

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ЗАТВОРНИЧКАТА НА ЛИМНОС

Част 6 от „Пенрик и Дездемона“

Превод от английски: Милена Илиева, 2018

chitanka.info

1.

Библиотеката на дукския дворец във Вилнок беше чудесна. Просторен осмоъгълник с остъклен таван и безброй рафтове, пълни със свитъци и книги. Изобилие от светлина се изливаше върху масата в центъра. Тишината ухаеше на мастило и хартия, на време и мисли. Пенрик седеше на централната маса и гледаше невиждащо ценния свитък, разтворен пред него.

Въздъхна и извади писмото от вътрешния джоб на бялата си туника, разгъна го и го прочете за пореден път. Връчено му бе същата сутрин от висшия свещен на ордена на Копелето във Вилнок. Какво, надяваше се, че съдържанието му се е променило междуременно? Редовете, написани собственоръчно от господаря му, архисвещения на Адрия, се брояха на пръсти. Изреченията — кратки и сопнати. Нарезждащи му, за трети път, предвид че мисията му да доведе генерал Арисайдия в Адрия очевидно се е провалила, да спре да се мотае в Орбас и да потегли незабавно за Луди и храмовете си задължения там.

Пенрик беше написал до този висш свещенослужител цели три писма, в които наемкваше за възможни причини, които да удължат престоя му във Вилнок, и дори за дипломатическа мисия, която е готов да изпълнява в двора на Орбас за неопределен срок. Напрасно. Не беше споменал и дума, разбира се, за истинската причина да отлага заминаването си, защото тя, без съмнение, щеше да се посрещне още по-зле.

„Найкис.“

Или, по-точно, овдовялата мадам Катаи, сестрата на младия генерал и отскоро придворна дама на дукската щерка. Позиция, която не ѝ оставяла време, според собствените ѝ думи, за празни приказки. Нито за празни флиртове. Или не с него поне.

Боговете знаеха дали някой друг царедворец не е привлякъл вече вниманието ѝ. И дали тя не е привлякла нечие внимание. Да, по-скоро второто. В момента вдовицата нямаше друга зестра освен закръглената си красота, която я превръщаше в мишена на празни флиртове, а не на

сериозно ухажване, макар че и двете представи го влудяваха еднакво. А дори и съмнителната защита на бедността нямаше да продължи дълго. Братът и сестрата се бяха появили в двора на дука само с дрехите на гърба си, но генералът, когото дукът вече бе изпратил по задачи в новото му качество на пълководец, нямаше да остане задълго безпаричен.

„О, тя още проявява интерес към теб“ — обади се Дездемона в противовес на мрачните му мисли.

„Така твърдиш ти — отвърна той. — Но аз не го виждам.“

Двестагодишният храм демон, който живееше в Пенрик и го превръщаше в магьосник, беше силно повлиян от характера и преживяванията на десетте жени, които го бяха носили преди него. Доскоро Пен смяташе, че това му дава скрито предимство в отношенията му с противоположния пол, но този път явно удряше на камък.

„Много си нетърпелив“ — смърри го Дез.

„А ти си много стара“ — заяде се той. Не беше най-благоразумната мисъл, но и да искаше, не би могъл да скрие нищо от Дез. „Забравила си какво е.“

„Помня много повече от теб, повярвай ми — не остана длъжна тя. — Е, вярно е, че досега не бяхме виждали този танц от гледната точка на мъжа. Макар че, да ти кажа, все е нелепо, откъдето и да го погледнеш.“

Търпелив, нетърпелив, обнадежден или безнадежден, и със сигурност нелеп, копнежът му едва ли щеше да има значение, ако се наложеше да го овърже като куп мръсни дрехи наред с всичко останало и още утре да го хвърли през борда на някой отплаващ кораб. Или направо сам да скочи в морето и да се приключи веднъж и завинаги.

„Ставаш мелодраматичен.“

„Я марш. Остави ме да страдам на спокойствие.“ Направи поредното усилие да се съсредоточи върху древния седонийски текст пред себе си.

Би трябвало вече да си събира багажа, вместо да виси тук. Лесна работа, предвид че и той беше пристигнал в Орбас само с дрехите на гърба си, ако не се броеше лекарската чанта и костюмът на меднокосата куртизанка Мира. Сора Мира, чийто остър ум и професионални умения ги бяха измъкнали с лекота от последното

препятствие по пътя им към границата. Мира беше петата, притежавала демона му, преди един век. Вдигна ръка към косата си. Къната се беше измила почти напълно от бледорусите му кичури, но Найкис още не беше превъзмогнала Мира.

Още? Или никога?

Дездемона, с цялата си сложност, щеше да е част от него до деня на смъртта му. Като храмове свещен, той беше длъжен да се грижи за своя демон на хаоса. Лекторите в семинарията бяха дали ясно да се разбере, че всички постъпки на демоните са в крайна сметка отговорност на техните ездаци. А покрай Дездемона Пен беше наследил двестагодишен опит, натрупан по време на десет съвсем различни живота. (Дванайсет, ако се брояха лъвицата и кобилата.) Да отрече това беше като да отрече себе си.

Което не означаваше, че не трябва да държи на къса юзда най-скандалните части от наследството си. Всеки мъж си има тайни в края на краищата.

„Уф!“ Той изскърца със зъби и нагласи без нужда тежестите, които държаха свитъка отворен.

Чу се тихо трополене на сандали и леко почукване. Пенрик вдигна поглед от ръкописа. Сякаш призована от собствените му мисли, като привидение, макар че магията правеше това само в детските приказки, Найкис стоеше на входа към задната стаичка. Пенрик овладя с усилие ахването си.

Облечена беше със скромна лятна рокля по седонийската мода, свободна ленена дреха, стегната с колан в кръста, широките ръкави — събрани на китките. Тъмнозелена по вдовишки в началото, сега роклята беше избеляла от носене и пране до неутралния цвят на морска вода. Дрехите на Найкис бяха сбрани набързо от раклите на другите придворни дами, точно както бялата туника и панталони на Пенрик бяха взети назаем от палатата на Копелето, където му бяха отпуснали и стая, докато трае престоят му.

Черните къдрици на Найкис бяха вдигнати нагоре с бродирани панделки. Тъмните ѝ очи бяха невероятни. Стискаше някакъв лист.

— Просветен Пенрик.

Официалната титла, с която Найкис се обръщаше към него, откакто бяха пристигнали в Орбас, бе заменила предишното „Пен“ от

бягството им през Седония и той всеки път я усещаше като плесница. Изправи се любезно и отвърна в нейния тон:

— Мадам Катаи. Какво има?

Тя го стрелна с притеснен поглед, сякаш въпросът му не беше риторична любезност, а някаква неразрешима загадка. Сърцето му ускори хода си от любопитство.

— Току-що получих това писмо. — Размаха листа и тръгна с бърза крачка към него. — Адресирано е до Аделис, но преди да тръгне, той ме направи изпълнител на делата си.

Това задължение Найкис беше поемала и преди за своя брат. Предвид рисковете на професията му тази й роля лесно можеше да се превърне в изпълнител на завещание и беше знак за доверието помежду им.

— Но засяга и мен — продължи тя, — макар да е очевидно, че той е истинската мишена. — Прехапа устни и тикна листа в ръката му. Явно искаше Пен да го прочете. Писмото беше чисто и неомачкано, значи беше пристигнало в плик, помисли си той.

Взе го и без особени усилия пренебрегна угризението, че не е редно да чете личната кореспонденция на генерал Арисайдия. Както и официалната му кореспонденция, в този ред на мисли.

Почеркът беше дребен, но четлив, нямаше подпис, нито адресат, ако не се броеше обръщението. „На онзи с жълтите рози“ вероятно говореше нещо на Найкис, но не и на Пен. Той зачете нататък:

„Редно е да знаете, че във втората нощ от пълната луна... — значи преди няма и седмица, пресметна Пен, — дамата на вашето приятелче по люлка бе докарана при извора в Лимнос от ордена на онзи, който ви сервира туршията. Там я пазят слугите му. Понеже целта е повече от ясна, дано това стигне до вас преди други неприятни изненади, ако слуховете за местоположението ви се окажат верни.

Ще се опитаме да научим още. Искрено ваши в нужда и в надежда.“

— Така — каза Пен. — Значи шест езика, но това ще трябва да ми го преведеш.

Тя кимна.

— Познавам почерка. Писал го е майстор Боша, секретарят евнух на лейди Танар.

— А тези двама са?...

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Преди две години Аделис се опитваше да ухажва лейди Танар, докато бяхме в Тасалон и преди да го пратят на границата заради русилийските набези. След това го прехвърлиха в гарнизона в Патос, а после... е, знаеш какво нещастие ни сполетя там. Аделис ме помоли да се сприятеля с лейди Танар и двете си гостувахме няколко пъти.

— Значи жълтите рози са свързани с ухажването? Някакъв подарък от Аделис?

Тя кимна енергично и къдриците на тила ѝ подскочиха.

— Сигурно е добър знак, че помни за розите след две години, но какво означава останалото? — попита Пен.

— „Онзи, който ви сервира туршията“ явно се отнася за министър Метани, който е наредил Аделис да бъде ослепен с врял оцет. Лимнос е остров близо до Тасалон. Там орденът на Дъщерята има нещо като манастир за благородни девойки, които искат да се оттеглят от света и да ѝ посветят девството си. Пак там се оттеглят и възрастни жени, които са служили цял живот на ордена.

— Отново от благородно потекло, предполагам?

— Не винаги. По-скоро жени, които са се издигнали високо в йерархията на ордена. Използват манастира и за друго... — Тя си пое дълбоко дъх, преди да продължи. — Като дискретен затвор за благороднички, които императорът е отвлъкъл като залог срещу техни бунтовни роднини. Ако може да се вярва на писмото, държат там *майка ми*.

— О — промълви Пен.

— Богове, вярвах, че нашите неприятности няма да я засегнат. Все пак не е майка на Аделис, нито е от благородно потекло. Повечето хора не знаят колко близки бяха двамата. Някой се е разприказвал и това е стигнало до императорския двор.

— Освен ако онзи Метани не се хваща за сламки.

— Възможно е, но вече едва ли има значение.

Найкис и Аделис настояваха, че са близнаци, родени в един и същи ден от две различни майки и един баща, с аргумента, че ако са имали двама бащи и една майка, всички биха ги смятали за близнаци. Първият брак на стария генерал Арисайдия за благородничка с връзки в императорския двор дълги години останал бездетен, докато той не си взел втора съпруга или наложница — Пен не беше наясно с тази част

от седонийските нрави, — и по каприз на съдбата, или странна проява на хумор от страна на Майката и Копелето, не се сдобил с две новородени наведнъж. Обикновено жените в такова домакинство си съперничат ожесточено, но майките на Найкис и Аделис явно се бяха харесали и бяха продължили да живеят заедно дори след смъртта на съпруга си, когато децата били почти пълнолетни. По думите на Найкис, когато първата жена на стария генерал починала преди две години, майка ѝ скърбяла повече за нея, отколкото за общия им съпруг.

С други думи, враговете на Аделис в императорския двор не бяха имали голям избор на заложници, с които да го притиснат.

— И какво мислят дукесата и дукът по този въпрос?

— Не знам. Дойдох първо при теб.

Пен се почувства повече разтревожен, отколкото поласкан.

— И защо?

Тя впи очи в неговите.

— Ти си магьосник. Измъкна ни с Аделис от Седония. Избягал си от *бутилкова килия*, а това никой никога не го е правил. Вярвам, че можеш да спасиш и майка ми.

Пенрик преглътна първия си импулс да възрази, че изброените от Найкис подвизи са били плод на чист късмет и не могат да бъдат повторени.

— Трябва да занесем писмото на дук Джарго. Една заплаха срещу лоялността на новия му генерал определено го касае.

— Да. — Тя стисна ръце до побеляване. — Ние нямаме никакви възможности, но той би могъл да помогне, ако реши.

За какви възможности говореше Найкис, запита се Пен и изтръпна. Може би Джарго щеше да я вразуми? Остави свитъка на масата, а собственото си писмо от тази сутрин сгъна и прибра в джоба си.

— Това какво е? — попита Найкис и посочи писмото.

— О — отвърна Пен, — нищо важно. Хайде да идем при дука.

Излязоха заедно от библиотеката и по-късите стъпки на Найкис за пръв път изпревариха дългата крачка на Пен.

2.

Дукът не беше в кабинета си, а в източния край на двореца, където бе отишъл да провери как върви ремонтът на крилото. Началникът на строителната бригада стрелна Найкис с признателен поглед, когато тя поведе дука към един по-тих вътрешен двор наблизно.

Джарго беше симпатично грозноват и обикновено дружелюбен мъж в началото на четиридесетте, дук от петнайсетина години и стабилен на поста си, доколкото е възможно това при толкова проблеми по границите на владението му. И умен — иначе нямаше да е толкова стабилен на трона си. Найкис вярваше, че ако успее да представи нуждите си като негови, има шанс да получи подкрепата му. В противен случай, ако дукът сметнеше, че нуждите им се разминават, ситуацията щеше да се влоши неимоверно.

Джарго седна на една скамейка под сянката на една колонада да прочете писмото. Найкис стоеше напрегната пред него и се опитваше да подреди мислите си. Трудна задача, защото главата ѝ бучеше от напрежение, по-страшно и от онова, когато бяха арестували Аделис в Патос. Наложително бе да потисне поне за кратко представите на какво ли подлагат майка ѝ в *същия този момент*. Е, затворничките рядко биваха ослепявани. Кастрацията беше неприложима. Отрязването на гърдите, което не само подлагаше жената на агония, но и обричаше детето ѝ на гладна смърт, рядко заплашваше по-възрастните затворнички. А манастирите на Дъщерята нямаха зандани.

„Колко ли е уплашена? Зле ли се отнасят с нея?“

Пенрик, облегнат на един стълб, изслуша мрачно второто обяснение на странното писмо.

Джарго почука с пръст по листа и попита:

— Приемате го за чиста монета, така ли? Доколко може да се вярва на изпращача?

— Познавам добре почерка на майстор Боша от други писма на лейди Танар. Дори да оставим розите настрана, в текста има и други

неща от личен характер, които Аделис би разпознал веднага, също като мен.

— Няма много подробности. Кратичко е.

— При такива писма, колкото по-кратки, толкова по-добре — вметна Пенрик. — Всяко излишно изречение може да насочи враговете към автора, ако писмото попадне в ръцете им.

Джарго кимна с разбиране.

— Възможно ли е изпращачът да е бил подкупен или убеден да сътрудничи? Или принуден?

— Лейди Танар Ксаре е богата, а майстор Боша ѝ е изключително верен — каза Найкис. — Така че за първите две и дума не може да става. А не мога да си представя с каква заплаха биха принудили майстор Боша да напише нещо такова против волята на господарката си.

Пенрик вдигна рамене.

— Щом е писар, дори заплахата да му счупят пръстите би била достатъчна. Или да го ослепят. — Изречено беше с гласа на Пенрик, но небрежният тон по една толкова неприятна тема препращаше репликата към Дездемона.

Всъщност Найкис рядко си беше говорила със Суракос Боша, нищо че той вървеше по петите на Танар постоянно, винаги нащрек и неизменно ироничен. Убедена бе, че евнухът никога не би предал доверието на младата си господарка, но не разполагаше с нищо съществено, което да подкрепи думите ѝ. Въпреки това каза без колебание:

— Не. — После добави неохотно: — Макар че ако някой заплаши да счупи пръстите на Танар, тогава не знам. — Е, този някой едва ли щеше да живее дълго, но точно това Найкис не би могла да изрече на глас. — Само че това ми се струва крайно невероятно. Танар живее в имението на майка си, а то се охранява добре. — Не на последно място от самия Боша, поне с такова впечатление беше останала Найкис навремето.

— Заплахата може да е била празна — каза Пенрик. — Колкото да уплаши лейди Танар, а после секретарят ѝ е написал писмото под нейна диктовка.

Найкис разпери умърлушено ръце.

— Да, но с каква цел? — Надяваше се никой друг да не си мисли за очевидния отговор. „За да заложат капан.“

Дукът изгледа Найкис с умния си поглед.

— Ако това писмо беше стигнало до генерал Арисайдия, какъвто очевидно е бил планът, как би реагирал той?

Найкис се поколеба.

Джарго ѝ подсказа:

— Би напуснал поста си, за да я спаси?

— Не.

— Би повел войската си самоволно към Лимнос?

— Абсурд.

— Доколко тази ситуация би се отразила на задълженията му?

— Никак — каза Найкис, както защото вярваше в това, така и за да затвърди доверието на дука в новия му генерал. — Аделис просто не е такъв. Но би бил разтревожен и разсеян като всеки друг на негово място.

— Значи нищо добро няма да излезе, ако го уведомим за писмото.

— Само дето може да научи за отвличането от друг източник и в още по-неизгоден момент. А похитителите ще се постараят да го уведомят, иначе какъв е смисълът да вземаш заложник?

— Хм.

— Освен... — Найкис си пое дъх. — Освен ако майка ми не бъде освободена междувременно.

— Не мога да ангажирам свои войски за това, не и срещу Седония.

— Зная. Имам план, който не е нито толкова скъп, нито толкова рискован. — Е, по-малко скъп и рискован за Джарго поне. — Позволете на мен и просветен Пенрик да прекосим тайно границата и да я освободим.

Дукът стрелна с поглед Пенрик и мрачно стиснатите му устни и не изсумтя пренебрежително.

— А дали така няма да им поднесем на тепсия още един заложник, когото да използват срещу Аделис?

Найкис поклати глава.

— Отвличането на майка ми е голям удар за него... за нас... и добавянето на втори заложник едва ли ще промени нещата

съществено.

— Този риск може да се избегне — каза Пенрик, — ако изпратите само мен.

Найкис поклати решително глава.

— Ти не познаваш нито страната, нито хората там. И което е по-важно, те не те познават. Не биха се доверили за нещо толкова опасно на непознат, на странник. — А от странниците Пенрик би бил най-странният. Макар че можеше да е много убедителен при нужда. Това Найкис го беше изпитала на собствения си гръб в Патос.

За нейно огромно облекчение нито дукът, нито Пенрик оспориха аргумента ѝ.

— И какъв е планът? — попита Джарго, като местеше поглед между двамата.

— Нямах много време да го обмисля, но... — почна Найкис. — С просветен Пенрик бихме могли да пътуваме като преди, инкогнито, и да стигнем до имението на лейди Танар край Тасалон. Да се приютим там и да потърсим съвет за следващия етап, а именно как да стигнем до острова и после да се махнем оттам заедно с майка ми. И да се върнем тук.

— Добре ще е този път да разполагаме с повече средства — вметна Пенрик. — Включително достатъчно пари за подкупи. Което пак ще е значително по-евтино от изпращането на войска.

— Изпращането на войска — сръза го Джарго — просто не е възможно. Ще изложите на голям риск приятелите си в Тасалон, много по-голям от изпращането на писмо с приятелско предупреждение. — И размаха писмото за потвърждение на думите си.

— И да, и не — каза Найкис. — Особено ако Танар все още гледа на майка ми като на потенциална свекърва.

— Ухажването се е увенчало с успех?

— Така изглеждаше. Преди неочаквания му край.

— Хм, да. Само че препятствията между генерала и въпросната дама вече изглеждат непреодолими — каза Джарго и вдигна пръст към слепоочието си. Намекваше за обезобразеното лице на Аделис, а не само за промяната в политическата му принадлежност, така ли?

— За момента — несъмнено. Но кой знае какво ще донесе бъдещето?

Джарго не отговори, а предвид всички катастрофални възможности, съдържащи се в неопределеното бъдеще, тази посока на мисли май не беше от най-добрите. Дукът се извъртя на скамейката и погледна Пенрик.

— Значи ти си готов да участваш доброволно, така ли, магьоснико? Мислех, че вече си стягаш багажа за Адрия.

— Определено ще трябва да уведомя своите началници — отговори Пен и погледна към небето, сякаш въпросните началници се намираха там. — Веднага щом се върна от Тасалон.

Джарго се подсмихна.

— Ясно. А аз си помислих, че имате да ми съобщите добра новина. Че Пенрик най-после е намерил начин да остане в Орбас, при това с одобрението на храма. — За никого не беше тайна, че Джарго се опитва да привлече просветен Пенрик в дукската си менажерия от учени, писатели и художници, прочутите живи орнаменти на неговия двор.

— Това решение не е в моите ръце — каза Пенрик и погледна тъжно Найкис. Намекваше, че е в нейните?

Джарго потропа с дебелите си пръсти по коляното си.

— И колко скоро смятате да тръгнете?

— Веднага щом се приготвим — каза Найкис. — Ако съм научила нещо от брат си покрай военното му занятие, то е, че бързината винаги се отплаща. — Вярно само по себе си, а и полезно напомняне колко ценен е Аделис като военачалник.

Джарго потърка устни. Найкис стоеше на тръни под жаркото слънце и гледаше как решението се оформя в главата му, без да знае какво ще е то.

— Добре — каза Джарго накрая. — Обърнете се към секретаря ми Стобрек да ви отпусне кесията, за която говорихме.

— Благодаря ви, милорд — каза Найкис. Беше готова да падне на колене и да целуне с огромна признателност пръстена му, само че дукът вече се изправяше с пъшкане и очевидно мислеше за нещо друго.

А после погледът му се фокусира върху Пенрик.

— Наистина ли мислиш, че планът е осъществим?

— Аз... — Пенрик затръшна зъби, сякаш да възпре напирания отговор.

— Нека перифразирам — каза дукът. — Дездемона мисли ли, че планът е осъществим?

Смущението на Пенрик се стопи.

— Да, милорд. Или поне Рухия смята така.

— Рухия? Коя от всичките е тя?

— Храмовата свещена, притежавала Дездемона преди мен. Била е изключителен учен. Както и... хм, агентка на моя орден, изпълнила успешно множество разнообразни задачи през четирийсетгодишната си кариера на магьосница. — И сякаш без никаква връзка Пен добави:

— О, просто си го кажи, Пен. Рухия беше шпионка, при това отлична.

— Това вече, без съмнение, беше Дездемона.

Дори Джарго усети разликата, ако се съдеше по кривата му усмивка.

— Да се надяваме, че е права.

3.

По обед на следващия ден Пенрик и Найкис се качиха на малка карета, за да потеглят на запад. Тук разстоянието между двата бряга на полуострова беше под триста мили по права линия, но дори старите седонийски военни пътища от времето, когато Орбас е бил провинция на империята, не бяха нито прави, нито равни. Скоро впрягът премина от бърз тръс към усилено теглене по нанаторницата и също толкова предпазливо спускане, ако не и по-предпазливо, по стръмните нанаторница, където дървените спирачки на каретата скърцаха жално от триенето. И все пак беше много по-бързо, отколкото пеша, и много по-удобно, отколкото с мулета. Колкото маларията е по-добра от шарката, мислеше си Пен, докато каретата се тресеше и подскачаше под тях.

Пен бутна с крак лекарската си чанта, която се беше хързулна по пода. Беше я заредил добре с всичко необходимо, макар че нямаше никакво желание да упражнява медицинските си познания.

„О, отдавна няма нужда да се упражняваш в това, момче“ — измърмори Дез окуражително, но и както винаги язвително, и Пен както винаги се подсмихна.

Найкис още се чувстваше напрегната в компанията на Пен, смущение, допълнително влошено от необходимостта да прибегне до помощта му. Не я беше виждал толкова отчаяна от първата им среща в градината на патоската вила, когато Найкис се бореше с възмущението от несправедливото наказание, наложено на брат й. Сега очевидно използваше трополенето на каретата като извинение да не подхване разговор. Явно не беше мигнала предната нощ, защото се сгуши на своята седалка след първата смяна на конете и задряма въпреки шума и друсането.

Вратът й беше извит под ужасен ъгъл и след като я гледа минута-две, Пен се премести до нея в ролята на човешка възглавница. Найкис се размърда, после се сви с глава върху бедрото му и измърмори нещо, което Пен разтълкува като благодарност. Плъзна ръка на кръста й, за

да я крепи, и скоро усети, че тя потъва в дълбок сън. Местеше поглед от костеливия пейзаж през прозореца към некостеливата жена в скута си. Найкис беше безгранично вярна на онези, които смяташе за свои — брат си, майка си. Пен нямаше представа как би могъл да се намърда в този така кратък списък. С усилие, което никога нямаше да бъде оценено, той се сдържа да не зарови пръсти в разрошените ѝ черни и лъскави къдрици.

Когато каретата спря за нова смяна и острите гласове на конярчетата отекнаха отвън, Найкис най-последно се размърда, протегна се доволно и издаде очарователен мъркащ звук. Полежа още миг така, стиснала бедрото на Пен като истинска възглавница, после, уви, реалността я настигна с гръм и трясък. Тя скочи с вик, фрасна пътьом с глава Пен по брадичката и се сви в другия край на седалката.

— Ох — оплака се тихо той и разтърка брадичката си. Найкис го гледаше ококорено и Пен побърза да обясни: — Заспа. Стори ми се, че ти е неудобно, и...

— О — каза тя, възвърнала донякъде самообладанието си, и също потърка главата си. — Извинявай. Сънувах нещо.

— Няма проблем.

Слязоха за дежурното посещение в клозета на крайпътния хан, разтъркаха се из двора и изпиха по чаша вино. Когато отново се качиха в каретата, Найкис изглеждаше спокойна и освежена.

— Така и не уточнихме ролите си. Като какви ще се представяме този път? — попита тя, докато се настаняваха за следващия етап от пътуването. — Трудно ще минем за брат и сестра. — Погледна със съмнение светлата му кожа и руса коса, които нямаха нищо общо с нейните топли теракотени седонийски цветове, после опъна една избягала от кока ѝ черна къдрица и я погледна многозначително, преди да я пусне. — Дори и за братовчеди не ставаме. А предпочитам да не сме съпруг и съпруга.

— Да — сухо отбеляза Пен. — Това вече ми го каза веднъж.

Тя прехапа устна и се изчерви.

— Знаеш какво имам предвид.

— Знам — въздъхна той. Да дразни Найкис беше забавно, но сега определено не беше моментът. — Нещо простичко? Най-простичкото е да не даваме обяснения. Хората сами ще си ги измислят.

— Точно от това се боя — каза тя.

— Ако ти не се притесняваш, и те няма да се чудят. Просто минаваме пътьом. Да съм ти съпруг би ми дало неоспоримо право да те защитавам, но и охранител би свършило работа в повечето случаи. — Поколеба се. — Както винаги, най-добре да не споменаваме занаятието ми. На никого. Дори и на приятелите ти в Тасалон, освен в краен случай. — Ширитите му на храмов магьосник бяха скрити на дъното на лекарската чанта, а бели дрехи изобщо не носеше. Ако се стигнеше до претърсване на багажа им, претърсващият най-вероятно щеше да се сблъска със способностите на Пен по по-пряк начин.

Замисли се за неизвестните по пътя им. Беше прегледал картите на дука с намерението да планира сегашния им маршрут много по-внимателно от предишния, но как да планира неизвестните човешки величини?

— Този майстор Боша, за когото говориш — каза той. — Секретарят кастрат. Той роб ли е? — И евнусите, и робството бяха седонийски традиции, непознати в родината на Пен, планинска земя на дребни земевладелци, които с пот си изкарваха прехраната от почва почти толкова камениста, макар и по-влажна и по-студена от седонийската.

— Нищо подобно! — отвърна Найкис, явно изненадана от въпроса му. — Макар че служи на семейство Ксаре от много време. Откакто Танар е била на шест, така ми каза веднъж тя, а сега е на двайсет, значи поне от четиринайсет години.

Пен направи няколко исторически сметки наум.

— Значи горе-долу от времето, когато сегашният император е завзел властта. — С кръвопролитие, но пък това беше друга седонийска традиция. — Има ли някаква връзка между двете неща?

— Не знам нищо за семейството на Суракос Боша. Помня, че онази година в столицата цареше голям хаос. — Найкис смръщи замислено вежди. — Не мисля, че е от ниско потекло. Личи си, че е получил добро образование. Може да е бил от онези млади мъже, които приемат кастрацията доброволно, за да подобрят шансовете си за кариера в имперската бюрокрация, не знам.

Пен положи усилия да не си опипа чатала.

— Чак такова отдаване на кариерата не мога да разбера. Макар че в лодийския храм има певци, които също са избрали кастрацията доброволно в името на своето изкуство и своя бог. Мъжки сопрана. На

два пъти съм ги чувал да пеят. Незабравимо. Виж, тяхното призвание не бих оспорил. — Защото песента, като дар от чист дух, се считаше за най-подходящото приношение към боговете.

Найкис кимна.

— Някои правят това и в Тасалон. Но не и Боша. Той не е сопрано. — Впери неразгадаем поглед в Пен. — Мислех го за най-странния мъж на света, докато не срещнах теб.

Пен се изкашля и се въздържа от повече въпроси по тази тема.

Уви, Найкис продължи и без негова помощ:

— Но все още е най-светлият човек, когото познавам, дори в сравнение с теб. Истински албинос. Като бял заек или бял кон.

„Бял скопец по-скоро — измърмори Дез, самата невинност по бели гащи. — Чудя се кой ли го язди.“

„Каква проява на лош вкус, Дез. — Или беше Мира? — Млъкни, трябва да чуя това.“

— Косата му е чисто бяла. Нощем кожата му изглежда избелена като луната, макар че денем е по-скоро розова. Горкият гледа да не стои на слънце, защото изгаря по-лошо и от теб. — Изгледа го замислено. — Дали хората в твоята родина не са отчасти албиноси?

— Доколкото знам, не — каза Пен. — Появяват се истински албиноси от време на време, но се считат за рядкост, точно като тук. Макар че опасността да изгорят от слънцето е значително по-малка.

Опита се да си представи мъж, доволен от синекурния пост на личен секретар на млада дама. Сигурно е дебел... чувал бе, че кастратите напълняват с възрастта... боязлив, нервак. Странен. Е, щеше да му вземе мярката, щом се запознаеха.

— Какво друго можеш да ми кажеш за лейди Танар? — продължи с въпросите той. Защото предстоеше да зложат не само мисията си, а и живота си на нейното доброжелателство и способността ѝ да им помогне. — Ще се обърне ли към майка си за съвет и съдействие? Лейди Ксаре одобряваше ли ухажването на Аделис? Или ще побърза да сложи край на щеркиното си милосърдие, ако разбере в какво се опитваме да я замесим? — Защото мисията им не беше момичешка лудория, а нещо опасно, което граничеше с държавна измяна. С всичките жестоки седонийски наказания, приложими към такова обвинение.

Найкис стисна разтревожено устни.

— Това решение ще трябва да го вземе Танар. Срещала съм се с майка ѝ само веднъж. Отдавна е вдовица и живее уединено, рядко напуска имението си. Стои настрана от императорския двор, макар че той ѝ се полага по ранг и потекло. Ако съм разбрала правилно, управлява активно финансовите си дела с помощта на цял куп доверени служители. Обучава и Танар, защото тя е единствената ѝ наследничка, което ми се струва много по-смислено, отколкото да я учи на бродерия. — Замълча, сякаш обмисляше последните си думи. — Танар е на същото мнение, между другото.

— А Аделис?

— Не мисля, че Аделис се е замислял за това, нали никога не е бил войнишка съпруга. — За разлика от овдовялата Найкис? — Но Танар би се справила отлично с управлението на собственото му немалко имущество. — Съвси вежди. — Преди да му отнемат всичко. — След още една кратка пауза добави: — Другата ни майка, майката на Аделис, правеше същото за баща ни.

Понеже Пенрик можеше да натовари всичките си земни притежания на гърба на шест мулета — както вече се бе случвало, впрочем, — този вид управленски умения му бяха непознати. Сигурно приличаха на задълженията, поети от по-големия му брат Ролш в имението Джуралд, но умножени по пет. Или по петдесет по-скоро.

Започваше да се пита дали не е по-добре да заобиколят отдалече тези непроверени съюзници и да се отправят директно към острова. Някак.

„Помощта на местните никога не е излишна — промърмори Дез, а може би и самата Рухия. — Което не значи, че трябва да я приемаш на доверие.“

Всичко това в случай че майката на Найкис наистина беше на Лимнос и цялата тази история не беше капан от самото начало.

„Ако е капан — ведро каза Дез, — значи е бил заложен за Аделис. Не за нас.“

Изглежда, Дез, за разлика от него, не изпитваше страх от мисълта да се върнат в Седония. Е, един демон не може да бъде убит все пак, не точно. „Казваш, че аз ще бъда нещо като изненада?“

„О, Пен. Ти си изненада винаги.“

4.

Кòсата светлина на късната лятна вечер сложи край на първия ден от пътуването им твърде скоро, мислеше си Найкис. Според Пенрик да продължат след залез-слънце по трудните планински пътища на Орбас не си струвало усилията, а и по-добре да не били капнали от умора, когато стигнали до последния, най-труден етап в пограничните планини. Крайпътните ханове в Орбас бяха много помръсни и малки от онези в Седония и за Пенрик, в ролята на неин придружител, се оказа трудно да ѝ осигури отделна стая. Не че на Найкис ѝ пукаше особено. Би спала и в обор, ако се наложи. Рано призори на следващата сутрин поеха отново на път.

Дори Пенрик се разсъни трудно в този ранен час, но скоро се лепна за прозореца на каретата като чуждестранен турист и засипа Найкис с въпроси за околността, на които тя рядко можеше да отговори. Но след като се настаниха отново в каретата след първата смяна на конете, бездънното му любопитство взе връх.

— И двете ви майки ли са се наричали мадам Арисайдия? Това би било объркващо според мен. — После добави, заради втренчения ѝ поглед. — В моята страна мъжете имат само по една съпруга. Поне официално. Макар че майка ми и снаха ми носеха една и съща фамилия, преди майка да почине, и вечно трябваше да поясняваш коя от двете имаш предвид.

— Не — каза Найкис. — Майката на Аделис беше лейди Арисайдия, или лейди Флорина, а татко я наричаше Флори. Наложниците запазват фамилията си по баща. Така че мама беше Идрене Гардики. — „И още е“, поправи се Найкис. — Макар че моята фамилия беше Арисайдия, разбира се, преди да се омъжа. — Обърна смръщен поглед към прозореца и дразнещо еднообразния пейзаж от скалисти възвишения. — Другият ми брат е бил Гардики за кратко, преди да го осинови семейството на баба му, след което е приел тяхната фамилия, Родоа. Икос Родоа. — Дано поне той да беше останал встрани от тази каша, мислеше си Найкис. Ако беше извадил

късмет, сигурно още работеше някъде на далечния северен полуостров и дори не беше чул за задържането на майка им. Икос не притежаваше нито ресурсите, нито позицията да се замесва в нещо толкова опасно.

След кратко сакисано мълчание Пен каза:

— Кой? Какво? Мислех, че с Аделис сте единствените деца на стария генерал.

— Така е. — Найкис обърна глава и го погледна. Опитваше се да реши дали изражението му съдържа и смут освен изненада. — Честно казано, самата аз не знаех за съществуването му, докато Икос не се появи на погребението на баща ми. Мама никога не говореше за него. Приела раздялата много тежко и се надявала сам да я потърси, щом навърши пълнолетие. Кое то и стана. Идва няколко пъти и след това, когато пътуванията му го водеха близо до нас. Той е експерт по строеж на мостове и работи из цяла Седония. Обикновено го наемат общинските власти на малки градчета.

— Ъъ... по-голям брат? Със сигурност не е по-малък от теб. И твоята майка ли е овдовяла без време?

Найкис се усмихна.

— Не точно. Съдбата явно е имала други планове за нея. Мама е била дъщеря на един от старшите офицери под командването на баща ми. Влюбила се в младши офицер. Знаеш как е. — Опита се да си спомни дали и тя е губила ума си по някое сладко офицерче на младини. Е, не чак в такава степен. Решително не погледна към високото и русо изящество на Пенрик, което категорично нямаше нищо общо с войнишкото занятие. — Решили да се оженят, или така поне твърдеше мама. И сигурно наистина щели да се оженят, макар нейното семейство да смятало, че е твърде млада, само че него внезапно го пратили във... богове, дори не помня кое е било сражението, но така или иначе той загинал в битката. Бил единственият син на семейство Родоа... единственото им дете, ако не греша... затова, когато се разбрало, че майка ми е бременна, те я прибрали при себе си. Само че макар бабата отчаяно да искала детето, не била толкова привързана към майка ми... дори не предложили да я направят призрачна булка.

— Не знам какво е това. — Кратко колебание. — О, благодаря ти, Дез. Наистина ли го правят? — Обърна се към Найкис. — Женят хора за мъртъвци?

— Рядко. То е нещо като осиновяване. Ако са били извършили церемонията — обикновено се прави при гроба на покойника, но често с паметна плочка, — майка ми е щяла да стане снаха в семейството. С право на издръжка, наследство и така нататък. Без церемонията била повече като безплатна слугиня. Онзи период е бил много тежък за нея, ако съм разбрала правилно. Затова, след като отбила Икос, а баща ми изпратил лейди Флорина да предаде предложението му... е, тяхното предложение всъщност... майка ми се оставила да я убедят, макар това да означавало, че ще изостави първородното си дете. Бабата подкрепила идеята с две ръце, както можеш да се сетиш.

Лицето на Пенрик се изопна, докато умът му се опитваше да осмисли тази чудновата, от негова гледна точка, семейна история.

— Доста е сложно.

Найкис сви рамене.

— Да. Но именно Икос е бил причината баща ми и лейди Флорина да проявят интерес към майка ми. Бил доказателство, че е плодовита, а те това искали. Накрая всички поучили желаното. Получила съм се и аз, очевидно.

Той се усмихна криво и кимна.

— Отличен резултат.

Найкис се опита да пренебрегне топлината от комплимента. Напомни си, че само *използва* този мъж, този магьосник. Беше ли му предложила, в хаоса на последните два дни, някакво заплащане или компенсация, че рискува живота си в това опасно начинание? Не помнеше. Дори на войниците се плащаше... и те винаги настояваха да си получат дължимото, ако ведомостите на армията закъснееха, както се случваше често.

Смълча безмилостно съвестта си. Готова беше да използва всичко и всички, за да спаси майка си.

И в този ред на мисли, с какво право се цупеше на Пенрик, че е използвал така неприлично Мира — или на Мира, че е използвала така неприлично Пенрик, — за да ги прекара през границата предния път?

Куртизанката не беше просто костюм или измама. Беше в някакъв смисъл все още жива, някъде в пренаселената му глава. И винаги щеше да е там, заедно с останалите представителки на чудатото си сестринство. И ето че само едно писмо се бе оказало достатъчно да

превърне опасенията на Найкис, че съквартирантките на Пенрик знаят твърде много, в надеждата, че знаят достатъчно.

Въздъхна. Искаше ѝ се конете да тичат по-бързо.

При западния край на главния път от Вилнок обслужването на каретите приключваше в забутаното гарнизонно градче, охраняващо тройната граница между Орбас, Седония и Грабиат на югозапад. Аделис беше минал оттук само преди няколко седмици с войската на Джарго, за да окаже помощ на съюзника му в съседната страна. Найкис не посмя да разпита за него. Двамата с Пенрик намериха началника на гарнизона и му връчиха писмото на дука, което нареждаше да им бъде оказано нужното съдействие, което в случая прие формата на един сержант, един мулетар и четири мулета.

Тръгнаха призори и до залез стигнаха до назъбения гръбнак на последния рид между Орбас и Седония, където останаха да нощуват. Нито сержантът, нито помощникът му задаваха въпроси. Сигурно често им възлагаха да превеждат шпиони през границата.

— Май редовно го правят това — каза Пенрик. — Човек започва да се пита дали и империята използва същия маршрут да прекарва шпионите си, или си имат друга предпочитана задна вратичка за тази цел.

Аделис сигурно би знаел отговора на този въпрос.

Найкис скоро разбра защо са изчакали новия ден за начало на следващия етап от пътуването — пешеходен преход, както се оказа, защото на места се налагаше да слизат от мулетата и да ги водят за юздите, и мълчалив, за да си пестят дъха. Не биха могли да минат по този маршрут преди три месеца, когато Пенрик още се възстановяваше от проблема си със сърцето. Което беше още една точка в полза на Мира, неохотно призна пред себе си Найкис.

Късно следобед спряха да си починат за кратко от тежкото спускане, докато сержантът и мулетарят разузнаят напред — армейският път редовно се обхождал от имперски патрули. Е, армейският път се оказа нищо и никаква пътека.

Нощта ги застигна в едно село, където успяха да наемат коне от местен човек, който прояви интерес единствено към парите им. Сигурно беше пенсиониран войник, реши Найкис, макар че от коя

армия, само боговете знаеха. Сержантът спазари малко зърно, без да дава излишни обяснения кои са и накъде пътуват, после двамата с мулетаря поведоха добичетата по обратния път и бързо се стопиха в мрака. Нямахше смисъл да удължават престоя си в селцето и да рискуват да бъдат видени и докладвани от нечии не толкова безразлични очи. Този път Найкис и Пенрик наистина спаха в обор и бяха благодарни за това.

След още един дълъг ден езда по нанадолнище стигнаха до първия свестен път северно от границата, който водеше на запад към Тасалон. Освободиха водача си и конете му с двойна плата — половината за услугата, половината за мълчанието му. Откриха сваятна странноприемница в едно по-голямо градче и успяха да наемат две съседни стаи, където да се измият и да навлекат следващия си кат дрехи и самоличности.

След късната вечеря Пенрик пожела на Найкис лека нощ и я остави да заключи вратата, която свързваше стаите им. Найкис седя известно време, втренчила поглед във вратата, уморена до смърт след трите дни тежка езда. Даде си сметка, че сега за пръв и вероятно за последен път остава сама с магьосника. С мъжа. Най-пропиляната възможност...

Кочияшът, чиято карета наеха на следващата сутрин, се интересуваше само от парите им, а благодарение на щедрата кесия, отпусната им от Джарго, пари имаха. Кочияшът обеща да стигнат Тасалон по залез-слънце. Явно държеше да ги откара до крайната им цел възможно най-бързо и с най-голяма печалба за себе си. Засега присъствието им в Седония оставаше незабелязано.

Този път не се налагаше Пенрик да финансира пътуването им с кражби от местните храмове и това определено улесняваше мисията им, но Найкис подозираше, че обратният път няма да протече толкова гладко.

5.

В сенките на безлунната нощ Пенрик местеше поглед по дългата стена, ограждаща имението на Ксаре на няколко мили източно от Тасалон. Дано Найкис да не бъркаше — на него всички стени наоколо му изглеждаха еднакви. Бяха освободили каретата преди няколко мили, за да не издадат крайната си цел пред любопитния кочияш, а останалото разстояние изминаха пеша, уморени и изнервени в сгъстяващия се мрак.

Пен протегна ръка към ключалката на задната вратичка и повика наум Дез.

Ключалката щракна и се отключи. Тази магия можеше да я прави и насън. Той отвори вратата и Найкис взе багажа им и влезе. Пен я последва, затвори вратата и прошепна:

— Виждаш ли достатъчно, за да не се спъваш?

— Не бих казала — прошепна в отговор Найкис. Той я хвана за ръка и я поведе по лъкатушните алеи, които не бяха тъмни за него.

Беше го предупредила, че сигурно има охрана, макар и по-скоро слуги, а не войници, както и кучета, които пускали през нощта. Охрана не видяха, но след малко дотърчаха две ръмжащи кучета. Едно бързо усукване на определени нерви прекрати предупредителния им лай, последвано от слаба доза шаманска принуда, която да убеди четирикраките пазачи, че неканените гости са най-добри приятели. Което не подобри особено нещата, защото кучетата пак се спуснаха към тях било то и с други подбуди. Обикаляха в кръгове, опашките им се размахваха като тояги и удряха Пен през бедрата. Няколко парчета телешко сигурно биха свършили по-добра работа, помисли си Пен, стига да разполагаха с такива.

— Това не са кучета, а магарета, да им се не знае — възмути се Пен в опит да запази равновесие.

— Мاستифи — каза Найкис. — Ужас. Престани да ме ближеш, грамадо такава!

Пен напразно се бранеше срещу езици колкото парцали за под, щедро количество слюнка и зловонен кучешки дъх. Придружени от тази нежелана, но поне мълчалива почетна стража, двамата стигнаха до задната стена на господарската къща. Както бе обичайно в Седония, къщата бе построена около вътрешен двор и почти нямаше прозорци към външния свят, но поне не беше безбожно голяма и се издигаше само на три етажа. От тази страна на приземния етаж нямаше прозорци и врати, било то отключени или заключени, но на втория и третия имаше дървени балкончета. През изящната дърворезба на решетките се просмукваше златиста светлина от свещи.

Найкис огледа стената и преброи балконите.

— Онзи там — прошепна тя и посочи една от осветените решетки. — На втория етаж.

Стената беше съвсем гола.

— Нали знаеш, че не мога да летя?

— Но имаш опит с планинското катерене. Поне така каза преди време. — Погледът ѝ беше прекалено обнадежден.

— Бях по-млад. И по-пъргав. И по-глупав. — Въпреки това пристъпи към стената и огледа внимателно всички пукнатини и неравности по мазилката. „Може и да стане.“ Сигурно биха могли да привлекат внимание, като хвърлят камъче по капациите, но нямаше гаранция, че вниманието ще е от желания вид. По-добре беше да играят на сигурно.

— Ако стъпиш на раменете ми? Не си чак толкова тежък...

Това не му харесваше, но май нямаше друг начин. Накара я да се подпре на стената и прецени скока си така, че Найкис да поеме тежестта му само за миг. Вдиша дълбоко, засили се и скочи... усети как Найкис поддава под тежестта му... и успя да се хване с една ръка за ръба на балкона. После и с другата. Оттласна се с крак от стената и парче от старата мазилка се отрони. После се набра на ръце и се прехвърли през парапета.

Надигна се, пристъпи към вратата и надникна през декоративната решетка. Видя красиво мебелирана гостна, усети лъх на скъпи свещи от пчелен восък, но хора не видя.

Почука предпазливо по решетката.

Единствено благодарение на Дез успя да се дръпне навреме — миг преди тънкото острие на нож да щръкне през решетката.

Извика, и после още веднъж, когато вратата се отвори рязко и го фрасна по носа. Бърз силюет, шумолене на дреха, сетне нещо го завъртя около оста му. Нападателят изви едната му ръка зад гърба и опря върха на ножа в гърлото му.

Острието се впи в кожата му, но без да я среже, и застина. Пен усети горещ дъх в ухото си.

„Не мърдай! — предупреди го без нужда Дез. — Острието е намазано с отрова!“

Беше репетирал грижливо как ще се представи, но всичко това отлетя безславно в мрака и той успя да избълва само:

— А съм с Найкис!

Долови колебание, слава на Копелето, макар че ножът не намали натиска си.

— На колене — чу се изнервен глас, тенор, който звучеше остро и опасно като ножа, опрян в гърлото на Пен. — С лице към светлината.

Пен се подчини моментално, даже вдигна свободната си ръка, в знак че се предава. Или в жест на молитва, все едно. Желязната хватка отпусна извитата му ръка, заобиколиха го бързи стъпки и Пен вдигна поглед покрай хубави ленени панталони и халат от бродирана коприна към безбрадо намръщено лице, бледо като липсващата луна. Гъста бяла коса, прибрана назад в опашка или плитка.

Откъм стаята се чу женски глас:

— Како става, Сура?

— Крадец вероятно.

— Гост, уверявам ви! — възрази Пенрик.

— Значи си избрал необичаен начин да се представиш.

— Защото задачата ни е необичайна.

Другата половина от решетката се отвори.

— Стойте вътре, лейди Танар! — нареди мъжът.

„А — каза Дез, — поне сме на правилното място, ако не друго. Добре.“

Глуха за думите му, жената излезе на балкона. Слабичка и малко по-ниска от Найкис, облечена в богата роба, разхлабена в топлата нощ на късното лято. Избегна с лекота несръчния опит на мъжа да я избута обратно в стаята и вместо това се наведе през парапета на балкона и се взря в сенките.

— Найкис?

— Танар?

— Мислех, че си в Орбас!

— Там бяхме. Получихме писмото ти до Аделис и дойдохме по най-бързия начин. Ще слезеш ли да ми отвориш, преди кучетата ти да са ме удавили в лигите си? По-добре да не ни виждат, преди да сме си поговорили.

— Ох. Стой там, слизам веднага.

Лейди Танар влезе в стаята. Белокосият мъж понечи да възрази, а може би дори да тръгне след нея, но после се обърна към пленника си. Явно беше решил, че той, като неизвестната величина в уравнението, заслужава вниманието му в по-голяма степен. Познал беше гласа на Найкис, види се. Пен се опита да намери някаква утеха в това и попита кротко:

— Може ли вече да стана?

Мъжът се замисли за миг, после кимна.

— Да. Бавно.

Пен се подчини и онзи му махна да влезе в стаята. Ножът изчезна нейде в дупките на халата, после мъжът разкърши рамене и заплашителната му стойка се стопи.

„Крие четири ножа — докладва Дез. — И всичките са с отрова. — Замисли се и добави: — Е, може и да не е точно отрова, но са намазани с нещо. И всеки е намазан с нещо различно.“

На по-добрата светлина от стенните свещници Пен видя, че ирисите на мъжа са алени, без цветът да е наситен; на дневна светлина сигурно изглеждаха розови. Веждите му бяха снежнобели като косата. Лицето — с правилни черти и фини кости, загрозени в момента от напрежение. Стар белег повдигаше лявата страна на устата му, сякаш човекът се подсмивваше постоянно, макар дясната страна да сочеше в противоположната посока, надолу. Бялата опашка, вързана с цветна копринена панделка, стигаше почти до кръста му.

„Мама му стара — възкликна Дез. — Този е хубав почти колкото теб, Пен.“

Пен не ѝ обърна внимание, но махна за сбогом на предварителната си представа за дебелия кротък кастрат. Представа, която нямаше нищо общо с тази добре облечена бяла змия, която стоеше пред него, готова да го нападне.

— Майстор Боша, предполагам?

Кратко кимване.

— А ти кой си?

— Казвам се Пенрик. Водач съм на мадам Катаи за това пътуване.

— А знаеш ли каква е целта на пътуването?

— Да.

Алените очи се присвиха.

— Ясно. — Албиносът бръкна в халата си, за ужас на Пен, но добре поддържаната му ръка извади оттам кърпичка от качествен памук. Изгладена и напарфюмирана. Мъжът я подаде на Пен. — Да не оцапаш килима.

— А. Благодаря. — Пен изтри горната си устна, влажна от кръв. Това беше цената за шаманската принуда върху кучетата, но по-добре Боша да си мисли, че му е разбил носа, когато го е фраснал с вратата. Току-виж се почувствал виновен дори. А може и вратата да беше помогнала малко, защото кърпичката се напои, преди кървенето най-послед да спре. Вратата на стаята към галерията най-послед се отвори и лейди Танар влезе, следвана от Найкис.

Щом Танар затвори вратата и я заключи, Найкис вдигна ръка към гърдите си и въздъхна облекчено, сякаш най-послед са стигнали до сигурно убежище. Пен не беше толкова сигурен.

Танар се извъртя към Найкис.

— Как е Аделис? Къде е? Чухме, че са го ослепили в Патос, а после, че се е появил някак в Орбас, пълна *лудост*.

Найкис отвори уста да отговори, но после погледна умолително Пенрик.

Той успя да съчини отговор в движение:

— Явно вретият оцет е бил приложен неправилно. Благодарение на сестрините си грижи генералът възвърна зрението си. После двамата потеглиха тайно към Орбас, преди агентите на императора да разберат за този неочакван развой и да повторят опита си. — Официалната версия. Фактът, че Пенрик беше възстановил зрението на младия генерал с цената на най-деликатната и трудна горна магия, която бе прилагал някога в медицинската си практика, беше нещо, което предпочиташе да не споделя. Нито тук, нито където и да било.

Найкис стисна устни в мълчаливо неодобрение на тази му скромност, но все пак се съобрази с версията му.

— Дук Джарго веднага нае Аделис и му възложи военната кампания срещу русилийските набези в Грабиат. Както знаем, Аделис вече надви веднъж русилийците, не че императорът му благодари за това. Мога само да се надявам, че Джарго ще оцени усилията му по достойнство. Не че би могъл да надмине императора по неблагодарност.

Кривата уста на Боша се изви в нещо като истинска усмивка. Горчива усмивка по повод благодарността на властимащите? Стоеше със скръстени ръце, без да сваля очи от Пенрик.

— Аделис отдавна беше заминал, когато писмото ти стигна до мен — продължи Найкис. — Дукът предпочете да не го безпокои излишно и вместо това финансира пътуването ни с Пенрик. Надяваме се да измъкнем майка ми от Седония и да я приберем в Орбас. Някак. — Местеше поглед между Танар и Боша. — Не знам какво съдействие можете да ни окажете, без сами да се изложите на опасност, но и най-малката помощ би била от полза.

— Естествено, че ще ти помогнем! — извика Танар. Боша не каза нищо. — Бедничката. Изминали сте целия път от Орбас и толкова бързо? Сигурно си капнала, хайде, ела да седнеш. Трябва ти питие. — Погледна колебливо към Пен. — Вие също, майстор Пенрик. — Любезно и достатъчно неспецифично обръщение, ласкателно, ако беше обикновен слуга. Макар че тя едва ли го мислеше за обикновен слуга, каза си той. Тръгна след Найкис към масата до стената, малка и кръгла, подходяща за двама души, решили да се подкрепят с лека закуска. Боша придърпа мълчаливо още два стола, донесе от бюфета гарафа със сладко червено вино и кана вода, после наля на всички в стъклени чаши.

„Не е отровено, нали, Дез?“ — попита Пен притеснено.

„Засега не е — отвърна мрачно тя. — Ще бъда нащрек.“

Танар вдигна ръка към устните си и попита, снишила глас:

— Изгарянията тежки ли бяха?

Пен гледаше как Найкис се бори със себе си да премълчи грозната истина.

— Доста. Много го болеше в началото. Но белезите заздравяват добре, ограничени са до горната половина на лицето му, а червенината би трябвало да избледнее с времето. Очите му не възстановиха кафявия си цвят обаче. Сега са по-скоро кехлибарени с червен оттенък.

Хората се стряскат, но Аделис казва, че това е добре, предвид професията му.

Танар стрелна Боша с кратък поглед.

— Нищо. Винаги съм смятала, че червеното е прекрасен цвят за очи.

Боша разпери длан върху сърцето си и се поклони иронично, а тя се усмихна в отговор.

— Щом вече е поел задълженията на военачалник, значи наистина се е възстановил бързо — каза тя с облекчение и поизправи гръб.

— Лично аз бих нарекла възстановяването му чудодейно — твърдо каза Найкис.

„Ти нищо ли няма да кажеш, Пен?“ — измърмори Дез. Ако беше паун, щеше да разпери горделиво опашка.

„Тихо.“

Найкис впери напрегнат поглед в младата жена.

— Какво можеш да ми кажеш за майка ми? Тя знае ли за Аделис и мен? Още ли е на Лимнос? Зле ли се държат с нея?

— И как научихте за отвличането ѝ? — вметна Пен.

Танар погледна към Боша така, както Найкис беше погледнала преди малко към Пен — сякаш търсеше разрешение. Значи двамата си споделяха тайните, така ли?

Боша отпи замислено от виното си и отговори най-напред на Пен:

— По-голямата ми сестра е дяконка към ордена на Дъщерята на Лимнос. Посещавам я от време на време. Споделял съм ѝ за интереса на лейди Танар към генерал Арисайдия, затова, когато довели мадам Гардики при тях, тя ми прати писмо.

— Мислех, че манастирите на ордена са забранени за мъже — каза Пенрик.

Боша го измери с кос поглед и каза сухо:

— Да, така е.

Пен преглътна напирещото извинение със смътната представа, че изрече ли го, само ще влоши нещата. „И още как“ — промърмори Дез. Пен усети как страните му се сгорещяват. Само дете Боша изглеждаше по-скоро развеселен заради смущението му, отколкото засегнат от необмислените му думи. Обърна се към Найкис и каза:

— Майка ви още е в манастира. И не е пострадала, доколкото ни е известно. Вярно е, че не сме разпитвали повече, защото всяко писмо с такова съдържание би изложило лейди Танар на риск, ако попадне в чужди ръце.

Пен се запита чии ли са тези ръце и какви ли оръжия държат. Е, рано или късно щеше да разбере. За предпочитане не от първа ръка.

Боша се обърна към празното пространство между Найкис и Пенрик:

— И какъв е вашият план да я измъкнете оттам?

Найкис прокара пръсти през къдриците си, разрошени от дългия път.

— Досега мислех само как да стигнем дотук. Не знам... да се доберем до острова и да я освободим някак. Пенрик смята, че трябва да се върнем в Орбас по море, щом така или иначе ще сме на остров.

— По възможност не със седонийски кораб — вметна Пен. — С адрийски, ако имаме късмет... — Найкис го стрелна с остър поглед, — но най-важното е да намерим кораб бързо.

— Дали това ще е най-безопасният начин? — попита със съмнение Танар. — Имам предвид... бури. Пирати.

— За бурите не мога да направя нищо — призна Пенрик. — Пиратите не са проблем. — Поне след като се приближат достатъчно. Отприщването на демон сред такелажа на противников кораб би трябвало да доведе до забележителни резултати.

„О, да“ — промълви с нетърпение Дез. Май щеше да е разочарована, ако не се появяха пирати.

Найкис кимна разсеяно и без никаква изненада. Танар и Боша го гледаха стреснато.

След миг Боша продължи:

— Значи, пристигате на острова, тръгвате си от острова, а помежду — какво? Случва се чудо? Планът ви има голяма дупка в средата.

— За пръв път съм в Тасалон — каза Пен, пропусайки уточнението „Вие сте в средата на плана ни“. Подозираше, че Боша и сам се е досетил. — Разчитам на Найкис и на местна помощ за тази част, макар че съм готов да съдействам всячески за останалото.

— Пенрик успя да ни изведе с Аделис от Седония — каза Найкис, — макар да не познава страната. Не му липсват умения. — Без

уточнение какви са въпросните умения твърдението ѝ, разбира се, увисна във въздуха.

Танар кимна, приела думите ѝ на доверие. Същото очевидно не важеше за Боша.

Танар потърка тънкото си вратле. Момичешката ѝ фигура не можеше да се състезава с женствените извивки на Найкис, но лъскавата ѝ коса, вдигната на сложна плитка и украсена с перли, грееше под светлика на свещите с червеникав оттенък, който на дневна светлина би омекнал до топло кестеняво, а очите ѝ бяха с ясен лешников цвят и златни отблясъци. Хубава кожа, здрави зъби. Явно не само парите на младата жена бяха привлекли вниманието на Аделис, а и богатството им е било съизмеримо по време на недовършеното ухажване. Виж, с какво младият генерал е привлякъл интереса на Танар, беше друг въпрос с не толкова очевиден отговор.

„О, стига, Пен — изсумтя насмешливо Дез. — Аделис е много привлекателен мъж. Изключително дразнещ на моменти, да, но когато не се държи като магаре, а трябва да признаеш, че напоследък никак не му беше лесно, дамите със сигурност го намират за хубавец.“

„Дори сега ли? С обезобразеното лице и конфискуваното имущество?“

„Разбира се. Сериозно, от единайсет години сме заедно, а ти още не знаеш нищо за жените. Срамота.“

Така или иначе, по всичко личеше, че лейди Танар още държи на своя млад генерал, а това можеше единствено да им помогне.

„По-интересното е, че за две години нито един друг ухажор не е успял да ѝ завърти главата — изтъкна Дез. — И не ще да е от липса на опити, предвид богатството ѝ.“

Танар удари леко, но решително по масата с мъничкия си юмрук.

— Ясно е, че тази нощ повече нищо не можем да направим. Най-добре ще е да останете при нас, Найкис. Никой не знае, че сте тук. Ти може да спиш при мен. Сура ще намери място за твоя, тъ, спътник. — Стрелна Пенрик с все така колеблив поглед, а после попита: — Само с това ли сте дошли?

Пен си помисли за монетите на дука, зашита в подгъви и на други скришни места по дрехите им, но каза само:

— Оставихме багажа си във външната градина.

— Няма ли прислуга в къщата? — попита Найкис. — И може ли да се вярва на хората ти?

— Сура ще се погрижи — каза Танар и кимна уверено. — И без това държи прислугата на къса каишка.

— Засега е по-добре слугите да не разбират, че сте тук — каза Боша. — Сам ще прибера багажа ви. Покажете ми къде сте го оставили, майстор Пенрик.

— Разбира се, майстор Боша.

Боша запали свещта в малък стъклен фенер, взе го и поведе Пен към тъмната галерия. Стъпваше безшумно по дъските и Пен се опита да имитира тихата му стъпка. Стигнаха до стълбището в края на галерията, после минаха през тесен проход и стигнаха до една врата, затворена и залостена за през нощта. Дали ако Найкис ги беше превела оттук, запита се Пенрик, той нямаше да избегне близкото си запознанство с ножа на евнуха? Загледа се в дългата бяла опашка на Боша, докато вървеше след него в мрака, който не беше препятствие за Дез, и бързо стигна до извода, че въпросното запознанство е щяло да се случи така или иначе.

Стигнаха до разцъфналия храст, където Пен беше скрил багажа им. Той взе лекарската си чанта и торбата със своите вещи, а куфара на Найкис остави на Боша. Боша го вдигна и се огледа замислено.

— Как минахте през външната стена?

— Найкис знаеше една задна вратичка.

— Би трябвало да е заключена.

— Бива ме с ключалките.

— Хм.

Тъкмо потегляха обратно, когато кучетата дотичаха в галоп. Все още безгласни, за щастие, макар че успяха да изръмжат на Боша, който им отвърна подобаващо. Принудата явно още държеше, предвид как се заумилкваха на Пен.

— По принцип кучетата ни не са толкова милички — каза Боша.

— Животните ме харесват. А и май познаха Найкис — предложи като обяснение Пенрик.

Докато вървяха към главната сграда, Боша добави с хладен тон:

— Справил си се с ключалката, а не би трябвало да ти е по силите. След това си минал покрай кучетата, което също е странно. След като си излъгал кучетата — той обърна глава, — си успял някак

да се качиш на балкона, което би трябвало да е невъзможно. На балкона избегна ножа ми, а не би трябвало. И все пак някак си успял да направиш всички тези неща, майстор Пенрик.

— Мадам Катаи не ме е избрала случайно за свой водач.

— Хм. — След миг Боша добави: — Никак не ми е приятно да съм последното препятствие между лейди Танар и външните опасности. На слугините им е писнало да търкат кръвта от дъските на пода.

Това шега ли беше? Пен се изкашля.

— Имението е богато. Често ли ви навестяват крадци?

Боша вдигна рамене.

— Обикновените крадци са грижа на пазачите. Задачите, възложени ми от лейди Ксаре, са от по-висше естество.

— Нещо конкретно ли заплашва дъщеря й Танар?

— Не толкова конкретно, колкото безспирно. Миналата година един отхвърлен, но упорит ухажор се опита да я отвлече. Защо е решил, че ще му се размине, не мога да си представя. Или че хората, които беше наел да му свършат мръсната работа, ще си държат устите затворени. Оставихме труповете пред входната му врата. Вярвам, че е схванал намека.

„Не е шега, значи“ — промърмори Дез. Не беше нужно да го каже толкова доволно, възнегодува мислено Пен.

— Разбирам — каза той на глас, като се чудеше що за намек се очаква да схване на свой ред.

„О, мисля, че е пределно ясно — каза Дез. — Този тип започва да ми харесва. Направо е роден за нашия орден. Започвам да се чудя какво е потеклото му.“

„Няма да питаме, Дез, забрави.“

Върнаха се в дневната и Боша почука на една врата, явно на спалнята на младата дама. Танар я отвори с усмивка, взе куфара на Найкис и им пожела лека нощ. Докато вратата се затваряше, Пен чу тихите гласове на двете жени. Боша го поведе към друга спалня.

Запали един свещник, докато Пенрик се оглеждаше — писалище с богата дърворезба, претъпкани с книги рафтове, гардероб и ракли покрай стените, умивалник и тясно легло, отрупано със сгънати дрехи. Боша премести дрехите върху две от раклите и посочи.

— Можеш да спиш в моето легло.

— А вие къде ще спите?

— Където спя обикновено. — Взе нощна риза от гардероба, излезе и затвори вратата.

Озадачен, но и уморен до смърт, Пен се уми, после си облече нощната риза. Претърси набързо стаята. Боша, изглежда, имаше доста повече дрехи от средностатистическия слуга и с много по-високо качество. Книгите и книгата бяха твърде много, за да ги разглежда подробно, но повечето бяха от прагматично естество — явно евнухът наистина беше секретар на младата дама. Покрай другите си, по-нетрадиционни задължения към нея. Голяма част от чекмеджетата и раклите бяха заключени, което не би забавило Пен, ако сметнеше, че трябва да претърси и тях.

Любопитен и притеснен — след като евнухът се беше поставил между него и Танар, което си беше съвсем приемливо, но също така между него и *Найкис*, — Пен откряна вратата към дневната и надникна. Боша, по нощна риза от фин ленен плат, тъкмо разстилаше дюшек пред вратата на лейди Танар. До касата беше подпрян гол меч с назъбено острие.

„И това острие ли е намазано с отрова, Дез?“

„Май да. Много бих искала да го попитам какво използва и как го смесва. Би трябвало и ти да проявиш професионално любопитство по този въпрос.“

„Мислиш, че сам си вари и бърка отровите?“ Заключените ракли изведнъж му станаха интересни.

„А ти мислиш, че не го прави, така ли?“

Приглушени женски гласове долитаха откъм другата спалня. Пен можеше да се хване на бас, че Боша не се свени да подслушва.

„Също като теб, Пен, но удобната за целта позиция вече е заета.“

Беше твърде изтощен, за да се тревожи повече. Решил, че двамата с евнуха са постигнали възможното предвид обстоятелствата съгласие, тоест понасят се колкото две непознати котки, той кимна учтиво на Боша и затвори вратата.

6.

Докато чакаха мъжете да се върнат с багажа, Танар седна пред тоалетката и се зае, доста несръчно, да развали прическата си.

— Да ти помогна? — попита Найкис и застана зад нея.

— О, би ли го направила? Обикновено ми помага Сура, но сега ти си тук и той едва ли ще влезе.

— С удоволствие. — Найкис започна да вади от косата ѝ перлените фиби и да ги пуска в една покрита с красив емайл купичка, която Танар придърпа към нея. Младата жена наклони огледалото на дървената му рамка, за да вижда Найкис в него, и поизправи рамене.

— Радвам се да видя, че си добре. Жалко, че трябваше да се случи нещо толкова ужасно, за да се върнеш тук. Аделис единствен сред ухажорите ми се оказа достатъчно умен да ми предложи *сестра*.

Найкис се усмихна поласкана. След като се бяха запознали покрай Аделис, Танар бързо бе свикнал да се допитва до нея — по-голяма с цяло десетилетие и омъжена, макар и овдовяла впоследствие — по всички въпроси, свързани с мъжете и жените в спалнята. След време Найкис стигна до извода, че любопитството на Танар не е предизвикано от липса на информация по тази интимна тема. Младата жена просто събираше данни от всички възможни източници, подготвяйки се за пътуването си през живота, така както Пенрик беше изучил картите на дук Джарго, преди да напуснат Вилнок. Найкис бе отговаряла на въпросите ѝ откровено и подробно, както би предпочела да отговорят на нея, и девойката бе оценила високо съдействието ѝ.

— Аделис... — подхвана отново Танар, предпазливо. — Знаеш ли дали той още държи на мен? Писах му няколко пъти, след като замина на война, но не получих отговор.

— Аделис си и е такъв — успокои я Найкис, докато разплиташе кестенявите плитки. — Не пише и на мен, докато е на бойното поле, но знам, че пази писмата ми. — Които се бяха изгубили сега, заедно с всичко останало. — Изпратиха го в Патос веднага след русийската кампания, дори не го върнаха в столицата, за да отпразнува победата

си. А после новите му задължения го погълнаха. Мисля, че още тогава е усетил нещо нередно. А ако е подозирал, че го чакат неприятности, не би допуснал да въввлече и теб.

Танар се намръщи.

— Боя се, че може да съм се въвлякла в това и без негова помощ. Работата е там, че племенникът на министър Метани, лорд Бордан, също ме ухажваше, при това доста настойчиво.

Аделис смяташе, че именно предвожданата от Метани клика от заговорници в непосредствена близост до императора е уредила падението му чрез наполовина фалшифицираната му кореспонденция с дука на Адрия. Наполовина, защото писмото на Аделис до Адрия беше фалшиво, но отговорът, стигнал до алчните ръце на враговете му, беше уличаващо истински.

— Ужасна мисъл — продължи Танар, — но признавам, че щом чух какво е сполетяло Аделис в Патос, започнах да се чудя дали не е заговор, който цели да го разкара от пътя на лорд Бордан. — Вдигна питащ поглед към Найкис в огледалото.

Найкис се замисли над думите ѝ. Страх и вина пробягаха по лицето на девойката.

— Може и това да е било фактор — каза накрая колебливо, — но със сигурност не е бил единственият. Аделис и Метани отдавна имаха търкания в императорския двор, а последната победа срещу русилийците направи Аделис изключително популярен сред военните. Според мен именно това е станало причина за заговора. Не познавам лорд Бордан, но ти гарантирам, че Метани го е страх повече от потенциални узурпатори, прицелили се в императорския трон, отколкото от съперниците в любовния живот на племенника му. — Въображаем узурпатор, проклет да е. Преживели бяха целия този ужас заради клевети и безпочвен страх. — Второто може да е било най-много допълнителен бонус, от тяхна гледна точка. — Метани несъмнено би се поблазнил от перспективата богатството на Танар да се влее в семейството му.

Танар се замисли, после кимна бавно. Намерила бе повече облекчение в искрения отговор, отколкото в някакво утешително, но празно отрицание. Нищо чудно, че Найкис я харесваше. Дали и Аделис беше оценил по достойнство характера на Танар, а не само красотата ѝ?

— Този лорд Бордан още ли ти досажда? — Найкис взе една четка от тоалетката и почна да реши Танар.

Танар нацупи устни.

— И не е единственият. Доскоро мама успяваше да ги държи настрана в ролята си на моя настойница, но тази година навърших пълнолетие и досадниците знаят, че решението зависи от мен. Няма да повярваш какви номера въртят, за да ме хванат насаме и да ми се обяснят в любов. Сура направо не може да ги понася. — Презрителното ѝ пухтене премина в доволно мъркане, когато Найкис, разчесала възлите в косата ѝ, започна да я реши с бавни движения. — О, правиш го почти като Сура.

Не беше голяма рядкост кастрираният секретар на една дама да поема част от задълженията на личната ѝ камериерка. Доста по-странен беше сутрешният навик на Танар да реши и сплита *неговата* коса — Найкис ги беше видяла да го правят при последното си гостуване с нощувка в имението. Вероятно тази традиция беше отломка от времето, когато шестгодишната тиранична принцеса е възприемала новия си възпитател едновременно като другарче в игрите, голяма кукла и търпелив роб. Другите невинни интимности сигурно бяха отпаднали една по една с годините, за което Боша, според Найкис, съжаляваше мълчаливо.

— Нима никой от другите ти ухажори не те изкушава?

Танар сви рамене.

— Признавам, че брат ти беше първият мъж, който ми въздейства по този начин.

— Е, нещата се промениха драматично и в твърде неприятна посока — каза Найкис неохотно, но и честно. — Ще мине много време, докато Аделис възстанови богатството си, ако изобщо успее. Ти си вързана за Седония заради своите имоти, а той дори границата не може да прекоси.

— Политиката се променя — възрази Танар и стисна инатливо устни. — Мога да си позволя да чакам.

— А искаш ли той да чака? Да му кажа ли? — Найкис се поколеба, ръцете ѝ разресваха механично косата на девойката. — Толкова много ли го обичаш?

След миг Танар отвърна с искреност на искреността ѝ:

— Не съм сигурна. Ако оставим настрана хубавата поезия като празни приказки за романтични момичета, истината е, че не знам какво е любовта. Искам Аделис да е добре. Мисълта, че може да го ранят или убият, ме плаши. Когато научихме за ослепяването му... — Потръпна. — Когато научихме, плаках толкова, че чак Сура се притесни. Е, проявих достатъчно здрав разум да не показвам тревогата си пред външни хора, *естествено*. — Тръсна глава при този неприятен спомен.

След още няколко движения на четката добави тихо:

— За известно време, преди Патос, се изкушавах да използвам Аделис като тояга, с която да разгонвам другите ухажори. Понеже го „чакам“, разбираш ме. Но после реших, че е рисковано, че мога да му навлека неприятности. Защото наемните убийци минават границите много по-лесно от войска.

Найкис въздъхна. Не можеше да възрази на казаното, но все пак изтъкна:

— Предвид рисковете на професията му това не би трябвало да е основната ти тревога. — А после, след кратко замисляне, каза: — Силната любов май не е препоръчителна за войнишките съпруги.

Танар потърси погледа ѝ в огледалото и попита направо:

— Още ли ти липсва Каймис?

Найкис си пое дъх. Толкова много спомени, и добри, и лоши. По някаква причина добрите ѝ причиняваха повече болка от лошите, затова предпочиташе да заключи всичко в една и съща кутия.

— Вече не толкова. Настоящето измества миналото с мъничко всеки ден.

На вратата се почука. Танар стана да вземе куфара на Найкис от ръцете на своя секретар и му пожела с усмивка лека нощ. Двете жени използваха поред умивалника, после облякоха нощниците си. Голямото легло на Танар зовеше Найкис непреодолимо след усиления път и тя се тръшна на мекия дюшек, докато Танар гасеше свещите.

Танар каза в мрака:

— Този твой водач, Пенрик... Дъщерята да ме благослови, наистина привлекателен млад мъж. Не бях виждала коса и очи като неговите, освен сред императорските гвардейци от южния остров, но той е много по-красив от тях.

— Не е толкова млад — каза Найкис. — На трийсет е. — „И е благословен не от Дъщерята, а от Копелето. Теологически казано.

Може би това обяснява всичко...“

— Сериозно? Значи сте връстници? — попита Танар и се замисли. После я подкачи шепнешком: — Ти харесваш ли го?

Найкис само изхъмка.

— Защото си вдовица, а това те прави свободна — добави Танар. — А и едва ли има непреодолима социална бариера между вас. — Завистлива въздишка. — Мисля, че той те харесва. И че можеш да го имаш, ако поискаш — продължи да я тормози младата жена през смях. — Знаеш ли достатъчно за миналото му?

— Едно-друго.

Танар я смушка с лакът.

— Разказвай, хайде.

— Не е редно. Историята си е негова. — История, която започваше със: „Той е шпионинът, донесъл фаталното писмо от дука на Адрия“, минаваше през: „Освен това е храм магьосник, в чиято глава живеят десет жени“ и стигаше до: „Може да повали цял взвод само с поглед“, информация, която майстор Боша никак нямаше да хареса. Освен това беше лекар с почти чудодейни способности, но изгубил желанието си да практикува; учен, знаещ цял куп езици и достатъчно уважаван, за да привлече вниманието на дук Джарго. И мъж далече, далече от дома. — Сложно е.

Танар изсумтя разочаровано, но не настоя повече. След малко обаче каза:

— Жалко, че така и не успях да се запозная с мадам Гардики. Аделис искаше да я покани в Тасалон, за да се запознаем, но после го изпратиха да се бие с русилийците. А след това... знаеш.

— Е. Не знам да е имал такива планове за друга жена. Мисля, че мама би те харесала.

Танар изсумтя доволно.

— Дали ще можем да я измъкнем, как мислиш? — продължи Найкис. Толкова много неизвестни имаше по пътя им, толкова неща можеха да се объркат. Боша беше уцелил проблема право в десетката. „А после се случва чудо.“

„Не.“ Щяха да съберат информация и да намерят начин. Някак. Стъпка по стъпка. Найкис не можеше да прави чудеса, но знаеше, че може да направи *необходимото*.

Изглежда, Танар също се колебаеше между утешителните думи и искреността. Найкис така и не разбра кое от двете е избрала девойката, но думите ѝ прозвучаха уверено:

— Сура ще знае как.

Найкис остави казаното без коментар. Напоследък поставяше надеждата пред здравия разум, иначе как би стигнала толкова далеч? Лежеше в мрака. Накрая каза, било като надежда, било като молитва:

— И аз винаги съм искала да имам сестра.

— Ами нека направим нещо по въпроса — тихичко отговори Танар.

7.

Ранноутринната светлина, процеждаща се през кепенците, и тихите гласове откъм дневната събудиха Пен. Той скочи от леглото и отиде да надникне през свързващата врата. Боша, бос и без риза, тъкмо затваряше врата към галерията. Крепеше голям поднос, взет от някоя слугиня, и го носеше към кръглата маса.

По диагонал през гърба му имаше дълъг стар белег, допълнително загрозен от нечий несръчен шев. Получил го бе едновременно с онзи на лицето си? Дори не се наложи да подсеща Дез за специалното дълбоко зрение. Раните бяха нанесени с меч. Евнухът се обърна и вдигна рязко лице към Пен. По ръцете му имаше белези със същата давност. „Защитни рани, Дез?“

„О, да.“

Макар и обръгнал от дългогодишните си занимания с човешката анатомия, Пен се посвени да сведе поглед под кръста му. Дез, уви, нямаше такива предразсъдъци, а и панталонът на евнуха не беше пречка за специалното ѝ зрение. Големият белег там изглеждаше по-стар и хирургически чист. Не личеше да е резултат от рана, получена на бойното поле, както се случваше понякога. Извън процедурата върху тестисите Боша беше непокътнат, което не винаги се случваше — пълната кастрация водеше до изпускане и пораждаше онези грозни шеги за смрадливите дворцови евнуси. За което Дез, отчасти чрез Мира, но основно чрез Васия, една от нейните стари седонийски ездачи, знаеше много. „Не искам да слушам за това, Дез.“

„Като щеш — намуси се тя. — Но рано или късно ще научиш всичко, което знаем ние.“

„Не и докато се налага да гледам този тип в лицето.“ По-ясно от това не можеше да ѝ го каже.

Боша, в неведение за този оглед, кимна за поздрав на Пен, който му отвърна по същия начин. Евнухът нахлузи ленена риза с дълги широки ръкави, събрани на дипли при китките, и заръча, докато измъкваше разрошената си от съня глава през горния ѝ край:

— Кажи на дамите, че чаят е готов. Връщам се веднага. Не отваряй вратата. — И излезе бос, с вгълбено в размисъл лице.

Пен се върна в стаята на Боша, която той очевидно не използваше за спалня, облече се набързо, после се върна в гостната и почука на другата врата. Танар подаде глава, благодари, че чаят е готов, и затвори. Последваха тихи гласове и загадъчни шумове, после двете жени излязоха. Найкис изглеждаше чудесно въпреки ранния час. Умората и напрежението от последните дни почти си бяха отишли. Добре.

Найкис беше с обикновена ежедневна рокля, а Танар носеше нещо розово и пърхащо, което Пен, или по-скоро Дез, разшифрова като пенъоар, а не някаква натруфена бална рокля. Освен чайника, кошничката и покритите блюда на подноса имаше само две чаши и Пен деликатно отказа да седне на масата, за да спести на лейди Танар неудобството. Младата жена сигурно би се почувствала длъжна да предложи своята чаша на втория си гост.

Тази социална дилема намери своето разрешение след няколко минути, когато Боша се върна с допълнителни чаши, прихванал ги за дръжките с пръстите на едната си ръка, и с по-голям чайник в другата. Три чаши, забеляза Пен, а не две. Чиниите и кошничката се оказаха пълни с току-що опечени кифлички, нарязано сирене, варени яйца, маслини, грозде, при това в достатъчно количество, за да стигне за всички. Имаше и от онази ужасна сушена риба, която Пен не погледна втори път, за разлика от сътрапезниците си, които очевидно я смятаха за храна. За известно време апетитът измести разговорите около масата.

На вратата се почука и Боша стана да отвори. Не изглеждаше изненадан, за разлика от Танар, която подскочи на стола си. Евнухът откряна вратата само колкото новодошлият да влезе. Новодошлата. Боша я поздрави с онзи свой лек поклон с ръка на сърцето — Пен още не можеше да реши дали жестът е ироничен, или е израз на искрено уважение, — и затвори вратата след нея. Найкис и Танар побързаха да се изправят, а Пен последва примера им.

Лейди Ксаре, без съмнение. От Найкис Пен знаеше, че Танар се е родила късно, така както Аделис се бе появил късно в живота на лейди Флорина. Бракът на лейди Ксаре със съпруга ѝ бил втори и за двамата,

а той починал, когато Танар била на пет или шест. Било брак по любов, поне според Найкис. Не беше споменала за починали по-големи деца.

Очаквал бе стара жена и въпреки това се изненада. Лейди Ксаре беше прекрасно облечена, слабичка и доста възрастна наистина, посивялата ѝ коса — прибрана на плитки с красиви шноли. Резбованият дървен бастун, на който се подпираше, не беше аксесоар, а необходимост, прецени Пен, когато Боша прихвана жената за другата ѝ ръка и ѝ помогна да стигне до стола.

Бързият оглед на Дез потвърди диагнозата му: „Тазобедрените стави са сдали багажа.“ Докато се обучаваше и практикуваше в Мартенмост, Пен бе отбелязал известен успех в лечението на тези дегенеративни заболявания, убеждавайки ставите сами да възстановят изгубеното с помощта на малки дози горна магия, прилагани в продължение на седмици и дори месеци. Нямаше да остане толкова време тук, така че нямаше смисъл да го обмисля, нали така? Изви устни в предпазлива усмивка, когато жената вдигна поглед първо към него, после и към Найкис, която бе седнала отново по подкана на Танар.

— Милейди — каза Боша. — Познавате мадам Катаи. Позволете да ви представя нейния водач, майстор Пенрик.

— Лейди Ксаре. — Пен се поклони.

— Майстор Пенрик.

Боша ѝ наля чай и се оттегли до стената със скръстени ръце. Пен беше виждал слуги, които буквално се сливаха с мебелировката по този начин. Боша не беше от тях.

— Суракос ми каза, че имаме неочаквани гости — каза лейди Ксаре.

Найкис вдигна брадичка.

— Неканени, боя се. Поднасям извиненията си за това, но предвид обстоятелствата не бих могла искрено да кажа, че се разкайвам за натрапничеството.

— Не съвсем неканени, струва ми се — каза лейди Ксаре и погледна многозначително Танар, която се размърда на стола си, с което отговори на въпроса дали писмото ѝ до Найкис е било изпратено със или без знанието и разрешението ѝ. — Но не и нежелани, уверявам ви. — Трудно беше да се прецени дали и доколко е искрена за последното. — Предвид обстоятелствата. Но наистина не знаем

достатъчно за случилото се в Патос, имам предвид новини от първа ръка. — Виж, това беше искрено извън всякакво съмнение. — Знаете как е с дворцовите слухове. Кое то не е откровена лъжа, е толкова оплетено и неясно, че често е по-лошо и от лъжата.

Найкис кимна. Пое си дълбоко дъх и разказа накратко за сполетялото ги нещастие, като започна с ареста на Аделис и завърши с връщането му в нейната вила, ослепен и с обгорено лице. Не спомена нищо за гневните крясъци и самоубийствените мисли. Пен реши, че лейди Ксаре и Боша могат и сами да запълнят празнините.

— А каква е вашата роля в тази история, майстор Пенрик? — попита лейди Ксаре.

Найкис прехапа устна, в капан между обещанието си към Пен и нежеланието да лъже жената, приела я в дома си. Пен побърза да се притече на помощ:

— Мадам Катаи ме нае за камериер на ранения си брат. Помагах ѝ да се грижи за него, докато генералът беше на легло, а по-късно, когато зрението му се върна, ги придружих в бягството им към Орбас. — Нищо от изречено не можеше да се нарече лъжа всъщност.

— Пътуването трябва да е било много трудно — отбеляза възрастната дама.

— Да — каза Найкис. Пен остана малко разочарован, когато Найкис не добави колко безценна е била помощта му, но пък нали точно той я беше помолил да не привлича излишно вниманието върху него. Сам си беше виновен.

При този едносричен отговор лейди Ксаре сви устни и не настоя за подробности. Вместо това се обърна към Пенрик.

— За Орбас — ясно. Но защо решихте да дойдете тук, в Тасалон, майстор Пенрик?

Пен се замисли за невъобразимия хаос, в който се беше превърнал животът му, откакто бе стъпил на седонийска земя, и реши да опита с една по-кратка истина.

— Ухажвам мадам Катаи.

Прииска му се Найкис да бе реагирала на изявлението му поне с наполовина толкова широка усмивка като на Танар. Лейди Ксаре също се усмихна, доста сухо обаче. Колкото до Боша, Пенрик не можа да прецени дали евнухът се подсмивва подигравателно, или впечатлението се дължи на обезобразената му устна.

— Отдавна ли се познавате? — попита възрастната дама.

Найкис го изпревари с отговора:

— Не. Запознахме се в Патос.

С все така любезно спокоен глас лейди Ксаре попита:

— Имаш ли му доверие?

Найкис стисна очи, после ги отвори и каза решително:

— Бих му поверила живота си. Колкото до бъдещето си... още не съм решила.

Лейди Ксаре се засмя.

— Умно момиче. — Допи чая си и Боша пристъпи да ѝ налее още. Старата дама се облегна назад и каза: — Трябва да призная, че и аз ще се радвам мадам Гардики да се прибере по живо, по здраво при децата си в Орбас. Стига да имаше начин да стигне някак дотам. С магия, може би?

Пен трепна. Найкис се закашля и посегна към чая си.

— От Суракос разбрах, че в плана ви има някои неясноти.

Пен подозираше, че Суракос е бил доста по-критичен в преценката си.

— Всъщност се надявахме майстор Боша да ни услужи с познанията си, защото, за разлика от мен и мадам Катаи, той е ходил на Лимнос. Като за начало, трябва да знаем подробности както за релефа на острова, така и за отбраната му. Манастирът не ще да е непревземаем като затвор или крепост, щом приема гости и поклонници. Да не говорим, че трябва да снабдяват с храна и други провизии своите обитатели... които са... колко?

Лейди Ксаре даде знак на Боша и той отговори послушно:

— Около триста заклетни в храма свещени, дякони и посветени и още толкова посветени миряни, които ги обслужват. На територията на манастира всички са жени. Сградният комплекс се намира на вдаден в морето нос. Отсам подвижния мост има една стара вила за посветени на богинята мъже и за пазачите. Никой мъж не минава отвъд моста.

Явно бе доста по-населено, отколкото си го беше представял Пенрик.

— А някой опитвал ли се е? Мъж имам предвид? Знаете какви са хората. Дегизиран, да речем?

Този път Боша наистина се подсмихна.

— Понеже знаем какви са хората, орденът има цяла глутница свещени кучета, които обикалят двора при моста и са обучени да надушват мъжете. До едно са кучки.

И в двата смисъла на думата, предположи Пенрик.

— И това наистина ли дава резултат?

— Отличен, доколкото ми е известно.

Танар вдигна поглед към него.

— А на теб как реагират, миличък Сура?

— Признавам, че веднъж си направих забавен експеримент, като си сложих от твоя парфюм, но мен така или иначе ме познават там.

— И парфюмът свърши ли работа? — попита напрегнато Пен.

— Не можах да преценя. — Розовите очи го стрелнаха изпод полупритворени клепачи. — Но за вас няма да свърши.

„Обаче аз си имам други начини да контролирам лоши кучета.“

— Имате ли представа къде в комплекса държат мадам Гардики?

Боша сви рамене.

— Вероятно ѝ позволяват да се движи свободно в рамките на манастира и да общува с другите жени. Позволявали са го на други дългогодишни затворнички в миналото, ако ги сметнат за достатъчно кротки. От друга страна, понеже е нова и не я познават достатъчно, може би я държат под ключ. Вероятно в стая с изглед към морето. Манастирът се охранява най-вече от своята, ами, геология. Също от водата, вятъра и теченията. Островът е дълъг само пет мили.

Пен го разпита подробно за архитектурата на комплекса и ежедневието на обитателите му. Боша явно бе изключително наблюдателен човек, което все по-малко изненадваше Пенрик.

— А какво мислят прелатите на Дъщерята за това, че домът на тяхната богиня се използва като имперски затвор?

Боша кривна глава.

— Интересен въпрос. Предвид че императорският двор е един от основните източници на средства за издръжката на манастира, едва ли могат да откажат тази услуга.

— А гостенките, които влизат и излизат... някой брой ли ги?

— Да. Има книга за гости, която се попълва стриктно. Включително по залез, когато вдигат моста за през нощта. Дамите държат на усамотението си.

Пен се облегна назад. „Дез, някакви идеи?“

„Не забравяй с кого говориш, момче. — А това, без съмнение, беше презрителният глас на просветена Рухия. — На първо четене ми хрумват шест идеи, но нека започнем с най-неопасната. Онази, която не включва пожар в манастира, освен в най-краен случай.“

„Никакви пожари!“ — Пен потръпна при мисълта за тази хипотетична обида срещу Дамата на пролетта.

„Нека задам няколко въпроса на Найкис.“

Пен ѝ отстъпи контрола над устата си и се обърна.

— Найкис, как изглежда майка ти? Висока, ниска, дебела, слаба? Цвят на кожата, очите и косата?

— Малко по-висока е от мен и не толкова... закръглена. Кожата, очите и косата ѝ са като моите.

— Склонна ли е да запазва самообладание при извънредни ситуации?

— Ами, успя да отгледа двама ни с Аделис. — Вълшебната ѝ усмивка, така рядка напоследък, огря за миг лицето ѝ. — И в добавка, придружаваше баща ми по време на кампании. Била съм много малка и не помня как са нападнали обоза, с който сме пътували тогава, но са ми разказвали. От двете ни майки Дрема винаги е била практичната. Флорма беше по-плашлива. — Така бяха наричали с Аделис Идрене и лейди Флорина, когато били малки. — Предполагам, че майка ми не е имала нищо против понякога и тя да е безпомощната в семейството, но тази роля вече беше заета. Така че през повечето време беше заета да успокоява някого, децата, Флорма или всички ни накуп.

— Ясно. — Пен погледна бастуна на лейди Ксаре, подпрян на стола ѝ. — А в каква форма е, физически? Може ли да ходи, да тича, да се катери, да язди?

— В доста добра форма. Още е на петдесет все пак. Може да прави всички тези неща, макар и не като млад мъж, разбира се. — Замисли се и добави: — Е, чак да се катери едва ли, като имам предвид за какво питаш. Дори като млада. Мен също не ме брой. Но с качването по стълби ще се справим.

— Като гледам, измъкването чрез подмяна може и да се получи — изсумтя Дез.

— Моля? — Найкис вдигна вежди.

— Две поклоннички влизат в манастира да се помолят. Жена и нейната племенница. Мм, братовчедка. Добре де, приятелка. Намираме

мадам Гардики и си сменяме дрехите и каквото там друго се наложи. По-късно две жени се отписват в книгата за гости и тръгват към гемията, с която са пристигнали. Само дето жената в килията вече не е мадам Гардики. Аз ще се измъкна в удобен момент и ще ви настигна. — Пен не беше сигурен чий е гласът, който излиза от устата му.

— Какво? — възкликна Найкис. — Ти изобщо не приличаш на майка ми!

— Е, няма как да оставим теб в килията. Ще е като да заменим една златна монета за друга златна монета.

Танар предложи тихичко:

— А аз дали ще свърша работа?

Лейди Ксаре и Боша реагираха в хор:

— Не!

Танар вирна брадичка.

— Бих искала и аз да помогна. В крайна сметка вероятно съм единствената тук, която има право да пие от извора на богинята, нали така?

— Не — повтори Боша. — Нищо не бива да свързва това бягство със семейство Ксаре. Или със сестра ми Хекат, в този ред на мисли. Достатъчно неприятно ми е, че я излагам на риск, пък бил той и минимален. — Изглежда намръщено Танар, после и Пен. — И ако възнамерявате да замесите самия мен в това, извън информацията, която мога да ви дам от разстояние, нека ви напомня, че съм нишка, която води право към семейството.

— Да, а и правите впечатление с външността си — каза Пен. Боша очевидно беше безмилостен и опитен бодигард, безценни качества, които нямаше да свършат работа на тях обаче.

— Същото важи и за теб — изтъкна Найкис.

— Външността може да се промени. Както моята, така и на майка ти. Аз може да си боядисам косата и лицето или пък да вземем руса перука за нея. Може да взема сабото на Мира в багажа си и майка ти да го обуе на излизане, за да изглежда по-висока. Колкото до очите... е, очите никой не ги гледа.

— Твоите очи ли? — каза Найкис. — Тях всички ги забелязват.

Пен се смути, когато всички около масата кимнаха в съгласие.

— Може би аз имам решение за този проблем — каза Боша, отиде в спалнята си и се върна с малка кутийка. Отвори я и им показа

очила с тънки пиринчени рамки и тъмнозелени стъкла.

— О! — възкликна Пен и се наведе да погледне. — Много умно! Познавам един стъklar в Мартенмост, който би проявил голям интерес. Не че слънцето е голям проблем в Кантоните, освен когато се отразява в снега и буквално те заслепява.

— Имате едновременно слънце и сняг? — учуди се Найкис. — Идваш от много странно място, Пен.

Той трепна, чул галеното си име от нея. Неволна грешка, без съмнение, но все пак му стана приятно.

— Подарък са ми от лейди Ксаре — обясни Боша. — Когато постъпих на работа тук. Очите ми сълзяха и пареха от силната светлина по обед. През двайсет и шестте години преди това никоой не се беше сетил да ми предложи такова нещо. Никак не ми се иска да се разделям с тях, но ще го направя, ако така ще си тръгнете по-бързо оттук.

— Ще ти вземем други, скъпи Суракос — тихо каза лейди Ксаре. Мълчаливо кимване с ръка върху сърцето. Без следа от ирония този път.

Пен извади внимателно очилата от кутията и ги нагласи на носа си. Стъклата бяха плоски, за щастие, и не изкривяваха образа. Пен примигна, обхождайки с поглед зеленикавата си публика.

— Ако целта е да останеш незабелязан — каза Найкис, — това няма да свърши работа.

— Толкова по-добре. Хората ще запомнят очилата, а не лицето зад тях.

— Може би... Значи пак ще се правиш на Мира?

Другите трима в стаята го гледаха с нескрито любопитство, но точно тази история, Копелето да помага, Пен не смяташе да разказва тук. Или където и да било. Макар че белият му бог вероятно би се смял до сълзи.

— Не и Мира, да не дават боговете. Точно в ордена на Дъщерята — не. Просветена Рухия. Тя ще знае какво да прави.

Найкис кимна доволно. Всички останали продължаваха да го зяпат.

— Бои — каза Танар след мъничко. — Поне с тях мога да помогна!

8.

Найкис и преди беше влизала в специалния килер на Танар. За разлика от Пенрик, който вдигна изненадано вежди, когато го въведеха през вратата до тази на Боша и пред погледа му се разкриха работната маса, претъпканите с надписани бурканчета и тетрадки рафтове, скриновете с десетки чекмедженца и богатата колекция инструменти. В стаята имаше дори малка пещ и въздухоотвод през стената. Танар отвори кепенците да влезе светлина. Тук нямаше балкон, а само прозорец.

— Това място е заредено като аптека — каза Пен. Местеше доволно поглед от един рафт на друг. В неговата уста това не беше празен комплимент, помисли си Найкис.

— Да — весело каза Танар. — Това изкуство ми стана интересно, след като накарах Сура да ми покаже как забърква своите, хм, лекарства. А после извадих душата на Караджи, докато не ми показа как прави боите за преждите и платовете, които обработват в имението. А после мама разреши да вземам уроци от истински аптекар, една жена, която идваше веднъж седмично в продължение на, ами, почти три години. Научих се да приготвям всички необходими за домакинството лекарства и вече съм по-добра в това дори от Сура.

Евнухът кимна лекичко с вдигнати вежди — физиономия на горд учител? — и девойката тръсна доволно глава.

Усмивката на Пен беше застинала странно.

— А да готвите можете ли?

— О, да. Мама е съгласна с мен, че трябва да усвоя възможно най-много умения. Няма как да наглеждаш добре прислугата, ако не разбираш какво прави. А и никога не се знае какво може да дойде до главата на една офицерска съпруга.

— Една генералска съпруга — поправи я решително Боша, сякаш в продължение на някакъв отдавнашен и безрезултатен спор, — със сигурност ще разполага с подготвена прислуга, която да се грижи за нея.

Найкис се засмя.

— Така си мислят хората. Според мен Танар има по-ясен поглед върху ситуацията.

— С мама сключихме сделка — обясни Танар. — Тя ще плаща за частни учители по мой избор, а аз ще усвоя скучното счетоводство, на което тя толкова държи. Получи се чудесно. Освен с подковаването, признавам.

— Подковаване? — каза Найкис. Не беше чувала тази история. Боша, който очевидно я знаеше от първа ръка, скри устата си в шепа.

— Имахме един много търпелив кон и един много търпелив стар ковач. Уви, търпението и на двамата бързо се изчерпи. Знам, че не мога да направя подкова, но падне ли, ще успея да я закова на мястото ѝ, без да осакатя коня си. И това е нещо. — Огледа се. — Но тази стая ми е любимата.

Найкис каза на Пен да запали пещта, а двете с Танар сложиха престилки и започнаха да бъркат микстури за проба. После накараха Пен да седне на едно високо столче и пробваха различни цветове върху кожата му, докато не докараха нюанс, близък до този на Найкис. Докато Танар приготвяше още помада, Найкис, за втори път, боядиса косата му, но не в червено като преди, а в черно.

— Колко жалко — подхвърли през рамо Танар, загледана в това затъмнение.

— Толкова пъти си боядисвах косата, откакто съм в Седония, че е чудо как още не е окапала — въздъхна Пенрик. — Даже се изкушавам да я обръсна като един вид отбранителна тактика.

— Да не си посмял — каза Найкис и дръпна силно една къдрица, съвсем забравила, че не би трябвало да ѝ пука. Реакцията ѝ не остана незабелязана, ядоса се тя, предвид широката усмивка, която Пен, този плъх, се опита да скрие.

— Използвам специален фиксатор — каза Танар — и боята би трябвало да издържи няколко измивания. Помадата за кожата — също. Но може да оставят следа, ако се отъркаш силно в нещо.

След като се убедиха, че боядисването на кожата върви добре, Танар и Боша излязоха. Найкис нанесе помадата по лицето, врата, ръцете и раменете на Пен, а после се зае с краката, от стъпалата към коленете. Опитваше се да не мисли какво удоволствие ѝ доставя тази задача.

Пен преглътна. Найкис се напрегна да посрещне следващите му думи, каквито и да бяха те — и какво го беше прихванало да обявява на всеослушание, че я ухажвал? — но той успя да я изненада с въпроса си:

— Ти знаеше ли, че ножовете на Боша са намазани с отрова?

— Знаех, че ходи въоръжен. Така де, налага се. Но за отровата не знаех. — Макар че звучеше логично. Евнухът не би могъл да се надява на милост, ако изгуби битка, а Танар разчита на него и той би я защитил с цената на всичко.

— Дали Танар забърква отровите му, как мислиш?

Найкис кривна замислено глава.

— Не бих се учудила. Сигурно държи да му помага с нещо в замяна на всичко, което той прави за нея.

— И това не те притеснява?

— Струва ми се много полезно умение за жена, която, покрай женитбата си или по друга злополучна причина, се озове за дълго в императорския двор на Тасалон. Кое е най-отровното място, където съм била, дори и без съдействието на аптекари.

— Да, но въпросното умение може да се обърне срещу един незадоволителен съпруг. Не се ли притесняваш за Аделис?

— Не. Аделис не е от мъжете, които жените биха поискали да отровят. По-скоро ще го фраснат с нещо тежко по главата.

Пенрик изсумтя. Явно беше съгласен с нея.

— И това от устата на любящата му сестра. Ти удряла ли си го с нещо тежко по главата?

— След като навършихме дванайсет — не. — След миг добави: — Той се издължи и не можех да замахна като хората.

— Ще го имам предвид.

— Теб нищо не те заплашва. По-висок си и от него.

Тих смях. А после той взе, че стана от столчето, макар задачата да не беше завършена и от пръстите на Найкис да капеше боя. Тръгна покрай скриновете. Кратка пауза, после се чу познато изщракване. Пенрик отвори една от вратичките и мушна глава да погледне.

— Хей! Едва ли е била заключена случайно!

— О — прошепна той, — изобщо не е било случайно, повярвай ми. — Стори й се обезпокоително доволен. — Какво мислиш, Дез?... Сериозно?... Ха.

— Престани да душиш — каза Найкис уж с възмущение, а после добави тихо: — Някой може да влезе.

След дълъг оглед той най-после затвори вратичката и бе така добър да я заключи отново.

— Трябва да довършим — смъмри го Найкис. — Ела тук.

Той се върна послушно на столчето и ѝ протегна крака си.

— Интересно.

И толкоз. Докато Найкис не се предаде:

— Добре де, какво? Очевидно те сърби да ми кажеш.

— Според Дез основно бързодействащи паралитици. Дозата прави отровата, както се казва. Дори да се размаже равномерно по назъбено острие, няма да причини смърт, ако е в малка доза. Умно копеле.

Найкис се замисли.

— Да. Достатъчно е Боша да пореже противника си, за да го забави. А после, ако се наложи, ще го довърши с ножа. И никой няма да се сети да разпитва за отрова. А ако му отнемат ножа по време на борбата, няма как да го убият с него. С отровата поне.

Пенрик, който тъкмо бе отворил уста, каза жално:

— Точно това щях да кажа.

— Няма нужда. Слушал ли си как банда пияни войничета се хвалят с подвизите си? Човек научава доста. — При това без мъжете да разберат.

— Откакто се отървах на доста ранна възраст от брат си Дрово, бъдещия наемник, рядко съм попадал в такава компания.

— Късметлия си ти.

Докато Пен седеше и чакаше да изсъхне, а Найкис му вееше, за да ускори процеса, Танар и Боша се върнаха с купчини дрехи, скромни рокли в тъмни цветове. Обясниха, че ги взели назаем от няколко по-възрастни слугини. Основният фактор при подбора, след като Найкис и Танар увих в кърпа влажната коса на Пен и го накараха да пробва дрехите, се оказа дължината, но извън това други промени не се наложиха. Пен влезе в кожата на просветена Рухия много по-лесно, отколкото предния път, когато се опитваше да наподоби външността, а вероятно и вътрешността на куртизанката Мира. Дали просто се учеше бързо... е, в това Найкис не се съмняваше... или Рухия му беше по-

близка? И в тази връзка — всичките му съквартирантки ли му бяха еднакво близки?

Още пробваха различни варианти, когато Боша, който успешно държеше присмеха си под контрол, макар Пен със сигурност да забелязваше беззвучните му подхилквания, кимна лекичко и излезе. След кратък спор тримата се спряха на окончателния вариант, с което трансформацията на Пен приключи. Той направи няколко врътки из малката стая, колкото да свикне с новото си облекло. Женствената му походка беше забележително убедителна.

— Вече наистина вярвам, че ще влезеш необезпокоявано в манастира — каза Танар, оглеждайки доволно творението си. — Но как ще излезеш? Сам?

В този момент Боша се върна, навреме да чуе последното, и се облегна на касата на вратата.

— О, ще излезе. Както изтъкна мадам Катаи, той притежава умения. — Найкис вдигна глава и го видя да върти храмовите ширити на Пен около дългия си показалец. — И вече знаем какви са те.

Пен застина, а също и Найкис, чиято кръв се смрази при мисълта колко *опасно* е да дразниш Пен. Много опасно. Но той само облиза устни и каза спокойно:

— Дай ми ги.

— Разбира се. — Боша му ги подаде с протегнатата ръка. На разстояние две протегнати ръце, ако броим и тази на Пен.

Танар попита ококорено.

— Това ширити на магьосник ли са?

— Да — отговори Пен едносрично.

— Истински ли са? — Логичен въпрос, предвид заниманията им допреди миг.

— Да.

— Е, това обяснява много — промърмори Боша, скръсти ръце и отново се облегна на касата.

— Богове мили! — възкликна Танар. — Никога не си бях говорила с магьосник. Найкис, ти знаеше ли? Естествено, че си знаела. — Танар изглеждаше силно развълнувана. Боша — не.

— Нормална практика ли е за теб да ровиш в багажа на гостите? — попита Пен.

— А за теб нормална практика ли е да палиш огън без помощта на свещ или подпалка? — попита на свой ред Боша.

Пен не каза нищо.

— Да, прави го постоянно — каза Найкис. И кога самата тя беше свикнала с това простичко удобство дотолкова, че редовно и без да се замисля молеше Пен да го направи, а той ѝ угаждаше с готовност? — О, Пен, съжалявам. Не помислих.

— Няма нищо — каза той, макар и малко сърдито. — И аз не помислих. Или пък не съм видял, че той ме гледа.

— Това отговаря на много въпроси — каза Боша, — но и повдига поне още толкова. Предвид какво друго намерих в багажа ти освен ширитите. Не само магьосник, но и храмов лекар?

— Не... точно.

— Само последната клетва не е положил — обясни Найкис от негово име.

— Доколкото знам, този вид лекари са най-опитните храмови магьосници.

— Правилно си разбрал — каза Пен. Устните му се стиснаха на тънка черта. Само Найкис знаеше колко дълбок е този негов белег. Боша щеше да продължи с въпросите напосоки, но никога нямаше да разбере защо разговорът е станал толкова неприятен. И то много преди да са стигнали до неизбежната катастрофа, която щеше да се разрази, ако Боша научеше, че Пен е пристигнал в Патос като агент на адрийския дук. Не че катастрофата не можеше да настъпи и по друг повод.

Найкис се намеси рязко, грубо дори:

— Въпросите ти ще получат подробен отговор, ако се срещнем отново за сватбата на Танар и Аделис. Сега обаче е по-добре да не знаеш.

Боша само кимна бавно и прие думите ѝ, без да спори.

Найкис се сбогува с Танар в спалнята ѝ. Двете се прегърнаха.

— Пази се — каза Танар, след като най-сетне я пусна. — Сега съм по-спокойна, след като разбрах за водача ти. Храмов магьосник, сериозно? Че и лекар на всичкото отгоре?

— Той изцери очите на Аделис — каза Найкис. — Палачът си беше свършил работата добре. Очите му направо бяха сварени.

Танар ахна.

— Дори не мога да ти опиша пораженията — продължи Найкис. — Пен на практика съгради наново очите му с помощта на магията си. — Стана ѝ необяснимо приятно, че най-после може да каже на някого. Защото отдаваше дължимото на Пен? Или защото можеше да се похвали с него? Трудно ѝ бе да прецени.

— И сега очите му са добре?

— Вижда идеално. Само изглежда различно отпреди.

Танар кимна. Явно приемаше казаното като здравомислеща жена.

— А този твой симпатичен лекар... предложи ли ти вече?

Найкис се върна мислено към онзи труден разговор, който с Пен бяха провели набързо след пристигането си в Орбас.

— Така предполагам.

— Предполагаш? Или ти е предложил, или не! Как може да не знаеш?

— Добре де, знам. Да.

— И ти какво, още не си го сграбчила с две ръце? Магьосник, лекар, а и тази удивителна коса с цвят на слънце? И толкова висок. А *очите* му. Вярно ли е, че магьосниците правят удивителни неща в леглото?

— Аз... не знам. Вероятно. — Не добави, разбира се, че генерал Чадро очевидно смяташе така.

— Чудно ми е, че не те гризе любопитство. — Танар изпухтя разочаровано.

— Като теб ли? — Найкис преглътна напушилия я смях, а Танар се усмихна смутено. — Само че Пенрик никога не е сам. Идва в комплект. Неговият демон на хаоса не е просто стихийна сила, а личност, жена. Дори ѝ е дал име. Дездемона.

Танар вдигна ръка към устните си и се изкиска.

— Умно!

— Да, но в главата му живеят двама души вместо само един. Постоянно. — Е, дванайсет... тринайсет, но сега не му беше времето, нито мястото, да се впуска в подробности. — Тя е третият ви гост, Танар, таен гост, когото Пенрик води със себе си навсякъде.

Танар кривна глава.

— Но не е тайна за теб.

— Да, не е.

— И очевидно не е толкова опасна, иначе щеше да ни предупредиш. — Танар вдигна лице и вежди, уж въпросително, но не съвсем.

— Добър довод — призна Найкис, уж в отговор, но не съвсем. — Но ако приема предложението му, няма да се омъжа само за него. Ще се венчая и за нея. За демон на хаоса. Сега разбираш ли?

— Аз... ох. — Последното може и да не стресна достатъчно Танар, но поне охлади ентузиазма ѝ. — Е, ти си умна жена, а боговете са свидетели, че изстрада много. Предполагам, че знаеш какво правиш. — Ако се съдеше по тона ѝ, Танар имаше известни съмнения във връзка с последното.

Найкис сви рамене в неохотно съгласие с тази неизречена добавка. Никой не може да предвиди бъдещите съжаления. Бракът ѝ с Каймис изглеждаше добър и се оказа добър, докато не стигна до ужасния си край. Да отвориш сърцето си за живо същество, дори за нищо и никаква котка, означава да приемеш риска на загубата. Което я върна към една по-стара мисъл:

— Е, искаш ли да предам нещо на Аделис?

Танар прехапа устни и сведе поглед.

— Кажи му... — Вдигна глава и я погледна в очите. — Кажи му, че ще го чакам.

— Сигурна ли си? Може да мине много време. Или никога да не настъпи подходящ момент. Повечето млади жени нямат търпение да избягат от майчиния си дом и да свият свое гнездо.

— Без значение за какво трябва да се омъжат? — подхвърли с усмивка Танар. — Това не е за мен. За което благодаря от сърце и на Дъщерята, и на Майката. Къщата е голяма и с майка ми не си се пречкаме. А и тя угажда на всичките ми капризи. Или поне оценява успехите ми и не казва нищо за провалите. Които никак не са малко и понякога са доста засрамващи, но тя твърди, че човек се учи даже от неуспехите.

Найкис улови размаханите ѝ ръце.

— Ще предам съобщението ти при първа възможност, Танар.

Взе куфара си и излезе след Танар в дневната, където ги чакаха Боша и Пенрик, нагласен от глава до пети като Рухия. За да избегнат

прислугата, бяха решили Боша, като придружител на двете поклоннички, да ги откара лично до крайбрежното село, където да хванат кораб до Лимнос. Найкис се надяваше, че богът на Пенрик, който беше и неин, а вероятно и на Боша — така и не беше събрала смелост да попита за това, — ще оцени по достойнство иронията и ще ги пази по пътя им дори само заради едното забавление, ако не за друго. И тримата щяха да се качат на ферибота, но Боша щеше да пътува уж отделно от тях, дискретно, както охраняваше Танар вече петнайсет години.

Боша беше сменил красивите си дрехи с по-обикновено облекло — тъмни панталони и туника върху ленена риза с дълъг ръкав въпреки жегата. Скромното облекло подчертаваше още повече необичайния му вид. Явно и Танар си мислеше същото, защото махна въображаема пращинка от туниката му и каза:

— Много си хубав така.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Пази се, докато ме няма. Спи в стаята на лейди Ксаре. И я слушай.

— Винаги я слушам.

— Напротив.

— Този път ще я слушам. Заради теб, Квачке. — Чукна го с пръст по носа. — Ти също се пази. Да не ми се върнеш пак окървавен. И категорично ти забранявам да умираш. Това е заповед!

Той се поклони с ръка на сърцето, по своя си начин. Но когато Танар се обърна, самодоволното му подхилкване се преобрази в усмивка толкова нежна, че Найкис затаи дъх.

Усмивката се стопи след миг, сменена от обичайната саркастична маска. Найкис сигурно би го отдала на собственото си въображение, само дето едва ли щеше да забрави някога видяното. „О!

Май ще трябва да помисля върху това.“

А после стана време да се промъкнат през градината към задната вратичка и оттам на тясната улица.

— Изчакайте тук — каза Боша. — Ще ида да докарам каруцата. — И с тези думи заключи решително вратата след тях.

Пенрик остави лекарската си чанта и торбата, заметна шала върху прибраната си черна коса и се облегна на зида. Найкис направи

същото. След малко опря глава на затопления от слънцето каменен зид и въздъхна.

— По-обречена надежда не бях виждала.

— Хм? — погледна я Пенрик.

— Боша и Танар. Мисля, че той е влюбен в нея. И го знае.

Пен изсумтя. Не изглеждаше изненадан.

— Богата млада благородничка и кастрираният ѝ два пъти по-възрастен от нея слуга. Обречена, че и оттатък. Той със сигурност знае и това.

— Да — кимна Найкис, после продължи замислено: — Но не съм толкова сигурна дали тя знае, че е влюбена в него.

Пен подхвърли предпазливо:

— Прави впечатление, че все неговото име е в устата ѝ. Много по-често от името на Аделис. Това притеснява ли те?

— Донякъде. Ще трябва да измисля как да обясня на брат си, че двамата вървят в комплект. — След миг добави: — Почти като теб и Дез.

Той възрази възмутено:

— Боша и Танар изобщо не са като мен и Дез!

Тя вдигна вежда.

— А Дез какво мисли по въпроса?

Кратко мълчание.

— Дез казва, че си много умно момиче и те харесва. — Още една кратка пауза. — И да съм престанел да ти зяпам... Дез, това беше грубо! Не съм толкова повърхностен. Напротив, такъв е. — Пен стисна ядно зъби.

Найкис остави последното без коментар, макар устните ѝ да се извиха нагоре в крайчетата.

Той се изкашля и продължи:

— Нека не бързаеме със заключенията. Боша явно е верен и на лейди Ксаре. Забеляза ли, че тази сутрин отиде при нея, без дори да предупреди Танар?

— Кое то влиза в задълженията му, а се оказа и далновидно. От полза за всички ни. Не мислиш ли?

— Така е. Но по-добре да не се бъркаме в неща, за които не знаем достатъчно — каза Пен. Найкис така и не разбра кой каза

следващото, той или Дез: — Иначе най-добре да избягат някъде двамцата и да си отворят аптека. Ще печелят добре.

— И ще живеят в две стайчета?

— Мм. Танар ще бърка отвари, а Боша... знам ли, той ще убива клиентите. Ще са щастливи като гургулици.

Найкис вдигна ръка към устата си да улови смеха, който не успя да преглътне навреме.

А после каруцата зави по уличката и чуждите проблеми отстъпиха пред нейните собствени. Последният етап на тази опасна щафета.

Може би.

9.

Каруцата трополеше по уличките на Гуза, малкото пристанищно село на седонийския бряг току срещу Лимнос. Улиците тънеха във вечерни сенки, но не и морето. То още грееше с отразена светлина, а на четири мили навътре островът надигаше снага като тайнствен силует на хоризонта.

Основното препитание на Гуза беше свързано с Лимнос, с неговия манастир и постоянния поток от поклонници, отпавили се към свещения му извор. Най-много поклонници се стичаха през пролетта, но ясното небе и спокойните води на лятото привличаха нова вълна посетители. По думите на Боша силните ветрове през зимата обезкуражавали поклонниците.

Общежитието на Дъщерята в Гуза предлагаше подслон на благочестивите пътници и се славеше като най-чистото, най-евтино и най-безопасното място за нощувка в селцето. Пен обаче предпочиташе да не подлага на изпитание дегизировката си в теснотията на обща женска спалня, където богинята нямаше да е единствената възмутена, ако станеше беля. Затова Боша ги остави пред една странноприемница, която рядко се посещаваше от моряци, и отиде да намери конюшня за коня и каруцата на лейди Ксаре.

Пен се беше надявал да наеме три отделни стаи, но бързо откри, че ще има късмет, ако намери и една. Стаичката в таванското помещение побираше креват и сламеник на пода, и кажи-речи нищо друго. Рухия го посъветва да вечерят със сандвичи в стаята, вместо да рискуват с топла храна в общото помещение долу, и Найкис се съгласи без възражения. Когато Боша се върна, тримата си спретнаха нещо като пикник. Пен подозираше, че евнухът е свикнал на богатото меню в имението и често се храни на една маса с господарките си, но сега не каза и дума по повод простичката храна.

А после се стигна до проблема с леглата, което подсети Пен за бягството им към Орбас в компанията на Аделис. Найкис, свикнала с

този вид спорове и отегчена до смърт от тях, бързо реши въпроса, като легна на сламеника, а двамата мъже прати на кревата.

— И хич не ме гледайте като петгодишни дечурлига, които не искат да си изядат зеленчуците — добави троснато, преди да са възразили. За щастие Боша явно бе свикнал да приема заповеди от ядосани жени. Това сигурно щеше да се превърне в най-странната нощувка в живота му, но Пен беше толкова уморен, че заспа като пън броени минути след като се пъхна под чаршафите.

На сутринта не можа да прецени дали Боша е успял да поспи. Очите му винаги си бяха червени.

Лодките, които прекарваха пътници до острова, напуснаха кейовете на Гуза рано-рано, веднага щом се събраха достатъчно желаещи. Капитаните и екипажите на част от плавателните съдове бяха жени, което очевидно се харесваше на поклонничките. Боша избра една от тези лодки, не защото познавал екипажа, а защото не го познавал, значи и те не го познавали. Веднага щом лодката потегли, той се покатери на сандъците и каците, седна под сянката на платното и придърпа надолу широката периферия на шапката си.

Малката флотилия потегляше към острова рано сутрин и се връщаше привечер, така че пътничките да останат на Лимнос възможно най-дълго. Някои поклоннички оставаха да пренощуват на острова, било в рибарското селце, което обслужваше ордена, било в другото край подвижния мост, а една шепа биваха допускани на територията на манастира, предимно храмови служителки. Пен се кокореше ненаситно през зелените си очила да поеме още и още от вълшебната светлина на морето, докато Найкис не се появи със сламена шапка, взета боговете знаят откъде, и не я нахлупи на главата му, с думите, че щял да се изпържи като яйце, а после го подкара към Боша на сянка.

Бяха се снабдили с тънките поклоннически шалове в синия цвят на Пролетната дама, които се продаваха на една сергия при кейовете на Гуза. Боша беше увил с шала главата си под шапката и сега надигна тънката материя да изгледа намръщено Пен, преди да я спусне отново пред лицето си. С тъмните си дрехи, че и с ръкавици на ръцете, евнухът видимо страдаше от жегата и се чувстваше крайно неудобно.

— Искаш ли си очилата за малко? — предложи тихо Пен.

— Не — измърмори Боша. — Не излизай от образ, иначе ще провалиш пиесата.

„За това е прав“ — каза Дез.

— Не си бях дал сметка какво изпитание ще е за теб това пътуване. — Яркото утринно слънце се отразяваше във водната повърхност и би изгорило жестоко кожата на евнуха, ако не бяха дрехите. Пен не знаеше доколко помадата на Танар ще защити собствената му светла кожа.

— Рожденият ден на сестра ми е късно през есента. Тогава слънцето е по-поносимо за мен.

Найкис седна от другата страна на Пен. Беше напрегната и сякаш ставаше все по-напрегната с всяка следваща миля. Пен я сръчка леко с лакът като един вид мълчалива утеха и тя се усмихна бегло и само за миг.

Капитанката изляя няколко заповеди и лодката пристана. Платното се завъртя като параван и им показа за пръв път островния манастир на Дъщерята.

Пен вдигна поглед. И още. И още. Долната му челюст увисна.

— Петимата богове да ме пазят — прошепна той.

Погледната от морето, скалната стена се издигаше толкова нависоко, че сивите каменни сгради на върха ѝ, покрити с избелели синкави плочи, приличаха на архитектурен макет, кацнал върху колоната на исполински храм.

— Сигурно е високо поне хиляда стъпки — възкликна той.

— Горедолу толкова — каза Боша и повдигна отново воала си да погледне.

— Как стигат хората дотам?

— В скалата са изсечени стъпала, серпантини. Оттук не се виждат, защото още сме далече. Повече от две хиляди стъпала и всяко едно е молитва.

— Да бе, молитва. Последните със сигурност провокират проклетия! — възкликна Пен.

Боша го остави още миг-два да се гърчи в ужас, преди да добави небрежно:

— А може и да платиш на някой магаретар да те преведе по пътя от селото.

Пен го изгледа с искрено възмущение.

Отвърна му вече познатата му саркастична усмивка на Боша.

— Чувал съм, че макар и рядко, някои търсещи опрощение поклоннички изкачват стъпалата. На ръце и колене. Кое то е продиктувано не толкова от смирение, колкото от силен страх, защото няма перила. На места стъпалата са толкова тесни, че двама души не могат да се разминат, без да пропълзят един връз друг.

— Ще заложим на магаретата — отсече Найкис.

— Добро решение.

— Не виждам как такива безсмислени подвизи могат да впечатлят боговете — каза замислено Пен, вперил поглед нагоре. — Та те са навсякъде по всяко време все пак. В семинарията ни учеха, че ползата е повече за молителя, отколкото за божествената му публика. Въпросът е дали определено действие изпълва човек, или го изпразва, отваряйки място за бога. Същият ефект може да се постигне, ако седиш в тиха стая. А може да изкатериш две хиляди стъпала на четири крака и да пееш химни, без да постигнеш нищо.

Боша го изгледа с любопитство.

— А на теб може ли да се случи? Понеже си свещен и прочие.

— Не. Магьосниците по правило са пълни догоре. — Пен въздъхна. — Това създава сериозно неудобство, между другото, и за мен, и за моя бог. Търсенето на околни пътища може да е влудяващо.

Дърветата по върха на скалите приличаха на стръкчета магданоз. Човек трябваше да се вгледа и да преброи катовете прозорци и дървени балкончета, за да осъзнае колко големи са самите сгради на комплекса, цели седем-осем етажа над каменната основа.

— Изненадан съм, че не са превърнали комплекса в императорска крепост — каза Пен.

— Преди време е бил крепост — каза Боша. — Не седонийска обаче. Един от враговете на империята го превърнал в такава. Преди двеста години. В манастира има голям гоблен, който разказва историята. Всички поклонници се тълпят да го видят.

— И каква е историята? — попита Пен.

— А. Метнали стълби през клисурата и подложили свещенослужителките на обичайните изнасилвания, клане и робия. Само седмица по-късно целият гарнизон се натръшкал от чума. От хилядата мъже оцелели само тринайсет. Смятат го за чудо на

Дъщерята, отмъщение за нанесената ѝ обида. Оттогава манастирът не е щурмуван.

Найкис каза тихо:

— Или някоя много гневна жена е отровила свещения извор.

Загрозените от белег устни се разтеглиха.

— Не бих се учудил.

— Или и двете — каза замислено Пен. — Две в едно. Казват, че боговете нямат други ръце освен нашите. — Протегна ръце и раздвижи пръсти.

— На моите да не разчитат — изръмжа Боша и спусна синия воал пред лицето си.

10.

Когато лодката им пристана и пътниците прецапаха последните метри до брега, Найкис не знаеше кое я измъчва повече — морската болест, сърдечните бодежи или носталгията по дома. Или всичко това накуп. Раменете ѝ така се бяха вдървили от напрежение, че се чувстваше като гипсова статуя, чиято глава може да се отдели от най-лекото почукване. Когато стъпалата ѝ най-последно усетиха чакълестия бряг, си пое въздух издълбоко.

Пенрик в ролята на Рухия посегна и стисна ръката ѝ.

— Всичко ще е наред.

Нямаше нито една разумна причина да вярват в това. Доколкото ѝ беше известно, магьосниците не бяха ясновидци. Но Найкис все пак раздвижи леко врат, без главата ѝ да се катурне.

Боша изчака малко, преди да слезе от лодката, но така или иначе всички тръгнаха през селото към обора с магаретата. Найкис и Пен свърнаха зад последната варосана къща, където изчакаха Боша и му връчиха багажа си, освен една торба със сабото на Мира, туниката и панталоните на Пен и плик с обяд най-отгоре, както за прикритие, така и с по-практично предназначение.

— Къде ще ни чакаш? — попита Найкис. — Видях само една кръчма в селото.

— Няма да е тук — отвърна той. — Пренаселено е. Малко по-нагоре има една пътечка и дълбоки пукнатини в стената. Ще изгоня змиите и ще ви чакам там, на сянка и хлад. Няма как да слезете по пътя, без да ви видя.

— Тук има змии? — попита изнервено Найкис. Би го приела като поредната проява на странното му чувство за хумор, само че от тримата единствено Боша беше с ботуши.

— На пътя няма — каза той и се подсмихна. Май. Трудно беше да се каже. — Твоят магьосник все ще може да те защити. Нали животните го харесват...

Пен дръпна Найкис да продължат, решил да остане глух за поредното заяждане.

— Но кой ще защити него? — попита разтревожено Найкис и хвърли поглед през рамо. Боша вече не се виждаше.

— От змиите ли? Те сигурно ще го приветстват като любимия си братовчед. Предвид богатия инвентар от отровни остриета, които носи.

— Намазал е с отрова ножа на кръста си?

— О, той е чист. Но има един на корда около врата, друг на гърба, трети в ботуша, а кесията на колана му е пълна с гадни малки шишове.

Найкис се замисли и кимна.

— Добре.

„Оборът“ се оказа просто няколко магарета, вързани на сянка под няколко маслинови дървета в компанията на шумни момчетии и една възрастна двойка, която прибираше парите на поклонниците и разпределяше добичетата. По-бедните или по-здрави пътници поемаха пешком по лъкатушния път, а за престарелите и болните имаше каруца. Забавиха се малко, докато стопаните намерят дългокрако магаре за необичайно високата жена със слабото зрение, но така или иначе скоро Найкис и Пен се настаниха на чудатите странични седла, които приличаха на малки дървени седалки, нагласиха полите си и потеглиха след момчето, което водеше животните им за юздите.

Пътят свръщаше наляво и надясно през голите хълмове и в резултат измина две мили по права линия и хиляда стъпки по вертикала. Гледката през протока към континентална Седония беше великолепна, небето и морето бяха сини като очите на Пен, а земята грееше с бяла светлина. Сякаш мина цял век, преди да вземат последния завой и да стигнат до селцето пред стените на манастира.

Найкис се огледа за пазачи, които да заобиколят на излизане. Разни въоръжени мъже със сините туники на ордена се мотаеха из селото, а под един чинар четирима отегчени войници с имперски униформи играеха на зарове. Прекъснаха играта си, колкото да хвърлят един поглед на новодошлите, но интересът им изглеждаше повече похотлив, отколкото бдителен.

И наистина, дори да беше достатъчно луд за целта, Аделис не би могъл да се придвижи толкова бързо с войска до острова. Войска или

поне отряд, които войниците щяха да забележат отдалече — оттук пътят се виждаше като на длан.

„Само дето Аделис не би тръгнал нагоре посред бял ден. Ще дебаркира с войската си от другата страна на острова през нощта и ще се придвижи изненадващо.“ Така че войниците може би имаха основание да не се престарават.

Дългият подвижен мост се протягаше над дълбоката пропаст, хладна, зелена и потънала в сенки. Найкис хвана Пен за лакътя, уж помага на приятелката си, докато чакаха един облечен в синьо мъж да избута количка с голямо буре по моста и да я предаде на жената, която стоеше от другата страна. Размениха си не само товара, а и бърз поздрав — докосване по челото в чест на Дъщерята. Найкис и Пен влязоха през портала след жената с количката.

Предният двор се припичаше на слънце, павиран с плочи в синьо, бяло и жълто. В другия му край имаше подиум с маса и стол, както и с една заметната със син шарф дяконка, която посрещаше усмихнато посетителките и им помагаше да впишат имената си в голям тефтер, прословутата книга за гости. Единствената реална заплаха беше глутницата от десетина кучета пазачи.

Найкис си беше представяла зверове като мастифите на Ксаре, огромни и страшни, но тези кучета се оказаха дребни животинки със сресана до блясък дълга козина, умни черни очички и розови езичета. Все едно те връхлита банда от бели бърсалки за под.

Пен издаде тихичък звук на неприязън, после лицето му се вгълби. Първоначалната подозрителност на кучетата премина в енергична радост, те се скупчиха около него, душеха го и мятаха опашки. Две се опитаха да го близнат по глезените. Пенрик изписка съвсем по женски, сякаш не докрай престорено, тръсна поли и се опита да ги избута внимателно с крак. Голям крак, обут в сандал. Кое то не би било проблем, ако по езичетата на двете ентусиазирани бърсалки не беше останала кафеникава боя. Изприщена от ужас, Найкис се наведе и размаха ръце в опит да ги прогони.

— Чибя! Чибя! — подвикна тя, а кучетата се опитаха да я близнат по пръстите.

За огромно облекчение на Найкис в този момент откъм моста се появи жена, повела четири момичета, които се разписаха развълнувано при вида на кучешката комисия по посрещането.

Момичета и кучета се устремиха едни към други с еднаква радост, размениха милувки и гукане срещу близвания и отърквания, а Пен се спаси.

Както се бяха уговорили, Найкис вписа имената и на двамата — фалшиви, разбира се, — за да няма разлика в почерка, когато стане време да се отпишат. Ако някой изобщо сравняваше тези неща. „Със сигурност ще го направят по-късно, когато открият, че майка ми я няма.“

— За какво ще се помолите на нашата Дама? — с усмивка ги попита дяконката.

— О, нищо за себе си — отвърна Найкис. — Приятелката ми Рухия има слаби очи и се надява на помощ. Аз дойдох да ѝ правя компания.

Пен кимна дружески и съумя да се въздържа от добавки, което не беше типично за него, значи най-вероятно се беше намесила Дез. Измъкна кърпичка от ръкава си и я притисна към носа си да попие издайническата кръв.

— О, скъпа, добре ли си? — притесни се дяконката. — Искаш ли да седнеш?

Пен поклати глава и измуча:

— Ей сегишка ще спре.

Дяконката ги пусна с известна неохота към първия етап на поклонническата обиколка — галерията с гоблена. Найкис бръкна в кесията си и извади няколко монети, като обърна ръка така, че дяконката да зърне блясъка на златото, преди да ги пусне в кутията за приношения до подиума. Жената се разтопи в усмивки и ги отпрати по пътя им, като прикани високото момиче да се върне, ако се почувства зле, и някой щял да го упъти към лечебницата.

Прочутият гоблен заемаше стената срещу редица сводести прозорци, които го къпеха в разсеяна светлина, без слънцето да го пече пряко. Пенрик му посвети доста време — вървеше бавно покрай десетте метра бродиран разказ и мърмореше коментари под нос. Найкис не можа да прецени дали се е вживял в ролята си на поклонничка, или любопитството му на учен е взело връх.

Имаше сцена как войниците дебаркират в заличето и разграбват селце досущ като сегашното. Обсадни стълби и дим. Пищящи жени в лапите на побеснели мъже. Имаше го и свещения извор, и богинята,

която ронеше сълзи над него. Лицето ѝ беше изобразено съвсем бегло, дотолкова, че приличаше на размазано петно — в Седония дебатът за нематериалното изражение на божественото беше стигнал до крайности, — но нещо в стойката ѝ успяваше да предаде дълбока емоция. Към края на гоблена множество изобразени с подробности мъжки фигури се гърчеха в агония и повръщаха червено. Доста червени конци бяха отишли за тази сцена.

— Не подозирах, че една бродерия може да изразява толкова враждебност — промърмори Пен. — Но пък посланието е повече от ясно. — Облиза нервно устни.

Последната сцена отново показваше богинята, този път усмихната доволно при вида на димящите клади и повторното съграждане на манастира. Пен дълго се вира в изображението. Накрая направи свещения знак, като задържа длан върху челото си за Дъщерята, после докосна устни за Копелето, пъпа за Майката, слабните за Бащата и сърцето за Сина, поклони се и докосна още веднъж челото си.

А после потупа два пъти с палец устните си да измоли късмет от своя бог, макар че късметът на Копелето можеше да бъде в еднаква степен и добър, и лош. Пенрик явно никога не забравяше, за разлика от мнозина, че е получил силите си назаем от белия бог, комуто рано или късно ще трябва да се отчете.

Това прозрение ѝ дойде неочаквано и Найкис стрелна с кос поглед спътника си. Отначало го беше мислила за лекар, после разбра, че е магьосник, а той, оказа се, беше в същата степен и свещен. Изглежда, не беше отчела достатъчно тази трета колона на сложната му природа.

Галерията ги отведе до стълбище от синкав гранит и оттам до вътрешния двор със свещения извор, който бяха видели на гоблена и който се оказа много по-впечатляващ в действителност. Двамата с Пен набиха спирачки и зяпнаха.

От центъра на бял мраморен басейн с диаметър седем-осем стъпки извираше вода, прозрачна и светла. С огромен дебит. Изливаше се от пет големи чучура, изпълваше басейна, а канали я отвеждаха в различни посоки към сградите на комплекса. Сигурно оттук се захранваха с вода баните и пералните помещения на манастира. Единият чучур изливаше вода в нещо като умивалник със закачени

сребърни черпаци. Оттам водата продължаваше към мраморно корито с красиви релефни изображения на богинята, където поклонничките, търсещи цялостно изцеление, да се потопят.

Песента на водата беше единственият звук в притихналия двор, ако не се броеше далечното чуруликане на птички. Беше някак странно, че едно така светло, така напечено от слънцето място може да се усеща свещено като потънал в сенки храм, но ефектът беше наистина умопомрачителен.

— Как стига всичката тази вода тук, *горе*? — прошепна Пен.

Една дяконка, явно натоварена да стои на пост край извора, стана от каменна скамейка под един портал и тръгна с усмивка към тях.

— Вярваме, че е чудо на Дамата. Допреди четиристотин години това място е било суха и тъжна скала наред нищото. Изворът се появил след земетресение. Жителите на Лимнос забелязали нов водопад и дошли да видят какво става. Оттогава празнуваме тук благословията на Дъщерята. — Подкани ги с приятелски жест. — Отпийте, ако сте дошли с добра воля, и се помолете с Нейната пречистваща вода на устните си. — Ръката ѝ посочи към редица красиви молитвени килимчета от другата страна на извора. Възрастна жена със синьо шалче на врата тъкмо се изправяше след молитва с ведро изражение.

Найкис взе протегнатия ѝ черпак и се поколеба. Дяконката я подкани с тих глас и усмивка:

— След лодките и дългото изкачване повечето гости ожадняват. Можете да пиете до насита.

Найкис се усмихна благодарно и направи точно това. Пенрик я наблюдаваше предпазливо. Водена от импулс, Найкис загреба от водата и му подаде черпака. Той кимна признателно и изпи водата на един дъх.

Изтриха устни, после тръгнаха към молитвените килимчета под погледа на дяконката. Пенрик спря колебливо за миг, после се сгъна и не просто коленичи, а се просна по корем с разперени ръце в поза на най-смирена молитва. Найкис коленичи с лице към чистия фонтан и протегна ръце с разперени пръсти.

Покрай всичките си тревоги така и не се беше замислила каква молитва да отправи към богинята. Главата ѝ беше празна. Не беше редно да се преструва, точно сега, когато водата на свещения извор

още студенееше по устните ѝ. Не беше задължително да си девица, за да се молиш тук, достатъчно бе някога да си била девица. „Защото боговете са пестеливи.“

„А понякога и милостиви.“

Дали да не се извини на богинята за това богохулно нахлуване? Дали Тя нямаше да погледне снизходително на простъпката им, щом целта им беше да развалят една много по-тежка обида, да освободят жена, държана против волята си в свещената обител на Пролетната дама?

„Не!“ Това беше богинята, а не дук Джарго. Тук Найкис не би могла да се пазари, нито да моли за услуга. Дворът със свещения извор не беше пазарище. Нямаше начин да сложи цена на онова, към което се стремеше.

„И няма нужда, дете.“

Найкис трепна, защото не беше сигурна чия е последната мисъл.

„Щерко на пролетта. Нямам грях към Теб и не за прошка се моля днес. Дойдох да направя онова, което би направила всяка дъщеря за майка си. Полагам действията си като приношение в краката ти, защото е редно да даваме на боговете най-доброто от себе си. Постъпката ми не е оскърбление към Теб.“

И разбра, че това е самата истина.

Пенрик въздъхна, надигна се да седне, после лицето му изведнъж се изопна.

— Защо плачеш? — прошепна той.

— Плача ли? — каза Найкис. Вдигна ръка към страните си и усети, че са мокри. „Връщам водите на Щерката?“ Главата ѝ, сърцето ѝ преливаха, едно различно усещане за пълнота я топлеше отвътре. — Добре съм.

— Мога да...

Тя посегна да стисне лекичко ръката му, после сложи пръст на устните му да ги смълчи.

— Не. Добре съм, наистина. Вече можем да тръгваме. — А после повтори собствените му думи: — Всичко ще е наред.

Този път се изправи преди него и му подаде ръка да стане.

11.

Дез също плачеше. Пен беше обкръжен, отвътре и отвън, от ревящи жени. Ужас.

Реакцията на Дездемона поне му беше позната и в този смисъл очаквана, покрай предишни косвени срещи с нещо такова. „Или с Някой такъв.“ Демоните се ужасяваха от боговете, единствената сила, която можеше да ги унищожи. Хлиповете на Дез бяха проява на обикновен страх. Или на не чак толкова обикновен страх. Интересното беше, че този път Дездемона не се криеше свита на топка в гърдите му. Ако имаше свое тяло извън неговото, сигурно щеше да лежи ничком на земята, просната по очи с разперени ръце и извърната глава в поза на пълна капитулация.

Найкис... при нея беше различно. Пен не знаеше точно какво е, но не включваше и сянка на страх. Кое то беше плашещо само по себе си.

Тя не хлипаше, не подсмърчаше, не ревеше с глас, просто от ъгълчетата на очите ѝ се стичаха чисти сълзи. Пен побърза да я дръпне към една пейка под колонадата, възможно най-далече от извора и неговата надзирателка. Жената ги гледаше с тревога и любопитство, но после насочи вниманието си към жената с четирите дъщери, които нахлуха шумно в двора, развълнувани от срещата си с кучетата.

Пен прегърна Найкис през раменете, почти без да я докосва, готов да я утеши. А тя явно имаше нужда от утеха, защото зарови глава в рамото му и стисна конвулсивно полите на тъмната му рокля. Не беше жест на влюбена жена, а на удавник.

— За какво се помоли на богинята? — прошепна Пен.

— За нищо. — Тя поклати леко глава. — Направих ѝ приношение. Май.

Петте аспекта на молитвата, според официалната теологична наука, бяха служба, смирение, благодарност, пророчество и изкупление. Хората най-често се стремяха към смирение и пророчество, но тези молитви най-рядко получаваха отговор.

Изкуплението ставаше все по-важно, колкото повече път изминаваше човек в живота си. Оставаха службата или благодарността. Кое от двете беше предложила Найкис на богинята?

— Какво почувства?

— Не мога да кажа.

— Защото не може да се опише с думи? Или защото е твърде лично?

— И двете. — Тя отклони поглед — Не знам какво стана. Може би нищо. Може би просто ме е напекло слънцето.

Пен пипна челото ѝ, после и своето. И двете бяха еднакво горещи в този слънчев ден. „Дано Боша си е намерил дълбока цепнатина в онези скали“, помисли си разсеяно той.

— Веднъж казах на един човек, попаднал в подобна ситуация, да не отхвърля боговете. За да не го отхвърлят те.

Тя вдигна лице, изненада разтвори устните ѝ.

— Значи ми вярваш?

— Не е нужно да ти вярвам. Знам го. Или по-точно, Дез е видяла. Направо е в паника милата. Ще се оправи де. Винаги се оправя.

Найкис се сепна.

— Казваш, че и преди си срещал нещо такова?

— Три пъти. Такова нещо не се забравя.

Тя отново зарови глава в рамото му и прошепна:

— Май само ме докосна с подгъва на плаща си.

— Мм, сигурно, обаче плащът ѝ е много голям. Покрива целия свят. — Въздъхна. — Така поне си го представям аз. Щастливка си, Найкис. Аз съм получавал най-много лъх от заметнат пътѝом подгъв. — Като сега?

Тя вдигна глава, очите ѝ горяха в треска.

— Значи го разбираш?

— Да го разбирам? — изсумтя Пен. — Със същия успех бих могъл да изпия морето. — Дали ѝ завиждаше?... Може би.

Тя преглътна и попита:

— А ти за какво се помоли?

— Покайвах се. Предимно. И най-унизително. Онзи гоблен си е чиста проба заплаха.

Найкис се опита да преглътне смеха си и в резултат само изпръхтя през нос.

— Недей да... не ме карай да...

— Напротив. Радостта е страничен ефект от срещата с Тях. Известно време ще се излива през теб, искаш или не.

— О... — Тя вдиша дълбоко, изправи се и приглади дрехата си.
— И ти живееш с това постоянно?

— Не постоянно, белият бог да не дава. Много рядко. Иначе не бих оцелял.

— Как изобщо си запазил разсъдъка си? — Сви устни, после се усмихна. — О. Май току-що отговорих на собствения си въпрос.

— Стига, стига. Бъди добро момиче. — Не успя да сдържи усмивката си. Нейната бе наистина заразителна. Посегна и изтри нежно последната сълза от бузата ѝ. Не избърса ръка в полите си. Чувстваше се като алчно дете, което е откраднало парче сладкиш от чинията на сестра си.

„Добре де, може би не чак алчно. Може би само гладно.“

Погледнаха към двора. Вместо да плуват в кръглия басейн като делфините, които го красяха — за което не бяха получили разрешение, — сега четирите момичета цапаха в коритото с вдигнати поли и весели писъци. Бяха вир-вода. Изути сандали се търкаляха навсякъде. Майка им и дяконката ги гледаха и се смееха.

— Измислила бях сложен предлог да попитаме накъде е гардеробното — каза Найкис, — но май няма да се наложи. Да тръгваме, а?

— Хайде.

Тя хвана под ръка високата си приятелка — направи го естествено, без да се замисли, отбеляза си Пен, — и двамата хлътнаха тихичко в сенките на следващата сграда.

— Откъде да започнем? — каза Пен.

— Мен ли питаш? Богинята не ми даде карта.

— О, Те никога не дават — въздъхна Пен. — И това е друг знак, че са те докоснали.

Найкис най-сетне събра смелост да го изрече на глас, макар и много тихо:

— Мисля, че Тя ме благослови.

— Това е чудесно.

Найкис се умисли, после кимна кротко и попита:

— Е, имаш ли някакъв план?

Той сбърчи колебливо нос. Стигнаха бяха до друг вътрешен двор, стояха и се оглеждаха.

— Според Боша вероятно държат майка ти в някоя стая откъм морето, където достъпът отвън е най-труден. Горните четири-пет етажа имат балкони, което би улеснило влизането. Или излизането. Значи едва ли я държат там. Мисля да започнем от приземния етаж в източния край. Ще надвърнем тук-там и току-виж сме намерили нещо интересно.

— А ако ни спрат?

Основателен въпрос. Мястото не беше безлюдно, жени вървяха по коридорите и пресичаха вътрешните дворове, но до една бързаха по делата си и почти не поглеждаха към двете поклоннички, възприемайки ги като част от пейзажа.

— Онази твоя история с гардеробната може и да влезе в работа. Един вид резервен план.

Стигнаха до по-сумрачните вътрешни коридори и Пен вдигна зелените очила на главата си под шала.

— С радост ще се отърва от това нещо. Върни ги на Боша, ако можеш. Но не преди да сте стигнали лодката.

— Разбира се. Дано всичко при него да е наред.

След два безуспешни опита в ориентирането стигнаха до обещаващо стълбище и поеха надолу. Пен разбра, че се движат в правилната посока, когато качествената тухлена зидария отстъпи на изсечени в скалата стени. В края на стълбите имаше дълъг коридор.

Вдясно синкава дневна светлина огряваше коридора през дълбоки прозоречни ниши между редица почти еднакви врати. Отляво имаше стаи без прозорци, някои с врати, други — без, явно използвани като килери. Стенните лампи не бяха запалени.

— Как ще намерим правилната врата? — прошепна Найкис.

— Нейната ще е заключена и в стаята ще има само един човек. Ако вратата не е заключена или в стаята няма никого, значи не е нейната. — Така поне се надяваше. „Дез, трябваш ми. Изгрей, слънчице, ако обичаш.“

Дездемона надигна неохотно глава, все още намусена след силния уплах. „Подмазвач“ — измърмори тя, но все пак му зае силите си.

Първата стая вдясно беше заключена и празна и Пен се възползва от възможността да я огледа.

Отключи. Както и очакваше, стаята беше малка спалня за посветени към храма мирянки. Две тесни легла, простичка мебелировка, стоящ стан край едната стена с недовършено молитвено килимче в ярки цветове. Малък прозорец в дебелината на скалната стена се отваряше към прекрасна морска гледка и пропускаше полъх на свеж въздух. Свеж, прохладен, ведър. Не така приятен през зимата, без съмнение. Нямаше печка или други готварски принадлежности.

— Явно храната за посветените се приготвя в някаква обща кухня — каза той на Найкис. — Което означава, че носят храна на майка ти отвън.

Заклучи вратата, после огледа набързо останалите врати, общо петнайсет.

— Три от стаите са заключени и не са празни — каза тихо и ги посочи. — Жените вътре може да са... знам ли, болни или просто си почиват преди нощно дежурство. Ти избери.

— Аз?

— Да.

Тя притеснено тръгна към една от посочените врати, поколеба се и продължи към следващата.

— Опитай тази.

Не я попита дали е сигурна. Найкис имаше не по-лош шанс от него да налучка, а вероятно и по-добър. Отключи вратата, отвори я и побутна Найкис пред себе си, готов да извика: „Въх, леле, туй не е гардеробното, прощавайте!“, и двамата да се изнижат по най-бързия начин.

Стигна само до „Въх!...“, преди Найкис да се отскубне от ръката му и да се хвърли напред.

Пен влезе след нея и затвори вратата.

— Говорете тихо — предупреди ги той.

На койката лежеше жена. Обърна се да ги погледне. Лицето ѝ бе уморено, но разцъфна в екстаз миг преди жената да скочи на крака и да улови точно навреме засилилата се Найкис.

— О, богове, Найкис! И теб ли са затворили? Мислех, че си на сигурно място в Орбас! О, богове, не... — Прегръдката притежаваше сила извън физическата близост и Пен притеснено сведе очи. Сладка

среща след дълга раздяла, каквато никога повече нямаше да се случи на него. Собствената му майка вече от три години лежеше в студената земя в страна, която той отдавна не чувстваше като свой дом. Сълзи напълниха очите на Найкис, отново, но различни отпреди. Или не толкова различни, колкото си мислеше той.

— Не, не, не съм затворена тук — прошепна Найкис в ухото на майка си. Двете не смееха да се пуснат, сякаш им бе нужно още време, докато всяка повярва, че другата е жива, здрава и не е загубила надежда. — Дойдохме да те измъкнем.

— Какво? — Идрене се дръпна назад, но не пусна раменете на дъщеря си.

Пенрик пристъпи към тях с усмивка и със смътната мисъл, че един мъж би могъл да каже всякакви подходящи неща на евентуалната си бъдеща тъща при първата им среща, но „Бързо, събличайте се!“ определено не е сред тях.

— Радвам се да се запознаем, мадам Гардики. Аз съм... — заряза без много мислене титлите си, едновременно объркващи и без значение в момента, — аз съм Пенрик, с Найкис сме приятели.

Найкис го погледна и каза:

— Да. Да, така е.

Мадам Гардики го изгледа с усмивка на пълно недоумение, което го подсети за фалшивата сърдечност на мастифите в имението Ксаре, недоумение, което достигна нови висоти, когато Пен остави очилата си на умивалника, метна торбата на леглото, развърза синьото шалче и почна да се съблича.

— Планът е с вас да си разменим дрехите. Вие ще тръгнете с Найкис. Две поклоннички са влезли, две ще излязат. Аз ще остана в стаята ви и ще се преструвам на вас възможно най-дълго.

— Но как ще се измъкнете?

— Имам план.

„Не, нямаш — изсумтя Дез. — Оттук нататък всичко е импровизация.“

— Той ще се справи, майко — каза Найкис. „Дано насърчителната й увереност да не е престорена“, помисли си Пен.

— Той?... О!

Жената отстъпи крачка назад, а Пен продължи да се съблича, свали колана и изхлузи роклята през главата си. Този път не си бяха

направили труда да му слагат подплънки, които щяха да се загубят под възшироките и скромни дрехи на Рухия. Останал бе по дълги долни гащи, когато си даде сметка каква чудата гледа представлява. Небесносини очи на фона на смугло лице, събрана на тила черна коса, златисти косми по гърдите и ръцете — боядисани в кафеникаво, а бедрата и торсът — млечнобели.

Найкис, слава на боговете, се нагърби със задачата да измъкне майка си от дрехите ѝ.

— Не се притеснявай, мамо. Пен е лекар.

— Да, а аз съм войнишка съпруга, но *такова* нещо не бях виждала. — Явно бе схванала плана за бягство веднага, но вместо да се включи, зяпаше Пенрик. — Лекар, казваш? Сериозно? Много е млад.

— Почти на трийсет и една съм — каза ѝ Пен, готов да си разменят дрехите. Торсът му беше по-тесен и по-дълъг от нейния, но седонийската мода щеше да скрие тази разлика. Найкис помогна на майка си да остане по долна риза, метна роклята ѝ към Пен и взе тази на Рухия.

Дори на петдесет Идрене Гардики беше хубава жена, значи на двайсет трябваше да е била красавица, помисли Пен. Нищо чудно, че старият генерал се беше изкушил. Да не говорим за младия офицер Родоа преди него. В черната ѝ коса имаше съвсем малко сиво, но Пен не беше свалял качулката си по пътя насам, така че разликата би трябвало да остане незабелязана. Косата ѝ беше пусната, но лесно щяха да я вдигнат на кок. Поне цвета на кожата бяха уцелили. Чертите ѝ бяха по-остри от тези на Найкис, макар и не колкото на Пен, но зелените очила бяха добро прикритие. Корсажът на Рухия щеше да е значително по-добре подпълнен, но не толкова, че да прави впечатление. Дори със сабото на мадам Гардики пак нямаше да ѝ достигат пет сантиметра височина, но ако не налетяха челно на двете дяконки и не попаднеха на същото магаретарче за пътя надолу, Идрене лесно щеше да мине за него. А и Пен се беше постарал да не говори много на идване. „Дотук добре. Забравям ли нещо?..“

— Разкажете ми как минават дните ви тук, мадам Гардики. За да знам какво да очаквам.

— Предимно в страх и скука. Тук съм от три седмици... отбелязвах дните на стената зад леглото. Богове пет, Найкис, как се озова тук толкова бързо?

— С помощта на приятели. Скоро ще се запознаеш с един от тях. Останалото ще ти разкажа по-късно.

— Храната ви я носят в стаята, предполагам? — попита Пен. — Кой?

— Да, по три пъти на ден — отвърна Идрене. — Не ме държат гладна, освен за новини. Току-що бях научила, у дома, че са арестували Аделис в Патос и... Майко милостива, наистина ли са го ослепили? Защото онези, дето дойдоха да ме арестуват, казаха, че бил избягал в Орбас, а за теб нямах никакви новини и... и... всичко беше такава каша! — Найкис ѝ помогна да нахлузи роклята на Рухия през главата си. — Миличка, ще се спъвам в това нещо. Много е дълго.

— Не, носим обувки. Побързай.

Идрене мушна ръце в широките ръкави и продължи:

— Една посветена ми носи храната на табла, но с нея винаги има две много едри жени, които не са от ордена. Мълчат като риби, макар посветената да изглежда любопитна.

— И винаги идват едни и същи жени? — попита Пен.

— Обикновено — да.

— Значи ще разберат, че не сте вие, ако ме видят отблизо?

— Да, най-вероятно... — Измери го с поглед, докато той нагласяваше колана ѝ на кръста си. — Да, ще разберат. Макар че определено минавате за жена.

— Имам известен опит — каза Пен. — Кога ще дойдат пак?

— По залез.

— Дотогава вие би трябвало да сте стигнали в Гуза. С малко късмет, току-виж съм ги излъгал за едно ядене. Или за повече дори.

— Как ще ни настигнеш? И къде? — попита Найкис с нескрита тревога.

— В Акилак시오, надявам се. — Едно по-голямо седонийско пристанище над Гуза. — Но ако Боша успее да ви намери кораб, с който да потеглите безопасно на север, не ме чакайте. Възможно е да се видим чак в Орбас.

— Отиваме в Орбас? — тихо попита Идрене.

— Да, Аделис сега работи за дук Джарго — каза Найкис.

— Значи е по-добре? Но какво... — Найкис събра набързо косата ѝ и Идрене така и не довърши въпроса си.

— Зрението му се възстанови, но има белези по лицето — отговори Найкис.

— Това ми се струва невъзможно.

— Магия.

— Да, но...

— Не, имам предвид буквално с магия. Пен е и магьосник, освен че е лекар. — И добави, когато Пен отвори уста да възрази: — Е, не е положил последната клетва.

Идрене погледна Пен.

— Къде го намери?

— Той ни намери. Дълга история, която ще ти разкажа *по-късно*. — Приключила с прическата, Найкис накара майка си да седне на леглото и коленичи да ѝ помогне с обувките.

— О, да не забравите това — каза Пен и измъкна през главата си връвта на кесията. Пристъпи към мадам Гардики, прекара внимателно връвта около кока ѝ и отстъпи отново назад. Жената претегли в шепа тежката кесия и вдигна изненадан поглед към него. — Ако, да не дават боговете, нещо ви раздели по пътя, поне няма да сте без средства.

— Ами вие?

— Имам пари около кръста. — Тесният платнен колан пазеше част от щедростта на дук Джарго. — Найкис също. Дойдохме подготвени. — И това ги бе улеснило значително, макар че така и не се бе наложило да харчат пари за подкупи. Засега. — Добре ще е да скриете връвта под шала. Аз така направих. — Подаде ѝ синия шал и тя го уви около врата си, а кесията пъкна в корсажа си.

С това двойната трансформация приключи. Найкис направи едно кръгче около майка си и каза:

— Никак не е зле всъщност. — После изгледа намръщено Пен. — Тя може да мине за теб от разстояние. Не съм толкова сигурна в обратното обаче.

— Не мисли за това. Имаш си достатъчно грижи. Твоята задача е да стигнете до Орбас бързо, по възможност преди Метани да е разбрал, че мадам Гардики е изчезнала.

— О, мислите, че зад това стои Метани? — каза Идрене и присви очи зад зелените очила. — Всъщност не бих се учудила.

Пен ги подтикна към вратата.

— Мадам Гардики, много ми беше приятно да се запознаем. Вярвам, че скоро ще се видим пак.

Тя понечи да възрази, после вдигна ръце и измърмори:

— „През стената, момчета, след мен.“ За пореден път. — Пен нямаше представа кого цитира. Надяваше се по-късно да чуе историята от нея.

Найкис спря пред Пен и вдигна очи да го погледне. Гневно. Прехапа устна. Пое си дъх.

— Категорично ти забранявам да умираш, ясно?

Така ли казваше една жена „обичам те“, без да казва „обичам те“? „Май така ще да е“, помисли си Пен.

Ухили се и разпери ръка върху сърцето си, като ехо на нейното ехо. А после потупа два пъти устните ѝ с палец, с надежда да измоли нещичко от своя бог.

— Нека нашият бог ви пази по пътя ви. Вас и всички свои.

Когато затвори и заключи вратата след тях, килията изведнъж му се стори много тиха и много празна.

12.

Найкис водеше майка си през синкавия сумрак на коридора, а благословията на богинята още кипеше във вените ѝ като пенливо вино. Напомни си строго, че опиянението на това чувство не бива да я заслепява за опасностите, защото противното би означавало да вземе повече, отколкото ѝ е било предложено. Ала на устните ѝ току избиваше безпричинна усмивка.

Идрене смъкна зелените очила на носа си и погледна над тях.

— Как изобщо вижда през тези стъкла?

— Навън ще е по-добре. Целта им е да защитават очите от слънцето — прошепна Найкис. — Макар че Пен може да вижда и на тъмно. Едно от полезните му умения.

Идрене погледна през рамо към вратата на стаята си. Външното резе току-що бе щракнало, очевидно без чужда помощ.

— Трябва да ми разкажеш повече за този странен млад мъж.

— Непременно — обеща Найкис. — Веднага щом стигнем на сигурно място. Засега не говори с никого, освен в краен случай. Вървим с умерено темпо, без да бързаме и без да се мотаем. Пен каза... а може да беше и Рухия... да вървим така, сякаш ни чакат за вечеря в селската кръчма и не искаме да закъсняваме.

— Коя е Ру... Ох, няма значение. Ще ми кажеш по-късно.

Найкис я преведе по обратния път, без грешните завои. В двора със свещения извор имаше група поклоннички и дяконката им обясняваше нещо. От жената с четирите щерки бяха останали само локви около коритото, които съхнеха бавно под шарената следобедна сянка. Минаха на бърз ход покрай гоблена. Идрене хвърли кос поглед на последната сцена и вдигна ръка да докосне бродерията.

— Хм. Добре, че не Аделис е дошъл да ме спасява.

В предния двор Найкис спря да ги отпише в книгата за гости, а кучетата подушиха безразлично Идрене, преди да се скупчат около нейните крака. Грапавите им езичета я гъделичкаха през сандалите. Може да беше утайка от принудата на Пен или пък кучетата долавяха

уханието на богинята, но така или иначе се разскимтяха разочаровано, когато Найкис излезе.

Минаха по подвижния мост под кротките погледи на мъжете, които го охраняваха. Това не беше краят на бягството им, напомни си Найкис, а само първият му етап, нищо че щом стъпиха на камънака от другата страна на моста, Идрене си отдъхна с облекчение.

Веднага щом потеглиха надолу по серпантините на планинския път Идрене нагласи очилата си и взе да се оглежда, прикривайки напрежението си. Обратният път се стори на Найкис много по-дълъг от пътя на идване. Илюзия, без съмнение. Цялата източна половина на острова вече тънеше в собствената си сянка, когато най-последно видяха Боша.

Евнухът стана и ги поздрави с любезен поклон, но не докосна с ръка сърцето си. Явно този особен жест беше запазен само за Танар и лейди Ксаре.

Докато Идрене мигаше объркано насреща му, както вероятно правеха всички при първата си среща с албиноса, Найкис побърза да ги запознае.

— Майко, това е майстор Суракос Боша, секретарят на лейди Танар. Той ни помага с любезното съгласие на лейди Ксаре.

— Мадам Гардики. За мен е удоволствие — отвърна той със спокойния глас и ясната интонация на образован човек и Найкис отново се зачуди за произхода му.

— О. — Майка ѝ се отпусна. — Да, разбира се! Аделис ми е споменавал за вас в писмата си от Тасалон, майстор Боша. — И добави към Найкис: — Не че пишеше често. Сигурна съм, че пръстите му не са били счупени, макар че и да бяха, пак би могъл да продиктува два реда на някой писар.

— Знам, че ти е писал от Патос. Аз го накарах.

— А, това обяснява нещата. Благодаря ти, мила.

Боша вдигна поглед към високия хълм и смалените от разстоянието сини покриви на манастира, които отразяваха последните лъчи на слънцето. Още колко време щеше да мине преди тъмничарките да занесат вечеря на затворничката?

— Трябва да се махнем от острова без бавене. Всичко друго може да почака — каза той.

— Да — съгласи се Идрене.

Боша нарами багажа им и двете жени тръгнаха след него към кея.

Когато лодката най-сетне отплува от брега, тримата се умълчаха. Всичко, което си кажеха, щеше да стигне до ушите на спътниците им. Светлината на късния следобед беше отслабнала, но все още бе твърде ярка за Боша, който смъкна шапката над очите си и потърси малкото сянка, която предлагаше палубата. Екипажът си вършеше работата с бодри подвиквания, такелажът скърцаше, вълните се плискаха, а Найкис и Идрене се държаха мълчаливо за ръце.

Найкис се питаше какъв е обхватът на благословията, дарена ѝ от Пролетната дама. Само в рамките на манастира? На острова? Или, по думите на Пенрик, обхващаше целия свят?

Заряяла поглед по вълните и бялата им светлина, която Пенрик харесваше толкова много, Найкис се замисли за него. След онзи миг на смирен екстаз в двора с извора реакцията на Пен, така непосредствена и искрена, я беше удивила не по-малко от случилото се по време на молитвата. Беше му заявила право в лицето, че е била докосната от богиня, пък било то и само за миг.

„И той ми повярва.“

Ако не беше... Найкис пак щеше да *знае*. „Но той ми повярва!“ Близост, по-интимна и от целувка.

И не просто ѝ беше повярвал... *усетил* го беше, знаел бе още преди Найкис да му каже. Смятала бе, че го е опознала до дъно. Така де, можеше да изреди всички предишни ездачки на Дездемона по име и в правилния ред, поназнайваше нещичко и за биографиите им, но... Какви ли други загадки се криеха в пренаселената му руса глава? „Ако го оставиш да отплава за Адрия, никога няма да разбереш, това е сигурно.“ Найкис въздъхна.

Ако не се броеше една пътничка, на която ѝ прилоша и едва не падна през борда, преди едно момиче от екипажа да я дръпне навреме, пътуването мина без инциденти. Щом стъпи на брега, Найкис погледна назад към далечния силует на Лимнос, тъмна буца на фона на светлия залез. Успял ли беше Пен да заблуди тъмничарките, или манастирът вече жужеше като разбунен кошер и всички търсеха липсващата затворничка? И ако беше така, измъкнал ли се беше Пен, или го бяха хвърлили под стража в някое подземие? Е, успял беше да се измъкне

дори от бутилковата килия, напомни си Найкис. Това, уви, не ѝ помогна особено.

— Дали да не вземем ние част от багажа? — предложи Идрене, докато Боша наgrabваше нещата им.

— Не, мадам. Ще ида да докарам каруцата. Вие по-добре купете храна и вода. Ще ви чакам в края на селото, при южния крайбрежен път. — Погледна на запад. — Предпочитам да тръгнем преди мръкване.

Макар че нощта щеше да ги настигне много преди Акилак시오, а луната беше едва в първа четвърт и нямаше да им бъде от полза. Акилак시오 беше укрепено градче с крепостни стени и портите му се заключваха нощем. Значи или трябваше да се молят на стражите, или да изчакат навън новия ден.

Уличните продавачи в Гуза бяха опразнили сергиите си, затова Найкис се върна в хана, където бяха отседнали предната вечер. Наложил се да плати безбожна сума за кошница храна, докато Идрене я чакаше на една пейка отвън. Но две жени със сини шалове и уморена крачка след дългия ден на поклонничество явно бяха обичайна гледка в пристанищното селце.

С Боша пристигнаха почти едновременно на уговореното място в края на селото, където улицата преливаше в по-широк път, а къщите постепенно се разреждаха. Евнухът скочи от капрата и им помогна да се качат отзад. Каруцата беше малка и открита, с подвижен гюрук от намастен плат, и взеше меко. Боша, все така с шапка на главата, не вече да го пази от слънцето, а да скрива бялата му коса, се върна на капрата, цъкна с език като опитен каруцар и конят на лейди Ксаре потегли в тръс. Найкис и Идрене се отпуснаха на тапицираната седалка и въздъхнаха облекчено.

— Не мога да повярвам, че правим това — каза Идрене.

— Аз вече съм го правила, с Аделис и Пенрик, и пак ми е странно.

Идрене се обърна да я погледне, вече без да крие тревогата си.

— Разкажи ми всичко!

— Първо ти.

— Ха. Е, подозирам, че моят разказ ще е по-кратък. — Ръката ѝ се сви в юмрук върху коляното. — Беше пълна изненада. Един ден отряд имперски войници просто се изсипа пред къщата ми. Тропаха по

вратата и викаха. Казаха, че имат заповед за ареста ми, но не и къде отивам. Може и да не са знаели. Едва ми остана време да си събера малко багаж и да освободя прислугата. Войничетата се държаха щогоде прилично, може би сянката на баща ти им вдъхваше страх от боговете, но все пак обърнаха къщата нагоре с краката да търсят документи и кореспонденция. Добре, че в нотариата има копия на най-важните ми документи.

— Същото стана и в Патос, когато хората на губернатора дойдоха във вилата, след като задържали Аделис в казармите — каза Найкис. — Конфискуваха всяка хартийка в къщата, включително старите писма от Каймис. Направо побеснях. Но не откриднаха нищо ценно и не изнасиха никого, дори слугините. Е, повечето така или иначе напуснаха веднага след обиска. Не мога да ги виня.

Идрене кимна.

— Мога само да гадая какво е останало от дома ми. Три седмици са много време. Имам чувството, че ако бяха опожарили къщата пред очите ми, сега нямаше да се тормозя толкова. Поне нямаше да се чудя какво е станало.

Найкис я погледна изненадано. Смятала бе, че майка ѝ е силно привързана към къщата, която бе делила с Флорина, както охлюв е привързан към черупката си.

— Чудя се дали пак ще видя някога вещите си — продължи Идрене. — Ако се задържим в Орбас, къщата със сигурност ще бъде разграбена, конфискувана и продадена. — Свъси вежди. — Както и да е. След това ме довлякоха на този проклет остров и три седмици висях в килията и зяпах морето... не е за вярване, че преди го обичах толкова. И никой *нищо* не ми казваше. Така че разказвай, хайде.

Боша беше с гръб към тях, но ако можеше да върти ушите си като коня, реши Найкис, сега те със сигурност щяха да са обърнати назад. А и Танар веднъж се беше похвалила, че секретарят ѝ имал отлична памет.

Започна разказа си с ареста на Аделис и продължи до благополучното им пристигане в Орбас, като се впусна в много повече подробности, отколкото пред Танар. Получи се доста объркано, защото майка ѝ постоянно задаваше въпроси, които я караха да губи нишката. По някое време си даде сметка, че и при самата нея, а не само при Танар, „Аделис“ не е най-често споменаваното мъжко име. Претупа

набързо престоя им в Соси, където Пенрик беше разкрил някои свои неочаквани умения. Спря се по-подробно на магическия двубой с другия магьосник и колко се беше уплашила за сърцето му. Премълча колко се беше уплашила, когато магията му срина *половината хълм*.

— Бедничкият, как само го е посрещнала Седония! — вметна Идрене. — Първо му чупят главата, после го хвърлят в бутилкова килия, а сетне и това!

— Може да насочва целебните си способности навътре — обясни Найкис. — За щастие. Е, Дездемона го прави всъщност. Тя много държи на него. — Една от основните причини за накъсания характер на разказа ѝ бяха несръчните опити да обясни на майка си за Дездемона. Но пък тя беше демон на хаоса, така че...

Залезът се отразяваше в морската повърхност вдясно от тях и осветяваше пътя достатъчно в проточилия се сумрак. Боша спря под едно дърво и седна на капрата с лице към тях, докато Найкис подреждаше храната от кошницата. Идрене се поинтересува любезно за здравето на лейди Танар и лейди Ксаре, а Боша любезно я увери, че и двете са добре, сякаш седяха в изискана трапезария, а не край безлюден път в средата на нищото.

— Дано един ден имаме възможност да се запознаем — въздъхна Идрене.

— Лейди Танар много ще ти допадне — каза Найкис. — Както и ти на нея. Щом стигнем в Орбас, ще ѝ пиша, за да знае, че сме добре.

— Искрено ви умолявам да не го правите, мадам Катаи! — каза Боша. — И така опасността е голяма. С нахални ухажори мога да се справя. Пазя лейди Танар от тях, пазех и лейди Ксаре, когато тя ме нае малко след като овдовя. Но императорското правителство не ми е по силите.

Найкис се замисли за изреченото и премълчаното, докато дъвчеше бавно една сушена кайсия.

— Мислех, че богатството на лейди Ксаре ѝ осигурява известна защита. — Или Боша беше защитата, която богатството беше купило? „Не...“ Лейди Ксаре със сигурност се отплащаше щедро за услугите му, но лоялност като неговата не се купуваше с пари.

Боша се поотпусна и добави:

— Богатство като нейното е нож с две остриета. Мъжете нямат нищо против да се оженят за богатата жена, ако могат, но са готови на

всякакви мерзости, за да сложат ръка на богатството ѝ, ако не могат. Едно обвинение в държавна измяна, без значение колкото е фалшиво, може лесно да лиши набедения от цялото му имущество.

— Както моят син се е убедил от личен опит — каза Идрене. — При това беше генерал.

— Навремето вярвах, че чинът му е достатъчно висок да пази и него, и лейди Танар — каза Боша, — но събитията в Патос доказаха, че съм грешал, щом могат да ослепят човек заради едно фалшифицирано писмо.

— Просветен Пенрик искрено съжالياва за това — вметна Найкис. Принудила се бе да разкрие адрийския му произход на майка си, а следователно и на Боша, защото противното би оставило в разказа ѝ големи бели петна. — Писмото, което е носел от Адрия, е било съвсем истинско и добронамерено, но враговете на Аделис са му го отнели още на пристанището в Патос. Пенрик смята, че техен агент го е следил през цялото време.

— Нищо чудно — каза Боша. — Въпросното писмо им е свършило чудесна работа, но предвид документите, които са иззели от домовете ви, лесно са щели да изфабрикуват нещо също толкова смъртоносно. Когато работех в тасалонските канцеларии, такива неща се постигаха с шест реда текст.

Найкис вдигна вежди.

— Не знаех, че си работил в имперската администрация.

Той сви рамене.

— Почти осем години. Не е тайна. Но кариерата ми се разви при управлението на предишния император и умря заедно с него.

— И също толкова насилствено? — попита с интерес Идрене.

— Само защото баща ми реши да подкрепи един от другите претенденти. Иначе сигурно щях да оцелея след смяната на властта. — Намръщи се. — Татко ме повика да се върна у дома и аз направих грешката да го послушам — точно преди да се появят войниците на бъдещия император. Лош ден. Цяло чудо е, че не ме убиха. Това ме излекува от амбициите ми.

Ако се съдеше по изопнатото ѝ лице, Идрене лесно можеше да запълни празнините в лаконичния му разказ. Найкис направи няколко бързи сметки наум.

— Тогава ли си постъпил на служба при лейди Ксаре?

— Да, тогава. Успях да избягам от фиаското... — последната дума Найкис си преведе като „клане“ — в семейното имение и се скрих за през нощта в градината на Ксаре. В къщичката на дървото. По-късно научих, че е на лейди Танар. Изобщо не приличаше на къщичка на дърво, поне според момчешките представи. Имаше си мънички мебели и прочие. Реших, че ми се привижда заради треската. А по-късно наистина ме втресе сериозно. — Плъзна поглед по смълчаната си публика и след кратко колебание добави: — Когато лейди Танар ме намери там на следващия ден, ѝ се примолех да ме скрие. Уж е някаква игра. А тя взе че хареса идеята и се вживя с ентузиазъм, който... с който не знаех какво да правя. Тайно ми донесе храна, вода, превръзки. — Вдигна ръка към лявата страна на устата си. — Лекарката ми беше шестгодишна и не беше хващала игла в ръце. Но се постара. Още помня съсредоточеното ѝ лице, когато се наведе над мен да ме зашие. Няма да ви описвам процедурата. — Усмивката му премина в гримаса. — Ръчичките ѝ бяха в кръв до китките. Травмиращо преживяване за едно дете, сериозно. Но по онова време мислите ми бяха заети с друго. Всъщност това беше първото, на което я научих. Как да зашива рани. А тя се учеше бързо, много бързо. Това зададе на бъдещите ни отношения тон, който аз... върху който аз така и не успях да си върна контрола. — Вдигна очи и ги погледна със смутена усмивка. — Та това е моята единствена бойна история, от началото до края.

„Как ли пък не“, помисли си Найкис. Можеше да се хване на бас, че не е нито единствената, нито я е разказал от началото до края, макар тя очевидно да бележеше повратна точка в живота му.

— А ето че седя тук и я разказвам на генералска вдовица. Сигурен съм, че помните добре онзи период. И сте видели по-лоши неща.

— Не. — Идрене поклати глава. — Просто повече.

Той се поколеба, после кимна в знак на неизречена благодарност.

— Какво стана с къщичката на дървото? — не се сдържа Найкис.

— А. Играта не можеше да продължи дълго, разбира се. След десетина дни треската ми се влоши дотам, че лейди Танар се уплашила и решила да потърси помощ. Обърнала се към майка си, за щастие. Слугите най-вероятно биха ме предали на войниците. Или това, или щяха да ме изхвърлят на улицата. Лейди Ксаре решила друго. Останах

тайно в къщата, докато се възстановя. После намерих начин да им бъда полезен и тя реши да ме задържи.

Толкова полезен, че живееше там вече четиринайсет години?

— Лейди Ксаре е поела голям риск — изгъкна Идрене. Каза го както хората отбелязват неоспорим факт, а не като лично мнение.

Боша разпери ръце.

— Мина време и столицата се успокои. Скоро забравиха за мен. Семейството ми не беше от висшия ешелон. Нито един от по-големите ми братя не оцеля, за да представлява заплаха за нечие болно въображение. А и аз не бих могъл да подновя рода така или иначе.

Това беше основата причина евнусите да бъдат предпочитани за високите постове в имперската бюрокрация — не биха могли да поставят интересите на несъществуващите си деца пред интересите на империята. И въпреки това надпреварата между родовете не стихваше, семействата кастрираха някои по-малък свой син и го уреждаха на подходящ пост в администрацията с надеждата един ден да помогне на брат или племенник. Дали и родителите на Боша не бяха постъпили по този начин със своя странен син? Ако е било така, значи сметките им бяха излезли криви.

— Баща ми живя още известно време. Помня, че това ми донесе радост. — Устните му се разтеглиха в усмивка остра като отровен кинжал. — Живя достатъчно, за да разбере, че аз съм единственият останал му син.

Млъкна и слезе от капрата да впрегне коня за следващия етап от пътуването.

Което повдигаше друг въпрос, който Найкис не би могла да зададе — Боша сам ли беше избрал кастрацията като вход към бъдеща кариера на висш чиновник? Или беше отстъпил пред натиска на семейство с твърде много синове, които да си оспорват наследството? Защото и това се случваше понякога.

„Не — помисли си тя, замислена над разказа му. — Няма да питам.“

Звездите мъждукаха над тях, но пътят тънеше в сенки. Движеха се много бавно, като на моменти конят се дърпаше уплашено и отказваше да продължи. Тогава Боша слизаше от капрата и го

повеждаше за юздата, като му говореше тихо и успокоително. Найкис знаеше, че ярката дневна светлина е мъчение за албиноса. Дали това не се компенсираше от добро нощно зрение? Дано.

Ако не друго, поне се отдалечаваха все повече от Лимнос. Кое не значеше, че се движат в правилната посока, защото тепърва трябваше да се върнат с кораб на север, за да заобиколят седонийския полуостров и да стигнат до Орбас. Ако се наложеше да отплават без Пенрик, как щяха да го уведомят на кой кораб са се качили, без да го изложат на риск?

И не беше ли по принцип рискът за него твърде голям? Пенрик твърдеше, че ще се справи, но сигурно беше бил също толкова уверен в способностите си и преди да се озове в бутилковата килия. Силите му бяха удивителни, но не всемогъщи, а и Найкис знаеше от опит, че дори той може да бъде надвит с изненада или от твърде многоброен противник. Въображението ѝ започваше да рисува различни ситуации, всяка следваща по-страшна и странна от предишната. И малко вероятни, напомни си строго тя. Пен нямаше да се размаже на скалите, да се удави в морето, нито войници да го пребият толкова жестоко, че сините му очи да почервеняят от кръв. Той притежаваше умения. Знаеше номера. Имаше Дездемона.

Твърде малко хора знаеха колко *ценна* е тази хубава руса глава и точно в това беше проблемът. Колко незаменима. Мисълта как го убиват пътни разбойници, които нямат представа какво са унищожили, беше непоносима.

Защо въображението ѝ нямаше ръчка за заприщване като воден шлюз? Тази кошмарна градина нямаше нужда от напояване.

Нощта стана хладна. Найкис се облегна на рамото на майка си и двете се сгушиха зиморничаво. Бяха уморени, и то не само физически. Конят пристъпваше предпазливо по пътя, а Найкис започна да се пита дали не е разменила една златна монета за друга.

13.

Дез усети жените в коридора още преди Пен да е чул завъртането на ключа в бравата. Сви се на топка в леглото с лице към стената и покрита глава, досущ отчаяна от съдбата си затворничка. Точно така бяха заварили Идрене всъщност.

Надяваше се, че няма да се стигне до принуда. Не беше лесно да въздействаш на три обекта едновременно, а и хората, за разлика от животните, *помнеха* какво е станало, след като принудата се разсееше.

— Мадам Гардики? — Гласът на посветената не беше груб, дори напротив. Другите две му се сториха отегчени, но и бдителни. — Вечерята ви.

Гласът на Идрене беше топъл алт. Пен отне по-острите нотки на своя баритон и заби лице във възглавницата.

— Остави я на масата. Ще хапна по-късно. — И след добре обмислена пауза добави неохотно: — Благодаря.

Чу как жената оставя новата табла и взема старата, налива вода за пиене в каната и изхвърля съдържанието на нощното гърне. Стъпки по посока на вратата, после предпазливият глас на посветената:

— Ще ви трябва ли нещо друго, мадам?

Пен поклати глава във възглавницата.

— Богинята да ви благослови — каза жената и излезе заедно с мълчаливите си придружителки.

„О, определено ме е благословила!“ — помисли си Пен, когато бравата изщрака отново. Това беше основната цел на опасния маскарад — да спечели половин ден преднина за Идрене и Найкис. Тъмничарките нямаше да се върнат до сутринта, най-много да надникнат по някое време за нощна проверка. В този случай Дез би могла да разяде бравата с ръжда, за да ги забави, а той би могъл да... Не, това с ръждясалата брава не беше добра идея, защото щеше да заключи и него. Абсурдно би било да се скрие под леглото, разбира се — първо тям щяха да проверят. Гардеробите и раклите биха били също толкова безпредметни, ако ги имаше.

Пен отиде при прозорчето в дебелия зид и погледна навън. Няколко златни платна бързаха към пристана на Гуза под косите лъчи на залязващото слънце. Дали Найкис не пътуваше с някоя от тези гемии, или вече беше слязла на брега?

Прозорецът имаше дървени капаци от вътрешната страна да спират течението. Заменяха ли ги с пергамент или стъкло през зимата? Ако не, значи малката стая тънеше в почти пълен мрак през една четвърт от годината. Прозорецът беше тесен, но Пен все пак би могъл да се промуши през него. Вмъкна рамене в каменния отвор и подаде глава навън.

Плъзна поглед по широкия залив, погледна към брега от другата страна на тъмнеещия проток, а после и надолу, към далечния наниз от остри скали и пенестата бяла дантела на прибоя. Дори за опитен катерач пропастта беше колкото впечатляваща, толкова и страховита. Най-долу се виждаше тънка като косъм гънка, вероятно началото на молитвените стъпала. Горният край на изсечените в скалите стъпала беше на шейсетина стъпки под прозореца. Пен потръпна.

Проточи врат да погледне вляво и вдясно от себе си. Различи тъмните силуети на другите издълбани в скалата прозорци на този етаж. Нямаше корнизи, первази, нищо, което да използва. И толкова по-добре. Изкушението да се измъкне по този път като нищо щеше да го размаже върху скалите долу. Изви врат и огледа изпъкналите балкони на горния кат. От тях го делиха двайсетина стъпки. Човек с кука за катерене и самоубийствена нагласа сигурно би се въодушевил, но Пен не си беше донесъл нито едното, нито другото.

Пътят му за бягство явно щеше да започне с коридора пред стаята. Опасните молитвени стъпала все трябваше да стигат до нивото на манастирския комплекс, някъде вляво от настоящата му позиция. Със сигурност не водеха към строго охранявания вход при подвижното мостче, който се падаше от другата страна. Значи имаше поне още един вход към манастира, за онези смели и отчаяни поклоннички, поели нагоре по трудния път. Въпросната задна вратичка със сигурност беше заключена и залостена за през нощта, но не би представлявала проблем при излизане, дори и без помощта на магия.

Измъкнеше ли се оттам, трябваше да слезе по всичките две хиляди стъпала в безлунната нощ. Но пък той виждаше в тъмното,

благодарение на Дез, благословена да е. А и едва ли щеше да се разминава пълзешком с поклоннички по завоите.

Окуражен от така начертания план, Пен си изми ръцете, седна и изяде вечерята на мадам Гардики. Беше по-добра от храната в старата столова от дните му в семинарията, вероятно същата, с която вечеряха служителките на ордена. Е, порцията можеше да е и по-голяма. Пен отопи старателно чинията си, после претърси набързо стаята, но намери само торбичка бадеми, които извади методично от черупките им и изяде за десерт.

Рано беше да привежда в изпълнение плана си за бягство — в комплекса със сигурност имаше твърде много будни жени. Пен извади своите дрехи от торбата и ги облече, после използва четката на мадам Гардики да срещне черната си коса и да я върже на нормална опашка. Събра малкото ѝ вещи и ги прибра в торбата. Може би щеше да има възможност да ѝ ги върне. По-късно щеше да навлече роклята ѝ върху своите дрехи, за да наподобя женски силует в очите на всеки, който би могъл да го зърне по тъмните коридори.

Оставаше да реши какво да прави с шала на Идрене. Погледна към прозореца — дали да не го пусне през него? Когато го намереха на скалите долу, тъмничарките имаше да се чудят избягала затворничка ли да търсят, или тялото на самоубийца, отнесено от отлива, теория, подкрепена от заключената врата на килията. Би било отлична диверсия.

Доволен, Пен изпи две чаши вода, така че нуждата от нощното гърне да го събуди навреме, после легна да подремне.

Някой го викаше.

„Буд... е... съб... се... събуди... се!“

„Дез?...“

Тежка ръка го стисна за рамото и Пен замръзна. Трескаво се опита да измисли нещо, да скочи рязко например... Или някаква магия. Или и двете.

„Крайно време беше!“ — извика Дез.

А после разтревожен мъжки глас близо до ухото му:

— Майко?...

Гласът не му беше познат. Определено не беше гласът на Аделис. Пен си пое дъх и каза с лице към стената:

— Ти, по метода на изключването, трябва да си Икос Родоа.

Човекът, тъмен силует в мрака, ахна и инстинктивно се дръпна. Смътната светлина на звездите и отраженията им в морската повърхност очертаваха прозореца, но кажи-речи нищо друго. Мъжът се сливаше със сенките, но не и миризмата му, помисли си Пен, миризма на изсъхнала пот след дълъг работен ден. „Светлина, Дез.“

Нощното му зрение, безцветно, но ясно, му показва едър мъж с широки плещи, тъмна коса и кръгло лице, което сигурно би било приятно за окото, ако не беше така намръщено. Мъжът измъкна нож от колана си, но после се поколеба, сигурно защото не виждаше противника си в мрака.

Без да е докрай сигурен какво ще стане, след като Икос се ориентира с негова помощ, Пен каза:

— Аз съм приятел. Само не викай. — И запали от разстояние двете свещи на умивалника. Внезапната жълтеникава светлина ги удари в очите и двамата примижиха едновременно. Острието на ножа отразяваше пламъчетата.

Защо всички седонийци, които срещаше, се опитваха да го намушкат за поздрав? Пен бавно се обърна, седна на ръба на леглото и разпери ръце.

— Ти не си майка ми!

Пен преглътна няколко напираци остроумия. Не му беше сега времето.

— Мадам Гардики избяга днес. През деня, тоест. Усилията ти са достойни за възхищение, но и закъснели. — Чакай. Вратата... вратата още беше заключена. Тази шокираща мисъл най-последно продуха съннения му мозък и той добави остро: — Как, в името на петимата богове, си влязъл тук?

Мъжът посочи мълчаливо прозореца.

Пен скочи и отиде да погледне. Видя истинска мрежа от въжета, лебедки и две висящи примки, които приличаха на люлки от плат. Вдигна поглед към четирите дълги въжета, вързани за балкона отгоре. Надолу повече не погледна, от уважение към стомаха си.

— Уф! Ясно. Ти си строител. На мостове. — И се дръпна от прозореца.

— А кой си ти, в ада на Копелето да се продъниш дано? — настоя Икос.

„Защо ли пък да не се върна там?“ — измърмори Дез, напрегната и объркана също като Пен.

— Казвам се Пенрик и... помагам на Найкис да спаси майка си.

При името на Найкис тъмните очи на мъжа трепнаха — или така поне се стори на Пен.

— Защо?

Простичкият отговор беше свършил работа преди и имаше предимството на истината.

— Ами... ухажвам я.

— О. — Икос прибра ножа и вдигна ръката си, истинска лапа, да почеше гъстата си късо подстригана коса. — Време беше някой да го направи. — Присви очи. — Имаш ли представа за какво е всичко това? Преди няколко седмици се отбих да видя мама, но съседите казаха, че е арестувана, а генерал Арисайдия бил ослепен в Патос. Стори ми се нелепо, че са я задържали, щом Аделис така или иначе е бил вече извън играта, но все пак я проследих дотук. Мина още седмица, докато измисля как да я измъкна.

Пен отвърна на въпросителния му поглед:

— Зрението на Аделис се възстанови и двамата с Найкис избягаха в Орбас.

— Ха! Че то това си е чудо! И обяснява много неща. Онези малоумници в тасалонския двор вече със сигурност имат заклет враг.

Пен остана впечатлен от бързината, с която Икос навърза политическите елементи в тази сложна история. Но пък той беше седониец от главата до петите.

Икос се огледа навъсено.

— Това вода ли е? — Отиде при умивалника и пи директно от каната на дълги жадни глътки, после втренчи озадачен поглед в свещите.

Пен побърза да пренасочи вниманието му.

— Този твой план. Къде щеше да заведеш мадам Гардики, след като я измъкнеш оттук? — И наистина ли беше възнамерявал да я пренесе с това страховито приспособление, като тежка греда, която вдигат на строеж?

— Не бих могъл да я заведа вкъщи, защото ще дойдат да я търсят. Рано или късно. Нито да я скрия при работниците си, по същата причина. Мислех да я пратя при едни приятели в Тригони. Пред две години построих мост там.

Това звучеше що-годе разумно, въпреки празнината между въжетата, провиснали от балкон на Лимнос, и реакцията на нищо неподозиращите „приятели“ в графство Тригони. Не изглеждаше по-неосъществимо от плановете на Пен обаче. Два плана, всеки със своите достойнства... докато не се бяха сблъскали челно.

И сега възникваше проблем. Два проблема.

Явно и Икос мислеше в същата посока. Сложи юмруци на кръста си и измери Пен с поглед.

— Зет, а?

Пен също го изглежда, в опит да установи роднинската си връзка със седониеца, и леко му се зави свят.

— От нея зависи.

— Значи ще ми се сърди, ако те зарежа тук. Майка също ще има какво да каже по въпроса, предполагам. — Въздъхна като мъж, когото жените тормозят на общо основание. Много традиционно. И не докрай искрено май. Предвид че беше дошъл тук с цената на много усилия и без никой да го е молил.

Имаха само една рокля, а и тя едва ли щеше да стане на Икос, който беше по-нисък и по-широкоплещест от Пен. Значи Пен трябваше да преведе и двамата през комплекса по най-бързия и тих начин, с риск да се вдигне голяма врява, ако налетят на някоя от обитателките. Може би Икос знаеше къде е задната вратичка към молитвените стълби.

— По-добре да тръгваме — каза Пен.

— Аха — съгласи се неохотно строителят.

Пен тръгна към вратата. Икос тръгна към прозореца.

После и двамата спряха.

— Къде отиваш? — попита Икос и посочи към морето. — Изходът е оттук.

— Искаш да... изкараш и двамата ни с това твое, въ, приспособление? — попита Пен, а Дез буквално изсъска: „Аз на това нещо не се качвам!“. Пен примижа.

— Защо не? Така щях да изведа майка. Издържа двойно по-голяма тежест. Пробвах го. — Потърка наболата си брада. — Какво

има? Страх те е от високо?

— Не бих казал — отвърна Пен, докато Дез ломотеше: „Не, не, не!“ — Но наистина е *много* високо. — Казваха, че човек виждал целия си живот в миговете преди смъртта. Ако това беше вярно и Пен паднеше от тази височина, значи имаше шанс да види всичките тринайсет живота — своя и онези на Дез.

Икос сви рамене.

— Както аз виждам нещата, щом падане от десет метра ще те убие, няма значение дали ще паднеш от десет или от сто.

— Разумен аргумент. — „Не, не е! Лудост е!“

Пен надникна през прозореца да огледа отново приспособлението. Двете люлки явно бяха предназначени за сядане, а системата от макари беше твърде сложна за ума му. Устройството обаче със сигурност беше плод на гениален ум. Дез излъчи убийствени мисли по повод нескритото му любопитство.

Пен вдигна поглед към хоризонта да се ориентира за часа и види рязко. Звездите на изток вече се топяха пред сивия светлик на зората. Отдръпна се от прозореца и каза:

— Много по-късно е, отколкото предполагах. Всъщност вече рано.

— Стълбите не ме изненадаха, но придвижването под балконите отне повече време от предвиденото — каза Икос. — Може би сега ще стане по-бързо. — Поколеба се. — Или по-бавно, заради по-голямата тежест.

— Май ще е по-добре да опитаме по моя начин.

— И какъв е той?

— Да се промъкнем.

Икос го изгледа презрително.

— И как ще излезеш през вратата? — Кратка пауза, после: — И как си влязъл в стаята всъщност?

— Разбирам от ключалки.

— Е, и аз не бих се затруднил, ако си носех колана с инструментите. Обаче го оставих, понеже е тежък. — Присви очи. — Откъде да знам, че в коридора не ме чакат войници?

— Няма никого. Все още. А и ако беше капан, войниците щяха да те чакат от тази страна на вратата и вече да са те овързали.

Дълга пауза на размисъл.

— Моят начин ми харесва повече.

Как да спечели доверието на Икос за три минути, щом три месеца не му бяха стигнали да спечели сестра му? Пен пое дъх и вдигна ръце.

— Хубаво. Нека е по твоя начин. Само побързай.

„Не!“ — извика Дез. Пен взе синия шал, смачка го на топка и го метна през прозореца под озадачения поглед на Икос. Замисли се за торбата с багажа. Ако искаше да инсценира самоубийство, личните вещи на затворничката трябваше да останат в стаята, нали така? Грабна торбата и започна да връща нещата, които беше прибрал. Торбата и роклята набути под дюшека.

— Така, готов съм да...

Ключалката изщрака. Пен завъртя глава и блокира бравата с ръжда преди Дез да се е развикала отново.

— Току-що ни свърши времето — прошепна той. — Хайде. — Вдигна пръст пред устните си. Някой вече тропаше по вратата.

Икос се провря през прозореца. Пен погледна назад. От другата страна на вратата по-едрата от двете тъмничарки се опитваше да завърти големия железен ключ. Пен му добави мъничко ръжда и се ухили доволно, когато ключът се счупи в ключалката. Ругатните, които последваха, категорично не прилягаха на дама, която се намира в манастир на Дъщерята. А и изобщо на дама.

Пен добави още малко ръжда, така че отчупеният край на ключа да се заклеци в бравата. Е, накрая сигурно щяха да го извадят с помощта на чук и длето, дрелка и лост. Или брадва.

Икос се оттласна с крака и изчезна. Пен се провря след него да види какво става. Увил една ръка около въжето, строителят провря крака през примката, нагласи я под задника си, изправи гръб и рамене и стисна с другата си ръка макарата. Завъртя се шеметно около оста си, уви ръка около второто висящо въже и бутна люлката към Пен.

— Не е трудно — прошепна му. — Пъхни се в примката, а другото остави на мен. Не можеш да ми помогнеш, но се постарай да не ми пречиш.

Пен повтори процедурата. Дез пищеше в ухото му. Той стисна с все сили висящите въжета.

Рядко повишаваше глас на демона си, но този път го направи. „Дез, няма връщане. Успокой се и овладей хаоса си, докато не ти кажа

друго!“

Дез изскимтя тихичко и се сви на малка нещастна топка в гърдите му. Щеше да се цупи дни наред, ако Пен не измислеше начин да я умилостиви. Процес, от който Дездемона щеше да се възползва всячески, след като дойде на себе си. Подаръците за извинение, предназначени за нематериална личност, изискваха сериозна изобретателност.

В случай че оцелееш. Е... в случай че той оцелееш.

„Не искам да свърша в грозен строител — изпищя тя. — Или в делфин.“

„Не е грозен. Мъжествен и корав по-скоро.“ Колкото до делфините, които лудуваха някъде далече под него, тях Пен предпочете да не поглежда.

Икос започна да дърпа въжетата едно след друго, в последователност, която разбираше само той. Рязкото залюляване на люлката при всяко дръпване правеше неприятни неща със стомаха на Пен, но истината бе, че бавно и методично двамата започнаха да се издигат нагоре.

Докато минаваха покрай прозореца на горния етаж, този над стаята на мадам Гардики, Пен затаи дъх. Ами ако някоя ранобудна дяконка или посветена решише точно сега да погледне към издигащото се слънце? И вместо това видеше издигащ се мъж? Пен би могъл да заглуши виковете ѝ, както беше постъпил с мастифите на Ксаре, но щом той го намираше за нередно, богинята щеше да е на същото мнение.

Ако не друго, поне беше спестил на мадам Гардики това изпитание. Освен ако Идрене не си падаше по въздени люлки над бездънна пропаст. Трудно му беше да прецени след краткото им познанство. Е, жената със сигурност би се зарадвала, че вижда сина си и колко умело се справя той с макарите и въжетата. Едва ли обаче би се зарадвала толкова на риска, който е поел.

Пен се завъртя към морето. Тънката червена линия на изгрева отвъд седонийския материк бавно изяждаше сивия цвят на небето. При други обстоятелства гледката щеше да е наслада за очите. Сега обаче Пен копнееше за мрака на нощта.

Вертикалното издигане спря точно под балконите и Икос подхвана сложен танц с макарите и лебедките — изпълваше три от

въжетата и отпускате четвъртото, откачаше го от напречната греда отзад и го закачаше отпред, и така отново и отново. Придвижваха се на север под изтъняващите сенки с мъчително бавна скорост. Икос, увиснал в люлката си над Пен, дишаше тежко. Пен току поглеждаше към края на фасадата в опит да прецени имат ли шанс да надбягат изгряващото слънце, предвид скоростта си на силно разтревожени, но и крайно предпазливи плужеци.

Тъмничарките бая щяха да се озорят с вратата. Най-напред трябваше да извадят отчупеното парче от ключа, уж лесна задача, която щеше да се окаже трудна заради ръждата, която буквално беше споила парчето към ключалката. Щом си дадяха сметка, че им трябват инструменти, щяха да се разтичат да търсят необходимото, но инструментите не се валяха по коридорите, значи трябваше да събудят жените, които държаха ключа за съответния килер или работилница. Пантите бяха от вътрешната страна на вратата, недостъпни отвън, иначе Пен щеше да направи ръжда и по тях. Самата врата беше от дебели дъбови дъски, които можеха да се разбият само с брадва. Или с таран. Едва след като влезе в стаята тъмничарките щяха да разберат, че затворничката е избягала... или се е самоубила... и да вдигнат тревога. Далечният звук от разбиване на дървена врата с брадва щеше да е знакът, че на Пен и Икос им остава много малко време.

Късче в червено и златно изникна над далечните хълмове, после порасна в полумесец, в топка, а накрая стана толкова ярко, че изгаряше очите. Границата на сините сенки върху склона в ниското се отдръпваше като отлив. Иззад дебелите зидове на манастира долитаха тихи женски гласове. Химн зазвуча в някой от вътрешните дворове на комплекса, ехтящ и зловещ заради разстоянието. Още не се чуваха удари на брадва по дърво.

Икос продължаваше да се труди неуморно. Пенрик, спомнил си, че е свещен, и за да не е съвсем безполезен товар, започна да се моли. В тазсутрешното му обръщение към боговете нямаше и помен от рутина.

Вътре в него Дездемона пъшкаташе ли, пъшкаташе. Пен усещаше как хаосът в нея се бунтува, долавяше растящия натиск като напрежението в болен стомах миг преди разстроеният орган да изхвърли струйно съдържанието си. „Демонът ми страда от морска болест.“ Само това му липсваше в момента — Дездемона да повърне

безформен хаос право във въжетата, които ги държаха над дълбоката пропаст. Или другаде в непосредствена близост. Пен се заозърта трескаво, досущ болногледачка, която търси кофа.

Спря се на три чайки, яхнали утринния бриз и оглеждащи балконите за някоя огризка. Дали дамите от ордена им подхвърляха къшеи хляб, които птиците да ловят във въздуха? Чайките си бяха боклукчии по природа, истинска напаст, и се смятаха свещени за Копелето, единствения бог, склонен да ги приеме под крилото си. А вредителите на Копелето по правило бяха приемлива жертва.

„Добре, Дез — помисли си с раздражение той. — Разрешавам ти една чайка. Само една.“

Прилив на благодарност, после хаосът застигна една от птиците, кръжаша над балкона, под който се придвижваха в момента Икос и Пен. Чу се силно изпукване и чайката се взриви в дъжд от пера, кръв и кости, които бързо се разсипаха на прах. Пен примижа.

Доста хаос беше това. Явно Дез наистина се беше чувствала зле. „Сега по-добре ли си?“

Отговорът, ако беше изречен на глас, щеше да наподобява враждебния звук, който издава приятел, докато виси превит през парапета на кораб, след като току-що е принесъл закуската си в жертва.

Икос вдигна рязко глава да погледне през процепите между дъските, но успя да стисне зъби, преди да е възкликнал.

Откъм отворената врата на балкона се чу стреснат женски глас:

— Какво?

Друг, по-тих глас, се обади от вътрешността на стаята:

— Хекат, идваш ли?

— Ей сега. Ти тръгвай.

Звук от затворена врата. После проскърцване на дъски току над главите им. Пен и Икос замръзнаха.

Жената, със сините дрехи на дяконка, се наведе през парапета да улови едно подето от ветреца перо. Разтри го между пръстите си. Погледна нагоре. Погледна надолу.

Двамата мъже отвърнаха на погледа ѝ през процепите между дъските. Икос пробва с дружелюбна усмивка. Резултатът беше плачевен — заприлича на пътен разбойник, който се радва на възможността да резне нечие гърло.

Дяконката беше на средна възраст. Колко жени на име Хекат можеше да има в манастира? Десетки, като си помислиш. Жената не беше албинос. Но в изящните черти на лицето ѝ сякаш се долавяше известна прилика с Боша — освен ако на Пен не му се привиждаше от страх, — точно както грубото лице на Икос напомняше за меките черти на Найкис. Дез не беше във форма и Пен не посмя да прещипе гласните струни на жената от страх да не я осакати необратимо. Затова, когато дяконката отвори уста да извика, реши да заложи на друго.

Потупа два пъти устните си с палец, погледна право в кафявото око, което виждаше между дъските, и каза:

— Суракос.

Устата се затвори бавно, но пък погледът стана още по-втрещен.

Икос завъртя глава и зяпна Пен с израз на пълно недоумение. Пен вдигна предупредително ръка, преди онзи да се е разприказвал.

— *Какво общо има Сура с това?* — прошепна жената и махна с ръка да обхване налудничавата система от въжета и двамата мъже, увиснали под балкона ѝ.

— Ще ми трябва най-малко час да обясня с подробности. — Час, с който не разполагаха. — Но ви обещавам, че когато дойде за рождения ви ден през есента, майстор Боша ще ви разкаже всичко. На спокойствие и след като опасността за самия него е отминала.

Така. Ежегодните гостувания на Боша за рождения ден на сестра му бяха лична информация, известна само на онези, които познаваха албиноса. Но дали щеше да е достатъчно, за да притъпи подозрителността на сестра му?

— А защо не е безопасно сега? — попита тя.

Е, поне беше успял да отклони вниманието ѝ от тяхното богохулно присъствие в женския манастир.

— Столична политика.

Жената примижа, после изсумтя:

— О, богове! Пак ли?

— Нищо лошо няма да му се случи, ако си мълчите за видяното. Освен пред Дамата на пролетта. На своята богиня може да се молите свободно. Няма да се изненадам, ако ви каже добра дума за нас.

Сега вече в окото проблесна възмущение.

— Наистина ли очакваш да повярвам, че имате... един вид божествено одобрение за тази каскада?

Пен знаеше, че имат, или поне че Найкис е получила такова, но му се стори неразумно да подлага на изпитание боговете. Или дяконката.

— Нищо не твърдя. Сура ще ви разкаже всичко.

Жената изгърби рамене и потри отново перото в ръката си.

— Ще разкаже той, къде ще иде — измърмори тя и Пен разбра, че са се отървали, и даде знак на Икос да продължи.

Седониецът го стрелна с поглед, който казваше, че Суракос няма да е единственият, който ще дава обяснения, после се зае отново с въжетата и куките. Хекат отиде да надзърне в празното пространство между своя балкон и следващия, който беше и последният в редицата, слава на боговете.

— Това е най-странното нещо, което съм виждала — каза тя. — Защо изобщо го правите?

— В момента ли? За да изведем двама мъже от място, където нямат работа, по възможно най-експедитивния начин. И с най-искрени извинения, повярвайте ми.

— Видяхте ли онази чайка?

— Каква чайка? — попита невинно Пенрик.

Жената го изгледа убийствено. Точно така го поглеждаше преди години и главната готвачка в имението Джуралд точно преди Пен да признае участието си в изчезването на някой липсващ сладкиш. После готвачката го перваше през ухото и мушваше още едно парче сладкиш в ръката му, преди да го натири от кухнята.

— Сура и това ли ще ми обясни?

— Ако го видя, непременно ще му заръчам да ви каже — обеща Пен.

Залюляха се извън полезрението ѝ, като я оставиха да се взира в перото от чайката.

Стигнаха до последния балкон и там стана ясно какъв е планът на Икос за последния етап — спускането към молитвените стъпала. Планът, оказа се, надминаваше и най-лошите очаквания на Пен. Идеята беше Икос да отпусне въжето му и да го залюлее на него като махало, така че Пен да „заобиколи“ с люлеене двајсетината стъпки изпъкнала скала до стъпалата за поклонничките, преди те да се скрият

от поглед на път към задната вратичка, която до неотдавна беше част от собствения му план за бягство.

— Спокойно, няма страшно — прошепна строителят на мостове. — Само гледай да не се изхлузиш твърде рано от люлката. Иначе ще трябва да пробваме пак.

Пен успя на третия път. Дездемона врецеше, че искала още една чайка, но той ѝ изшътка да си наляга парцалите.

Последва напрегната пауза, докато Икос висеше под балкона и се занимаваше с въжетата и куките на злоещото си приспособление. Следвайки дадените му инструкции, Пен откачи своята люлка от двойното въже и закачи куката му за един шарнирен болт, набит в скалната стена. Въжето се опъна и Икос се спусна по него с все нещата си. После строителят разкачи всичко и нави с опитни движения въжетата, докато и последното не се изниза от основата на балкона, заличавайки всяка следа от придвижването им. Накрая Икос успя да измъкне и шарнирния болт. Остана само анонимна четвъртитя дупка. И да имаше други такива дупки в скалата, Пен не ги видя.

После се забавиха още, докато Икос скатае грижливо нещата си в стегнато и възтежко руло. Сигурно точно в този вид бе донесъл приспособлението си дотук и после го беше сглобил в мрака. На Пен му идеше да грабне всичко от ръцете на Икос и да го метне в морето, но Рухия успя да надвика многогласните врясъци на Дез в главата му и заяви, че било по-добре да не оставят излишни улики. До същия извод явно бе стигнал и строителят на мостове.

Икос плъзна за последно поглед по балконите, после се намръщи на Пен.

— Сладкодугмен си, като гледам.

— Влиза в служебната ми характеристика.

— Държа да чуя повечко за тази твоя характеристика, когато остане време.

— Дано имаш такава възможност.

Пен се замисли за всичко, което Икос беше свършил за последната нощ. И през последните седмици всъщност. Толкова търпение и труд, а накрая дори не бе могъл да зарадва майка си. Пен метна поглед към първото от двете хиляди стъпала и предложи:

— Искаш ли аз да нося въжетата?

Икос изпухтя и го погледна с вдигнати вежди.

— Щом искаш.

Преизпълнен с благочестиво покаяние, Пен метна на гърба си навитото на руло приспособление, възета и разни метални джаджи с общо тегло петнайсетина килограма. Тъкмо тръгваше пред Икос, когато чу тихото хрущене на брадва по дърво откъм един далечен прозорец.

Хвърли последен поглед нагоре и зърна Хекат да гледа към тях, опряла ръце на балконския парапет. Пен направи свещения знак с отчетливи движения и потупа два пъти устни за сбогом.

Тя опря пръсти до челото си в отговор, а Пен си помисли, че брат й май не е единственият член на семейството с изразен вкус към иронията.

14.

Близо до Акилаксио майстор Боша намери друго местенце на завет, където да скрият каруцата и да изчакат зората. Успяха да подремнат, но само толкова. Пак по-добре от нищо. Преценил беше времето добре, помисли си Найкис, защото минаха през градските порти рано сутринта, когато стражите бяха заети с притока от фермери, подкарали стоката си към градските пазарища. Навалицата погълна тримата пътници и това напълно компенсира досадните часове на изчакване.

Не личеше стражите да си отварят очите за жени на средна възраст. Ако всичко беше минало според плана на Пенрик, сигурно тъмничарките току-що бяха открили, че Идрене вече не е на Лимнос.

Но не биваше да приема, че всичко е минало по план, каза си Найкис.

И все пак трябваше да прецени вариантите — най-добрия и най-лошия. Ако бяха открили бягството на закуска, щеше да мине известно време, докато претърсят манастира, а после и острова. Щяха да вдигнат тревога, разбира се, но новината трябваше да премине същата водна бариера, която бяха прекосили те през нощта. Тъмничарките на министър Метани щяха да пратят писмо до Тасалон с молба за указания, но вероятно щяха да го отложат малко с надеждата докладът им да включва и новината, че бегълката е заловена. Тоест, щяха да минат дни, преди преследването да стигне до Акилаксио. Това беше добрият вариант.

Найкис трябваше да се тревожи за лошия. Ако бяха хванали Пенсноци, военен куриер би могъл да стигне до пристана в Гуза броени часове след тях. Макар че новината за бягството явно не ги беше изпреварила, иначе в Акилаксио щяха да ги посрещнат различно. Ако бяха заловили Пен... всъщност Найкис не знаеше за кого да се тревожи в този случай — за него или за Лимнос. Но дори магьосниците не можеха да излетят от прозорец или да прелетят проток.

Виковете на чайки и миризмата на сол й подсказаха, че приближават пристанището, и Найкис проточи врат да го зърне. По-голямо и по-пълно с хора и плавателни съдове от пристана в Гуза, по-малко от онова в Патос и несравнимо по-малко от пристанищния комплекс в Тасалон, истински лабиринт от кейове, складове и корабни мачти. Два кея в по-дълбока вода позволяваха директно товарене и разтоварване на корабите, дейност, която вече кипеше около няколкото закотвени кораба. Пристанището беше достатъчно голямо, за да си има митнически служители на пълен работен ден. Те следяха предимно за контрабанда и данъчни злоупотреби, но със сигурност получаваха и изчерпателни списъци с издирваните бегълци и закононарушители.

Изглежда, Боша също не познаваше градчето, но все пак откри една чиста на вид странноприемница близо до пристанището и ги заведе там да наемат стая, където да си починат далече от любопитни погледи. Вървеше на крачка след тях като примерен слуга и качи багажа им в стаята, като не обели и дума, преди да затвори вратата.

— Ще ида да потърся място за коня и каруцата — каза той, — после ще видя какво може да предложи пристанището. Нося документи, които да попълним, след като намеря кораб. — Извади някакви листа изпод туниката си. — Помислете под какви имена и самоличности искате да пътувате. И не излизайте от стаята, преди да се върна. Ще пратя някоя слугиня да ви донесе храна.

— Благодаря ви, майстор Боша — каза Идрене, в знак че е разбрала и одобрява плана му, а той кимна и излезе.

Найкис отиде да надникне през прозореца, който гледаше към покривите на града, повечето плоски и пълни с простряно пране, саксии с подправки и други полезни неща. После взе документите. Вече имаха подписи и печати... да, част от богатството на лейди Ксаре идваше от корабоплаване, значи документите едва ли бяха фалшиви. Макар че Боша със сигурност би могъл да фалшифицира такива неща при нужда.

После двете се възползваха от възможността да се измият и да хапнат, както и — като бивши офицерски съпруги, запознати до болка с предизвикателствата на войнишкия живот — да приготвят оскъдния си багаж за бързо потегляне с минимално предизвестие. Чак след това можеха да си позволят кратка дрямка, която да компенсира безсънната нощ.

Идрене огледа с интерес лекарската чанта на Пенрик.

— Добре е заредена. Не мога да повярвам, че онзи младеж наистина е лекар.

— Такъв е, ако не броиш последната клетва. Душиш ли, майко?

— Разбира се. — Тя вдигна ширитите на Пен, които беше изровила от дъното на чантата, и ги огледа без иронията на Боша. — И наистина е храмове магьосник. Не самоук. Самоуките може да са опасни. Храмовите — не толкова. И какво, значи се ухажвате, казваш?

— Той каза, че ме ухажва. Аз не съм казвала, че го ухажвам. — Дръпна ширитите от ръката на майка си и ги върна на мястото им.

— Мислех, че искаш да се омъжиш повторно. Нали затова Аделис те покани при него в Патос? Да се срещнеш с подходящи мъже? Или така поне ми го обяснихте на мен.

— Да, но той ме запозна само с армейски офицери, а аз не исках да поема отново по този път.

— И каза ли това на Аделис?

— Не... точно. Не исках да го обезкуражавам. Той наистина се опитваше да помогне.

— А и така си имала повод да отидеш в Патос — каза с усмивка Идрене. Седна на леглото и потупа мястото до себе си. Найкис вдигна рамене и седна неохотно.

— Това ти го казваш.

— Но е вярно, нали?

— Да — призна Найкис. — И добре, че бях там, предвид какво се случи с Аделис.

— Да... — каза Идрене и усмивката ѝ изчезна. — Било е ужасно, знам, но се радвам, че си била до него. Без теб щеше да е още по-зле за Аделис. Е, този твой Пенрик няма нищо общо с войниклъка. Наистина ли те е помолил да се омъжиш за него?

— Да.

— И ти не си се съгласила? Защо? Има някакъв скрит дефект на характера?

— Не е... скрит. Просто сложен. Дошъл е в Седония по заръка на адрийския дук, но реално е подчинен на тамошния архисвещен. Или той трябва да си навлече куп проблеми с надеждата да предоговори храмовите си клетви, или аз трябва да ида с него в Адрия. А аз не

искам да ходя там, макар той да твърди, че лесно ще ме научи на езика им.

— О. Да. Логично е той да знае адрийски. Но не е родом оттам, нали?

— Да, не е. От Кантоните е, от някакво малко планинско градче. Но е получил образованието си в Лесовете. Говори лесовнишки, адрийски, седонийски, дартакийски, ибрийски, рокнарийски и... не знам още колко езика. Има репутацията на голям учен.

Идрене кимна замислено.

— Вярно е, че цял живот се местя от гарнизон на гарнизон и от лагер на лагер, първо покрай моя баща, а после и покрай твоя. В това отношение армията има своите недостатъци. И сега не бих искала да се преместя в Орбас, ако ти ще заминеш за Адрия.

— Ако правилно съм разбрала предложението му, Пенрик иска от мен да живея като птица във въздуха.

— Ергенски начин на мислене. Е, решението е лесно, ако питаш мен. Или ще остане в Орбас заради теб и ще ти даде къща като сватбен подарък, или, ако не иска или не може, прав му път.

— Майко! Няма да се продам на този мъж!

Гласът на майка ѝ охладня едва доловимо.

— Важното е да не се продадеш евтино. А ако сделката не ти харесва, може би проблемът е другаде, а не къде ще живеете.

— Мм. — Това беше на път да се превърне в един от *онези* разговори с майка ѝ. За миг Найкис съжали, че изобщо са го започнали. „Или не.“ Само допреди ден съществуваше реалният шанс повече никога да не разговаря с майка си.

Идрене сниши глас.

— Да знаеш, че бижутата на Флорина са в една кутия, зазидана в стената от западната страна на старото ѝ писалище. Там никой не би се сетил да ги търси. Хората обикновено ровят в мазето за такива неща. С Флорина се разбрахме, че бижутата ще са за теб, като втора зестра, когато се омъжиш повторно. Ако се върнеш в къщата преди мен, вземи ги. Омъжена или не!

— Добре, майко — каза Найкис смутено. Флорина имаше забележителни бижута, някои останали от собствената ѝ зестра, други подарък от съпруга ѝ, чиято щедрост бе расла заедно с чина и

богатството му. И при най-скромна оценка тези бижута можеха да ѝ купят прилична къща, че и да остане нещичко настрана.

— Това означава, че имаш и друг вариант. При това по-надежден от женитбата. Защо не изпратиш своя магьосник да ти ги донесе? Като герой от приказка, който трябва да изпълни трудна задача, за да спечели принцесата.

— Той не е мой... а и не искам да рискува живота си с *трето* пътуване до Седония! — възмути се тя, при което майка ѝ се усмихна широко.

— Такаа... Значи не искаш да ходиш в Адрия, но вече установихме, че просветен Пенрик ти е по-скъп от пълна кутия с бижута. Или от къща. Е, това е някакво начало. Какво друго?

Найкис въздъхна и отвърна с неохота:

— Да се омъжа за него означава да се събера и с Дездемона. Тя винаги ще е в главата му. По-близка от съпруга. Интимни отношения, които дори не мога да си представя.

Майка ѝ вдигна рамене.

— Много жени се научават да делят съпруга си с друга. Е, повечето други жени не са демони на хаоса, вярно. Понякога се получава добре, друг път — зле, а най-често е нещо по средата. Аз, за щастие, извадих късмет.

— А ти как се реши?... Да отидеш при татко?

— След няколко дълги и откровени разговора, за начало.

— И той те е убедил?

— О, петимата богове да не дават, изобщо не съм говорила с генерала! Би било чиста загуба на време. Говорих с Флорина. — Идрене махна с ръка. — Която беше умна и опитна жена още тогава и това много помогна. — Измери Найкис с поглед. — Ти... ти, изглежда, приемаш този демон като личност. Или набор от личности. Жена, при всички случаи. Тя може ли да говори?

— Да. Но трябва да използва устата на Пенрик, с негово разрешение. Така че няма как да говоря с нея насаме. Той винаги е с нея и тя винаги е с него. Ще бъде с нас и в леглото, ако позволиш да изтъкна.

— О, хм, да. Така нещата наистина стават много лични... — За облекчение на Найкис, майка ѝ не задълба по темата. Само добави

бодро: — От друга страна, поне няма да му роди наследници, които да се съревновават с вашите деца.

Найкис стисна зъби.

Само че мисълта така или иначе пушна корени в главата ѝ. Ако проблемът ѝ беше с демона, може би точно с демона трябваше да говори? Разговор, който по необходимост щеше да включва трима. Или четиринайсет.

„Но не е невъзможно.“ А и вече беше виждала Пенрик да преодолява невъзможни неща.

„Говорих с богиня. Един демон едва ли е по-страховит.“

Това беше най-странната мисъл, спохожда я през тази пълна със странни неща седмица. Като семе, което пуска бавни израстъци надолу в земята и нагоре в небето. Найкис го остави засега в нежния мрак.

— Така, значи без Адрия, по-добър от бижута и ще трябва да спиш с демон на хаоса. Макар че, като те слушам, май двете се спогаждате добре. А и тя е изцелила Аделис, нали така? — Изглежда, тази част от разказа на Найкис в най-голяма степен бе помогнала на Идрене да приеме странните аспекти на Пенрик.

— Двамата заедно го изцериха. Ако разбирам правилно, когато лекуват, работят в екип, като впряг.

— Удивителен впряг, ако питаш мен. Друго?

Найкис отклони поглед. Задълбали бяха в най-интимните ѝ страхове, така че защо да не разтовари всичко, до дъно?

— Знаеш, че с Каймис така и не си родихме дете. Все се питам дали вината не е била у мен... И дали няма да обрека Пен на бездетие.

Идрене изсумтя по своя си начин.

— Флорина би могла да ти каже много по въпроса. Знам колко мъчителна може да бъде тази тревога, но поне при теб решението е на една ръка разстояние. Пенрик е лекар и сигурно би могъл лесно да установи истинската причина. Храмът къта своите магове лечители като вода в пустинята, а ти разполагаш с един от тях само за себе си.

— Майко! — викна Найкис и усети как страните ѝ се сгорещяват. — Не мога да поискам от него да... да прегледа интимните ми части!

— Защо не? Той едва ли ще възрази. Нито като лекар, нито като мъж. Какво, казваш, че още не си го пробвала в леглото? На твое място

отдавна да съм го направила.

— Да, това всички го знаем — въздъхна Найкис. — И съм сигурна, че Икос ти е благодарен. — Сръга майка си с лакът. Тази жена умееше да я вбесява като никой друг. — Не знам дали имам твоя кураж. Или каквото там ти е помогнало да издържиш изпитанията. Свирепа решителност или нещо друго.

Идрене се изкиска.

— Икос се превърна в прекрасен човек. Така че резултатът, както виждаш, е добър. На моменти ми беше трудно, признавам, съжелявала съм за много неща в живота си, но не и за Икос, за него — никога. Погледни го така. Или страховете ти са оправдани и малко креватна гимнастика ще остане без последствия, или не са, и всичко се урежда в твоя полза. Или се боиш, че просветен Пенрик ще побегне при новината, че ще става баща?

— Не. За това съм сигурна. Може би дори иска да има дете.

— Още нещо, за което не сте говорили? Списъкът взе да става дълъг, Найкис.

Тя се намръщи упорито.

— Би означавало да заложа целия си живот на Пен. Вече направих това с Каймис. А той взе, че умря. — Гневната безпомощност от онази загуба още я заливаше като вълна всеки път, когато направеше грешката да си спомни.

— О. — Усмивката на Идрене стана тъжна. — Знам отговора на това. Свърши чудесна работа на Флорина. И на баща ти. И на бащата на Икос, впрочем.

Найкис я погледна.

— Сериозно? И какъв е отговорът?

Идрене почука по челото ѝ в жест на благословия, но не съвсем. А после каза с нетипично спокоен глас:

— Отговорът е да умреш първа.

15.

Слънцето се издигаше по небосклона, а Пенрик и Икос все така слизаха по изсечените в скалата поклоннически стъпала. Вече бяха отминали най-тесните участъци, широки кажи-речи колкото изтръпналите от болка рамене на Пен, както и най-стръмните. Дездемона се беше поуспокоила и той рискува да я попита: „Приспособлението на Икос беше чудато, признавам, а и знам, че не обичаш височини, но чак такава паника? Защо, Дез?“.

„Падането щеше да е от много високо.“

„Да, но ти пак не би умряла.“

Колебание и неохота.

„Сюган умря при падане.“

Най-първата човешка ездачка на Дез беше била седонийска планинка от северния полуостров. Провинциалният ѝ акцент постоянно държеше Пенрик нащрек, особено в началото.

„Ден по-късно — продължи Дез — я отнесоха в къщата на Литикон и така аз успях да прескоча в нея. Този спомен не съм споделяла с теб. Нямаше да ти помогне.“

Дез не пазеше в тайна заключителното действие от историите на своите ездачки, но и не говореше за това с повод и без повод.

„Смяташ ли, че твоят хаос може да е допринесъл за злополуката? По онова време едва ли си го контролирала добре.“

Колеблива пауза.

„Възможно е. Оттогава минаха почти два века. Дори демоните забравят.“

Всъщност не забравяха почти нищо, ако питаха него. Но пък скърбяха също като хората и задълго. Скърб, вина, съжаление... не всичко, което научаваха от човешките си ездачи, беше за добро. Така че не настоя за повече подробности.

Икос спря при поредния остър завой, където стъпалата се заравняваха в тясна пътека през сипей и продължаваха на зигзаг вляво

към миниатюрно заливче, сякаш гигант е отхапал парче от бреговата линия. Пен видя дървен кей, но не и лодки.

— Дай аз да взема въжетата — каза Икос и протегна ръка.

Краката на Пен трепереха, а устата му беше суха като пергамент, но той въпреки това предложи храбро:

— Мога да ги нося още малко. Къде отиваме?

— Аз отивам при лодката си. — Икос посочи надясно, където едва различима пътечка се отклоняваше към малко по-широк път успоредно на брега.

Естествено. Предвидлив човек като Икос със сигурност бе скрил лодка, с която да откара майка си от острова. За разлика от Пен, чийто план беше доста неясен в този си етап, извън намерението да се слезат някак с поклонниците, отправящи се към материка.

— Колкото до теб, прав ти път — добави Икос. Понеже стоеше две стъпала над Пен, успя да го изгледа отгоре надолу. — Магьоснико.

— А, хм. Кога се досети?

— Свещите не се палят сами. Чайките не избухват в полет, без значение какви боклуци са яли. Представа нямам какво заклинание направи на онази дяконка, а не ща и да знам. Знам обаче, че магьосниците носят лош късмет, и няма да се кача на една лодка с тебе.

— Никакво заклинание не съм правил на дяконката! — възнегодува Пен. Не че би могъл да го докаже на Икос. Имаше си причина магьосниците да държат на дискретността. — И не съм самоук магьосник. Обучен съм в храма. Аз съм просветен Пенрик кин Джуралд, до неотдавна от Мартенмост, заклет свещен от ордена на Копелето. — Заклет и лично на белия бог, но това беше друга история. Реши да пропусне почетната титла „лорд“, която му се полагаше като на по-малък брат в семейството, защото Икос му приличаше на човек, който не се впечатлява от такива глупости. А и Пен отдавна беше оставил зад гърба си имението Джуралд и неговата забутана долина в далечните Кантони.

„В много отношения“ — измърмори Дез.

— До неотдавна от Мартенмост? Където и да е това — подхвърли скептично Икос. — Сега откъде си?

— Въпросът е висящ. Зависи от Найкис. Ако тя каже „да“, вероятно от Орбас, поне на първо време. Ако каже „не“... не знам.

Икос изкриви лице.

— И защо не е казала „да“? Вдовица и прочие.

— Де да знаех — въздъхна Пен и остави без коментар Дездемониното: „Списък искаш ли?“. — Работа по въпроса. И без да прибягвам до магии, ако искаш да знаеш.

— Хм...

— Важното е, че мога да държа хаоса на демона си извън лодката ти. Е, някоя чайка ще се види в чудо. Или акула, или друго. Но със сигурност няма да повредя или потопя плавателен съд, на който се намирам! — А после добави в интерес на истината: — Макар че нито магьосниците, нито дори боговете имат контрол над времето.

Икос скръсти ръце.

— Откъде да знам, че казваш истината за каквото и да било?

— Аз ти се доверих. — „Повече или по-малко.“ — Качих се в дяволското ти устройство. Сега е твой ред.

— Беше си напълно безопасно! — сопна се Икос. — Жив и здрав си, нали?

— И моята магия е напълно безопасна. Ти също си жив и здрав, нали?

Икос тръсна глава и стисна устни, но не побърза да го отреже.

— Виж. — Пен се почеса по главата. Косата му лепнеше от пот. И от боята, види се, защото пръстите му почерняха. — Ти как разбираш, че нещо работи и е безопасно? Изпробваш го, нали?

— Когато пробвам ново оборудване — каза Икос, — пробата има за цел да го унищожи. Ако не успея, значи всичко е наред.

— А. Е, ако имаше двама магьосници на разположение, този подход сигурно би свършил работа. Предполагам, че съзираш проблема.

Икос изсумтя.

— Мислех си по-скоро за въпроси. — „Питай каквото поискаш“ беше покана с твърде много неизвестни величини, затова Пен спря дотук.

— Да, ама откъде да знам, че ще ми кажеш истината? — изтъкна Икос. — Но... добре де. Защо Найкис се дърпа? Какво не ти харесва? Нали си свещен и прочие? Жените си падат по такива неща. — Нещо като усмивка изкриви устите му. — Не е като да се връщаш от работа потен и миризлив.

Пен не беше сигурен, че последното е комплимент.

— Не мога да кажа — отвърна той, прецизно, ако не и вярно докрай. — Но когато научи, че държат майка ѝ на Лимнос, Найкис потърси мен за помощ. Разбирам, че нямаш доверие на мен, но нямаш ли вяра на нейната преценка?

Икос се замисли. Колебаеше ли се? Във всеки случай мълча дълго.

— Добро момиче е тя — каза накрая. — И е умна.

— Знам.

— Хм.

— Ти имаш лодка, а аз спешно трябва да стига до Акилак시오. Мога да ти платя за времето и риска. — Не посочи цена. Нямаше нужда никой да знае каква част от кесията на дук Джарго носи у себе си.

— Лодката не е моя. На едни приятели е.

— Добре де. Ще платя на тях.

Икос сви устни.

— И те няма да са доволни, че съм качил магьосник.

— Не е нужно да споменаваш какъв съм. Нито че съм магьосник, нито каквото и да било друго.

— Искаш да излъжа приятелите си?

— Предпочиташ да чуеш още веднъж целия този дебат, с подробностите? Ако си мислиш, че на теб ти е писнало, представи си какво ми е на мен. Не е необходимо да лъжеш. Просто... не го споменавай.

— Което говори много за теб. — И все неща, които Икос не одобряваше, ако се съдеше по саркастичното му изражение.

Пен размаха отчаяно ръце.

— По план с Найкис и майка ти трябва да се срещнем в Акилак시오 и да ги придружа оттам до Орбас. Ако дойдеш с мен, ще се видите. Скоро няма да имаш друг такъв шанс.

— О. — Пауза. — Да беше започнал с това.

Пен още се чудеше какво да отговори, когато Икос тръгна по страничната пътечка.

— Хайде — каза през рамо и се ухили озъбено. — Ти ще носиш въжетата.

Пен се влачи след Икос близо две мили по обраслата с шубраци крайбрежна пътека. Стигнаха до друг малък залив и там завариха лодка с тричленен екипаж, мъже изпечени от слънцето и корави като Икос. Размениха си лаконични поздрави с него, а Пен зяпнаха мълчаливо.

— Това ли е майка ти? — каза единият. — Май не си ни казал всичко за семейството си, друже.

Икос сви рамене.

— Промяна в плана. Явно майка ми е тръгнала за Акилаксио. Трябва да стигнем там.

— Сериозно? След всичките ти усилия да я измъкнеш?

— Да. И на мен не ми харесва особено. — После посочи с палец през рамо. — Този казва, че ще плати за превоза.

Пазарлъкът не трая дълго, защото Пен затвори сделката при първата предложена цена, само и само да потеглят веднага. Мъжете, които си бяха лика-прилика с коравите рибари от пристанището в Гуза, вероятно знаеха от Икос какъв риск поемат, а и да не знаеха, Пен не се чувстваше длъжен да ги информира.

Лодката се вряза в прозрачната вода, досущ рибарска гемия, излязла да хвърли мрежи в ранната утрин сред миризма на напечени от слънцето дърво и катран, сол и рибешки люспи. Би била съвсем на място в студените езера на Кантоните, но изглеждаше абсурдно малка в това безкрайно синьо море. Когато вдигнаха едничкото ѝ платно, Пен се сви на сянка под него и остави управлението ѝ на екипажа — надяваше се, че мъжете си разбират от работата. Икос очевидно смяташе така, защото се сви на палубата и задряма. Или имаше безрезервно доверие в уменията им, или беше толкова уморен, че изобщо не му пукаше.

Бяха ли стигнали Найкис и Идрене в Акилаксио живи и здрави? Или бяха налетели на някаква неприятност, която да забави дългия им нощен преход по крайбрежния път? Окуцал кон, счупено колело, преобърнала се каруца? Или разбойници? Боша лесно би се справил с един разбойник и дори с двама, но ако са били повече?

„Две офицерски вдовици няма да се дадат лесно — изтъкна Дез. — Боша едва ли ще трябва да свърши цялата работа сам.“

Това не го успокои особено. Макар че Идрене определено изглеждаше хладнокръвна жена. А и Икос, който я познаваше много по-добре от Пен, очевидно бе смятал, че Идрене ще се справи с дяволската му машина, без да изпадне в паника. (Дез изръмжа.) Ако беше вярно, че с възрастта жените заприличват на майките си, значи бъдещето му с Найкис щеше да надмине и най-смелите му очаквания.

Ако доживееха да го видят. Или да го започнат поне.

Не беше възможно имперска потеря да е настигнала жените, повтаряше си той. Дори разбойниците бяха за предпочитане пред войниците. Не, тъмничарките на Идрене сигурно още претърсваха Лимнос.

Лодката изви на юг успоредно на брега и Пен проточи врат да погледне за последно смаляващия се остров.

И така стана първият забелязал бързата патрулна галера с по десет гребла на всеки борд и вдигнато платно, която тъкмо заобикаляше един скалист блъскан от вълните нос на Лимнос. Не беше нито рибарска лодка, нито търговски съд. Не, това нещо вонеше на военни. Далечна фигурка на носа посочи към тях, извика нещо и галерата зави в тяхната посока.

Пен отиде при Икос и го разтърси.

— Май си имаме компания. И то лоша.

Икос се надигна на колене, обърна намръщен взор в указаната посока и изпсува.

„Мога да се погрижа за тях, ако искаш — предложи услугите си Дез. — Все едно са пирати.“ Пен остана с неприятното впечатление, че демонът облизва несъществуващите си устни. „Разкъсани платна. Срязани въжета. Счупени гребла. Избили клинове. Разкъсани шевове по корпуса. Пожар в кухнята. Толкова забавни възможности...“

Нищо чудно, че капитаните не качваха магьосници на корабите си.

Единствена Рухия възрази. „Запази спокойствие. Ако изобщо имат нещо общо с бягството, ще търсят жена. Тук жени няма. Нека претърсят, щом искат. Ще огледат и ще си тръгнат.“

„Да — съгласи се Пен с Рухия, после каза, за да угоди на останалите: — А ако нещата тръгнат зле, вероятно ще имате възможност да се развихрите на воля.“

Дездемона изсумтя. Изобщо не се беше вързала.

Приятелчетата на Икос също не се зарадваха на неканената компания. Пен беше чувал, че седонийските островитяни понякога си докарвали доходи и от други, не толкова законни дейности като риболова. Контрабанда, казано накратко. Или пиратство дори. Само дето... той обходи с поглед лодката, която газеше плитко и явно не носеше скрит товар... днес не личеше да карат забранени стоки.

Нито избягали затворнички, в този ред на мисли.

— Откъде се взеха тези? — обърна се Пен към Икос.

Галерата ги настигаеше бързо и тяхната лодка нямаше шанс да я надбяга в това тихо време.

— Имперската флота има пост от другата страна на острова — отговори Икос. — Не пълен гарнизон. Основно куриерски лодки и няколко галери, които да предупредят навреме материка, ако на хоризонта се появи заплаха. — След миг добави: — Аз проверих. Ти не провери ли?

Пен само примижа в отговор.

Щом галерата ги наближи достатъчно, за да се чуват, екипажът на Икос неохотно се подчини на заповедта да спрат. Галерата също забави, греблата се вдигнаха, а няколко офицери се скупчиха на перилата да огледат отвисоко рибарската лодка. Млад моряк с имперска униформа се спусна по едно въже и скочи при тях.

— Търсим една жена — каза той и даде нелошо описание на Идрене. От пръв поглед беше ясно, че на борда няма пътници от посочения пол, макар морячето да задържа поглед върху Пен, вероятно заради чужбинските му очи. Които не бяха кафяви като на бегълката, затова младежът изгуби интерес и добави: — Може да се е удавила вече. Ако намерите тялото ѝ, докарайте го на офицерите в залива на Лимнос. Има награда. Кажете и на другите рибари, които видите.

Хората на Икос проявиха известен интерес при новината за наградата, после морячето улови въжето, метнато от галерата, и се изтегли по него, без дори да си намокри краката. Икос избута с гребло лодката, а веднага щом двата съда се раздалечиха достатъчно, веслата на галерата захапаха стройно вълните и я тласнаха по пътя ѝ. Отиваше боговете знаят къде, но важното бе, че си тръгваше, точно както беше предрекла Рухия.

И то не в посоката на Акилаксио. Засега.

Пенрик издиша шумно и седна като подкосен.

Икос се тръшна до него задъхан. Явно Пен не беше единственият, чието сърце се беше качило в гърлото.

— До мръкнало новината ще е стигнала материка — каза Икос.

— Да. Макар че не се знае каква ще е новината. Май са се вързали на версията със самоубийството, отчасти поне. — Кое не означаваше, че ще прекратят издирването. Дори и така обаче преследвачите трябваше да покрият голяма площ, а Идрене и Найкис бяха на едно конкретно място. Къде щяха да търсят Идрене — навътре в сушата или по пристанищата, с идеята, че се опитва да хване кораб?

— Ако майка ми беше с мен сега, в лодката — каза след малко Икос, — щеше да стане лошо.

— Да — съгласи се Пен. — Като ми остане време да си поема дъх, ще посветя химн на белия бог.

Икос кривна глава.

— Копелето е и твоят бог, така ли? — И отговори сам на въпроса си: — Ми да, как иначе. Нали рече, че си Негов свещен. Е, щом с Него си приказвате на ушенце, един вид, защо не го помолиш да благослови пътуването ни?

Пен направи свещения знак, потупа два пъти устни с палец и каза:

— Ако се съди по събитията досега, Той вече го е направил.

— Хм. Така излиза.

Седяха мълчаливо, докато лодката завиваше бавно на юг.

16.

Найкис се събуди от почукване на вратата и скочи. Слава на боговете, беше Боша. Тя хвърли бърз поглед през прозореца да се ориентира за часа, докато Идрене присядаше на ръба на леглото и се прозяваше, а Боша сваляше шапката си и сядаше на едно столче. Беше късно следобед. Наистина ли бяха спали толкова дълго? До залез оставаха най-много два часа.

— Какво открихте? — попита Идрене.

Боша направи физиономия.

— Нищо полезно засега. Три от корабите в пристанището потеглят в друга посока, един не е подходящ за жени без ескорт, а последният е от флотилията на Ксаре. Сами разбирате защо не мога да ви кача на него, а и следващата му спирка е Тасалон, където не бива да ви виждат.

Идрене кимна. Найкис не знаеше да се тревожи ли, или да си откъхне. Добре би било да потеглят възможно най-скоро, но едно забавяне би позволило да Пен да ги настигне. Ако не го беше сполетяло нещо ужасно, разбира се...

— Още колко можем да изчакаме — попита Идрене, — преди да се откажем от пътя по море и да поемем на изток по суша? И бихте ли могли да ни откарате до някой от основните пътища, където да наемем карета и да сменяме конете?

— Не е невъзможно — каза Боша, макар че идеята очевидно не му допадаше. — Само че заповедта за задържането ви ще стигне до границите преди вас. Целият ни план зависи от бързината.

И наистина, единствената им надежда беше да надбягат преследвачите. Ако потерята ги настигнеше, всяка съпротива, без Пенрик, беше обречена на провал, а дори и с него нямаше гаранция, че ще се измъкнат.

— С този отлив ще отплават три кораба — продължи Боша. — Доколкото разбирам, в пристанището на Акилак시오 всеки ден хвърлят котва по пет-шест кораба да разтоварят или натоварят. Има и два по-

малки, които пристават редовно. — Говореше за местни съдове, които пътуваха между градчетата и островите в тази част на крайбрежието. — Но те няма да ви свършат работа.

Никаква, помисли си Найкис. Само щяха да ги изложат на същите рискове във всяко пристанище по пътя си и да ги забавят допълнително.

Идрене разтърка подпухналите си от съня очи.

— Нека изчакаме до утре сутрин. Току-виж се появил подходящ кораб. Ако не, ще поговорим пак и ще решим какво да правим. — Стана да се наплиска с вода от умивалника, после отиде да погледне през прозореца. — Да ви кажа, до гуша ми дойде от малки стаи. Чувствам се като в капан.

Боша кимна с разбиране, после тримата се заеха да попълнят документите. Албиносът умееше да променя почерка си, забеляза Найкис. На вратата се почука отново. Боша остави перото и вдигна глава.

— Сигурно е вечерята — каза той и стана да отвори. Посегна дискретно към ножа на колана си.

Но не слугиня влетя през прага. А Пенрик.

И...

— Икос! — писна Идрене, хукна през стаята и се увеси на врата му. Той я прегърна.

— Значи е било вярно!...

— Не викайте — казаха в хор Пенрик и Боша.

Боша измери с поглед непознатия и обърна въпросително глава към Пенрик, който сви рамене, затвори вратата и каза:

— Брат. Другият брат.

— О! Строителят на мостове? Но как?...

— И за мен беше изненада, уверявам те.

Колкото до Пенрик, цветовете му отново се бяха променили. Косата му беше пясъчно кафява и сплъстена от сол, а лицето и ръцете му — избелели на петна като от кожно заболяване. Дрехите си бяха неговите, но доста по-мръсни.

Икос, и на вид, и на мирис, приличаше на човек, който се прибира след много дълъг ден на тежък физически труд, с набола четина, изгорял от слънцето нос и втвърдени от засъхнала пот дрехи. Найкис въпреки това го прегърна, а Пен ги погледна... завистливо?

После тя отстъпи назад, защото Идрене напираше да прегърне отново сина си. Не че и Найкис не изпитваше желание да продължи с прегръдките — ръцете буквално я сърбяха да награби Пенрик, да се увери, че той наистина е тук, от плът и кръв. Но и очите ѝ щяха да свършат работа, предвид многобройната компания. За миг ѝ се прииска компанията да беше някъде другаде.

Идрене бълваше въпрос след въпрос:

— Какви ги вършиш, момче, трябвало е да стоиш далече от мен, вие двамата защо сте заедно и как *стигнахте* тук?

— С рибарска лодка — отвърна Икос, избрал да отговори на най-лесния въпрос. — От Лимнос.

— Тревожех се как ще влезем в Акилак시오 незабелязано — вметна Пенрик, — но явно две големи риби тон са достатъчно извинение да хвърлиш котва навсякъде, без да ти задават въпроси. Уловихме ги по пътя. Изглеждат още по-големи в малка лодка, грамадни направо. Уплаших се, че ще ни потопят. Бях виждал такива само на пазарите в Лоди, но там не се мятаха.

— Спрели сте за риболов? — попита Идрене и вдигна вежди.

— Не — отвърна Икос. — Не спряхме. Рибите сами скочиха в лодката и издъхнаха в краката ни. Усмихнати.

Това... о, не беше шега. Нито сарказъм. Найкис и преди беше виждала тази ококорена физиономия по хорските лица, все едно са ги ударили с мокър парцал. Е, не с парцал, а с Пенрик.

— Момчетата останаха да продадат рибата — продължи Икос, — а ние тръгнахме напосоки из градчето, докато той не ви намери.

— Не беше напосоки — възрази Пенрик, — имаше си логика. Някаква. Какво стана с вас, разкажете!

Скоро всички се настаниха — Идрене и Найкис на ръба на леглото, Пенрик на столчето, а Икос в краката на майка си, която току го галеше по главата, — и започнаха да разказват един през друг патилата си. Боша се беше облегал на стената със скръстени ръце и слушаше мълчаливо, на моменти с изострено внимание. Май не му стана приятно, когато Пен разказа за срещата си със сестра му Хекат и за даденото обещание, че Боша ще ѝ обясни всичко при следващото си посещение.

— Прецених, че рискът е малък — добави Пен, което не оправи нещата.

Боша се оттласна от стената да отвори на слугинята, взе подноса с вечерята и поръча още храна, съвсем предвидливо, защото двамата мъже се нахвърлиха на подноса като вълци.

Втората порция храна бе доставена и изядена още преди Пенрик и Икос да стигнат до края на разказа си. Версиите им бяха оплетени и често противоречиви, а многобройните въпроси на Идрене не помагаха.

— Като ви слушам, направо ми се иска да се бях повозила на онази твоя машина, Икос — каза тя. — Звучи страхотно. Може някой ден да ме качиш.

Икос се ухили, а Пенрик потърка брадичката си и измърмори нещо нечленоразделно.

Найкис разказа историята от своята гледна точка, като пропусна да спомене само особеното си преживяване в двора със свещения извор. Пен не понечи да поправи пропуската ѝ, с което си спечели мълчаливата ѝ признателност. Накрая Найкис се обърна към Икос.

— Значи още разполагаш с онази лодка, така ли?

Той поклати глава.

— Лодката не е моя, а и с нея не може да се стигне до Орбас.

Пен се почеса по главата и се намръщи.

— Честно казано, искам да намеря баня, преди да съм се качил на каквото и да било. После ще наобиколя пристанището да видя какво ново е пристигнало.

Найкис се отпусна в леглото, разкъсвана между екстаз и подновени страхове. Последните ѝ се струваха неоснователни. Така де, предвид тревогите ѝ, докато Пенрик го нямаше, появата му би трябвало да успокои страховете ѝ. Сигурно така се чувства човек, когато залага всичко на последния зар. Този тип вълнения явно не ѝ бяха по вкуса.

Стъмваше се. Найкис кършеше ръце от тревога, а Идрене крачеше напред-назад и Боша гледаше да не ѝ се пречка. Пенрик и Икос най-после се върнаха, значително по-чисти.

Щом затвори вратата, Пенрик, с блеснали очи, избълва на един дъх:

— Има два нови кораба в пристанището. Единият е рокнарийски...

Хорово потръпване.

— ... но другият е от Саон. Почти е натоварил и скоро ще отплава. Няма да мине през Орбас, но ще спре при островите на Карпагамо, а оттам лесно ще хванем нещо до Орбас.

— Ти знаеш ли саонийски? — попита Найкис.

— О, да, той всъщност е бащиният ми език. Джуралд е саонийско име. А да не забравяме и просветена Амберейн, една от ездачките на Дез преди мен. Човекът, с когото говорих на кораба, ме взе за свой сънародник. Не го поправих. Има време за това. Както и да е, разполагат с няколко каюти, които дават под наем на независими търговци. Само една беше свободна и я запазих. Все още е просторно, отколкото в карета. Още една можело да се освободи по пътя. Потеглят с отлива утре заран.

— Веднага ли тръгваме? — попита Идрене, готова да нарами багажа.

Пен поклати глава.

— Митницата вече е затворила. Ще се качим на кораба утре.

— Това може да се окаже проблем — каза Боша.

— Да. — Пен прехапа устна. — Но всички пътници минават през митницата, а ние трябва да изиграем ролите си докрай.

Явно нямаха друг избор, освен да се примирят с поредното забавяне, помисли си умърлушено Найкис. По всичко личеше, че я чака още една безсънна нощ.

Пен беше наел стая от другата страна на коридора за тримата мъже, но Икос поостана още при Идрене и Найкис. Трябвало да поеме новия си обект още преди две седмици, но бригадата му щяла да се справи и без него в началото. Разбраха се да си вземат довиждане на следващия ден, в странноприемницата, после Икос и Боша да ги последват на разстояние до пристанището и да изчакат, докато корабът не отплава.

Говориха си още дълго, докато Икос не започна да клюма. Накрая майка му го прати да си ляга с целувка, каквато той не беше получавал от четиригодишен. И двамата се усмихваха щастливо. Найкис често си мислеше, че след дългата пауза отношенията на Икос

с майка им са станали някак по-простички, а не по-сложни, поне в сравнение с нейните. Не би трябвало да му завижда за това, нали?

17.

Призори Пен и другите двама мъже отидоха в стаята на жените — за закуска и Боша да довърши попълването на документите. Багажът беше готов, но Найкис извади храмовите ширити на Пен от лекарската му чанта и ги погледна колебливо.

— Митничарите може да претърсят багажа ни. Дали да не ги скрием другаде, Пен?

Пен въздъхна и ги взе.

— Май е по-добре да ги оставя тук. Ще ми дадат други, когато се приберем у дома. — И кога беше започнал да мисли за Орбас като за свой дом? Точно за Орбас! — В момента е по-важно да скрием, че съм храмов магьосник, а не да доказваме обратното.

Боша повдигна здравия край на устата си в подобие на усмивка и каза:

— Дай ми ги за секунда. — Пен му ги подаде с известна неохота и Боша взе да оглежда специфичния им възел. После дръпна оттук-оттам със сръчните си пръсти и панделката се разпадна на един дълъг ширит. — Мадам Катаи, бихте ли седнали тук? — И посочи високото столче.

Найкис изпълни молбата му и изви любопитно очи. Боша взе четката от куфара и се зае с косата ѝ. Идрене се приближи да види какво прави евнухът. След няколко минути косата на Найкис вече бе вдигната в сложна прическа от черни къдри, придържани от храмовия ширит на Пен в ролята на обикновена панделка.

— О, колко хубаво стана! — възкликна Идрене. „Права е“, помисли си Пен.

Найкис се усмихна и посегна предпазливо към прическата, сякаш очакваше косата да се разсипе между пръстите ѝ, но нищо такова не се случи.

— Много умно, майстор Боша. Благодаря!

— А аз ви моля да насърчите генерал Арисайдия в намеренията му към лейди Танар, мадам Катаи.

— Значи го одобрявате за нея? — Усмивката ѝ не се промени, но Пен можеше да се закълне, че Найкис е наострила слух да улови и най-малкия нюанс в отговора на въпроса си. Защото при Боша нюанси да искаш. А и мнението му по въпроса тежеше много повече от очевидното.

— Мнозина душат около нея и повечето са неподходящи — каза той и потри тила си под бялата плитка. — А напоследък се е запалила да изучава навигация по звездите. Един от морските капитани на лейди Ксаре ѝ дава уроци и двамата висят с часове на покрива всеки път, когато човекът дойде в имението да докладва за курса си. Ако Танар не се омъжи за брат ви или за друг достоен мъж и не насочи енергията си към отглеждането на деца, следващата ѝ страст, опасявам се, ще е я прати на някой от корабите на лейди Ксаре да чиракува за офицер. А ако старата дама се запъне, лейди Танар като нищо ще избяга и ще стане пиратска кралица.

Това вероятно беше шега, помисли си Пен. Вероятно. При Боша беше трудно да се прецени. Както и при Танар, като си помислиш.

Найкис се усмихна широко.

— Пиратските кралици държат ли секретари?

— Дано не се наложи да науча от първа ръка отговора на този въпрос. — А после усмивката му се стопи. — Макар че всяко раждане крие рискове, които дори аз не мога да предвидя. Може би бурното море ще е по-безопасно за нея.

Идрене каза нежно:

— Не е по силите ни да защитим никого от живота, приятелю. Колкото и да ни се иска. — И насочи поглед към децата си.

Устните му се разтеглиха в изражение, което Пен не би нарекъл усмивка.

— Това не ми пречи да опитам.

А после стана време за раздяла, щедро придружена от сълзи, когато дойде ред Идрене и Найкис да напрегръщат смутения, но доволен Икос. Пен потисна завистта си. Така де, жените щяха да останат на неговите грижи все пак.

„Дано грижите ми се окажат достатъчни.“ Нарамн багажа и тръгна след тях към стълбището.

Синьото седонийско небе белееше от рехава мъгла. Ако това вещаеше някаква промяна в хубавото време, тя едва ли щеше да настъпи толкова скоро, че да провали заминаването им.

Белите чайки се надвикваха с моряците и докерите по двата кея. Разтоварени сандъци със стока чакаха някой да ги отнесе към складовете. Неколцина мъже се суетяха около току-що пристигнала каруца, сваляха дълги керамични съдове с вино от сламеното им легло и ги мъкнеха към близкия кей. Други прехвърляха в ръчна количка медни кюлчета, покрити със зеленикава патина, под която прозираше характерният червеникав цвят на метала. Икос наблюдаваше всичко това с професионален интерес. Двамата с Боша, който най-последно беше свалил шапката си, седяха на един нисък зид, уж убиват времето и зяпат пристанищния спектакъл.

— Изминах толкова път — скръбно каза Пен, — а така и не видях великия Тасалон.

— Понеже най-вероятно бихме го видели само през решетките на имперски затвор — каза Идрене, — хич недей да съжالياваш.

— Да — въздъхна Пен.

Тримата приближаваха митническата барака. Идрене стискаше документите им. Найкис вдигна брадичка и си пое дълбоко дъх.

По калдъръма зад тях изчаткаха копита, Пенрик се завъртя... и замръзна.

Мъж с униформата на имперски куриер тъкмо слизаше от запенения си кон. Върза юздите му за един кол и обходи с бдителен поглед пристана и корабите. Обърна се да извади от дисагите кожена папка за документи и тръгна целенасочено към бараката на митничарите.

— Усмихвайте се и не изпадайте в паника — измърмори Пен през зъби, когато Найкис и Идрене се обърнаха да видят какво е привлякло вниманието му и също застинаха. — Аз ще се погрижа за това.

Найкис стисна ръката на Идрене. Да ѝ вдъхне увереност? Да потърси увереност?

„Това ще ни струва скъпо“ — предупреди го бдително Дез. Информира го по-скоро. Не беше опит да го разубеди.

„Не толкова, колкото ако се провалим“ — отвърна той.

„Мда.“

„Зрение, Дез.“

Пен остави багажа на земята и тръгна да пресрещне куриера, като нагласи на лицето си любезна усмивка. Странната, омайваща, разноцветна гледка към есенцията на човешка душа, скрита в корубата на материалното тяло, бавно се фокусира пред вътрешния му взор.

— О, **господин офицер!** — извика той и вибрациите на шаманската принуда се вляха послушно в гласа му. Докоснаха куриера като пипала, насочени към силното му чувство за дълг. Мъжът обърна рязко глава към Пен, намръщи се, но все пак спря.

— Добрутро — продължи Пен. — От Гуза ли идвате?

Усети утвърдителния отговор да се завихря в душата на куриера, макар мъжът да изръмжа заядливо:

— Защо питаш?

— Мисля, че **искате да видя този документ** — измърка Пен и протегна ръка, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Мъжът тръсна глава, като да прогони досадно насекомо, после бавно отвори папката. — **Трябва да предадете този документ на мен.**

Куриерът извади някакъв лист, изправи гръб и му го подаде. Пен го взе, плъзна бързо поглед по първия параграф — стандартен бюрократичен текст на седонийската администрация, без съмнение, — и се зачете в същинската част на документа, описание на Идрене, почти същото като онова, което младият моряк им беше изрецитирал предния ден. Официална заповед за задържане, адресирана до митническите власти.

Пен скри документа зад гърба си и го подпали. Листът се разсипа на пепел, преди да е стигнал до земята.

— **Предадохте спешното съобщение на митническия служител** — продължи Пен, като вкопаваше думите и съпровождащата ги принуда дълбоко в мишената си. Пипалата се впиха като куки, като жадни смукала в духа на офицера и Пен примижа. Понякога принудата приличаше на животинче, на отвратителен паразит, който смуче живот от жертвата си, за да удължи своя. Истинските шамани можеха да създадат принуда, която държи със седмици. Пен се надяваше на един ден. — **Изпълнихте дълга си. А сега трябва да се погрижите за верния си кон.** — Принудата хващаше най-добре, когато е в съгласие с естествените склонности на обекта. — **А после идете да изпиеете кана вино. Заслужили сте го.**

Предадохте съобщението в Акилак시오, както ви бе наредено. — После поздрави куриера по военному и той отвърна по същия начин, въпреки леко кръстосаните си очи.

Като мигаше често-често, мъжът се върна при коня си, развърза го и го поведе към улицата. Скоро колебливата му крачка стана по-стабилна, гърбът му се изправи уверено. Изобщо не погледна назад. Вероятно носеше още преписи на заповедта, които да предаде в другите градчета по пътя си, но за Пен те бяха без значение.

Все така седнали на ниския зид, Боша и Икос завъртяха тревожно глави след куриера. Без да поглежда към тях, Пен размаха ръка в знак че всичко е наред и могат да дишат спокойно. Надяваше се, че са разтълкували жеста му правилно.

Е, не всичко беше наред. Промяната на спомените влизаше в противоречие не само със свободната воля, а разбъркваше самата есенция на душата, намеса, която граничеше със светотатство. Добрите намерения и дори добрите резултати бяха валидни теологически аргументи само до някаква степен. Пен се надяваше, че не е преминал границата на приемливото. Надяваше се, а не се *молеше*, защото отдавна беше решил да не занимава боговете с въпроси, чиито отговори не държи да чуе.

Усети първите капки кръв. Смръкна силно с надежда да я преглътне.

— Сега трябва да се скрия някъде за минутка — каза на жените. — Бързо.

Найкис реагира моментално, явно спомнила си номера, който Пен беше извъртял на свещените кучета в манастира на Лимнос. Пусна ръката на Идрене, стисна неговата и го повлече към натрупаните сандъци. Носът му вече кървеше сериозно, солената течност се стичаше и навън, и навътре, даваше го. Сълзи потекоха от очите му. Пен затисна устата си с другата ръка да заглуши кашлицата. Шепата му се напълни с кръв. Дватама свърнаха зад сандъците и Пен се свлече на ръце и колене. Не спираше да кашля. Червени пръски оцапаха калдъръма. Още и още.

И още. Превит на две от спазмите, Пен взе да се чуди дали е възможно да се удави със собствената си кръв. Като нищо, предвид че не успяваше да си поеме дъх. Още един риск, който да включи в дългия списък...

— На Майката сълзите, Пен! — ахна Найкис с ръце на раменете му. — Предния път не беше и наполовина толкова зле.

А после уплашеният глас на Идрене:

— Ама той умира ли?

Погледнато отстрани, сигурно изглеждаше страшно. Все едно си повръща белите дробове на кървави хапки. Което, да признаем, звучеше доста по-драматично в сравнение с „тече ми кръв от носа“. Пен изхъхри и поклати глава.

— Грозна магия — успя да каже между два спазъма. — Висока цена. Това Дез го мрази много. — Шаманската магия беше чужда за демоните на хаоса и Пен подозираше, че тялото му плаща безбожна цена всеки път, когато той посегне към нея. Почти все едно хаосът и кръвта са монети от две различни царства и сарафът прибира безобразна комисиона за обмяната им.

„Да направя нещо? — попита разтревожено Дез. — Има пристанищни плъхове...“

„Недей.“ Опитът да отклони или да отложи физическата разплата за шаманска принуда с помощта на горна магия, насочена към потискане на симптомите, водеше до някои неприятни странични ефекти на по-късен етап. Които бяха за предпочитане пред смъртта, разбира се, но иначе беше по-добре да плати дълга си наведнъж. Не беше толкова зле, просто изглеждаше страшно.

Загледа се в разплисканата по камънака кръв. Чаша, чаша и половина. Добре де, беше си страшничко. Но спазматичната кашлица вече затихваше, дробовете му поемаха въздух що-годе нормално, а кървенето от носа намаляваше. Позволи на Найкис да го придърпа в прегръдките си и вдигна лице да я погледне с жална усмивка.

Би трябвало да ѝ обясни, че не умира, а просто му тече кръв от носа, но пък скутът ѝ беше толкова мек...

„Симулант“ — изпръхтя Дез.

„Защо, ще ме издадеш ли?“

„Никога.“ Щом тревогата на Дездемона беше преминала в ирония, значи не го заплашваше нищо сериозно. „Наслади се на момента. Като мен, впрочем.“

„Предпочитам да не мисля за това, Дез. Разсейва ме.“

„Както искаш.“

— На Копелето зъбите, цялата тая кръв негова ли е? — чу се гласът на Икос, твърде близо до ушите на Пен.

— Нали трябваше да стоиш настрана от нас — каза Пен и поотвори очи. — И двамата. — Боша стърчеше на пост в края на купчината сандъци. Пен добави към Икос: — Това, между другото, се случва, когато окажа принуда на някого против волята му. Сам виждаш, че не съм въздействал по този начин на дяконката вчера.

— Хм — каза Икос и лицето му изчезна от полезрението на Пен.

— Да тръгна ли след онзи куриер и да реша окончателно проблема? — попита Боша.

Наистина ли предлагаше да убие горкия младеж? „Ами да, точно това предлага! — доволно възкликна Дез. — Какъв услужлив човек.“ Пен побърза да обясни, че принудата е напълно достатъчна и отменя необходимостта от по-нататъшна намеса. След кратко обмисляне Боша сякаш прие уверенията му.

Икос се върна. Беше намокрил ризата си в морето и я бутна мълчаливо в ръцете на Пен.

— Много зле ли изглеждам? — попита той.

Найкис кимна, все така гушнала го крепко в скута си.

— Нека се почистя тогава. Иначе току-виж не ме пуснали на борда от страх, че съм заразно болен. Хич няма и да питат магьосник ли съм, или не. — Понеже ризата беше на Икос и имаше спешна нужда от пране дори без неговия принос, Пен поизбърса с нея кръвта от лицето и ръцете си — успял бе да опази туниката си почти непокътната, — после я даде на Найкис да довърши започнатото.

„Единият ти дава ризата от гърба си — пропя Дез, — а другият ти предлага помощта си да заровите трупове. Май си имаш нови приятели, Пен!“

„Тихо“ — помисли си в отговор той. Беше права, разбира се.приятели, а може би дори шурей и... каквато там непонятна полуроднинска роля се паднеше на Боша. Дали Идрене си даваше сметка, че покрай евентуалната си снаха може да се сдобие и с евнух в домочадието си?

„Най-вероятно — каза Дез. — Изглежда умна като дъщеря си.“

Пен се усмихна и остави Икос и Найкис да го изправят на крака. Вдиша дълбоко няколко пъти и световъртежът утихна.

Изчакаха още минутка Пен да дойде на себе си, после тримата кандидат-пътници продължиха към митническата барака, а Икос и Боша останаха да дебнат при сандъците. Решили бяха Идрене, като самоуверена войнишка вдовица — макар че тази сутрин покойният ѝ съпруг беше напълно фиктивен, — да представи документите им на чиновника. Изчакаха с престолено безразличие да разровят багажа им, който очевидно не съдържаше контрабандни стоки. Чиновникът прояви известен интерес към лекарската чанта, но се задоволи с обяснението на Пен, че е студент по медицина.

После дойде време да минат по кея към подвижното мостче на саонийския кораб и да се качат на борда, подканяни от нетърпеливите моряци. Три мачти, забеляза с одобрение Пен. Този кораб беше дори по-голям от търговския, с който той беше пътувал от Лоди за Патос преди няма и четири месеца. Наистина ли беше толкова скоро? Това щеше да е второто му пътуване по море. Дали и то щеше да промени живота му като първото?

18.

След като оставиха малкото си багаж в каютата, тримата излязоха на палубата и седнаха на пейката на кърмата да погледат как моряците изкарват кораба от пристанището. Найкис, също като майка си, не откъсваше поглед от отдалечаващия се бряг. Двете се хванаха за ръце, сякаш да подпечатат факта, че са оцелели след поредното изпитание.

Далечните фигурки на пристанището се смалиха до неузнаваемост, колкото и да напругаше Найкис очи, после градчето се превърна в неясно петно върху напечения от слънцето бряг, а накрая и брегът слезе под хоризонта. Вече бяха в открито море.

Найкис имаше чувството, че тялото ѝ е било омотано в бодлива тел и сега някой срязва намотките една по една, от първата до последната. Вдиша дълбоко, разтърси ръце, усети свободното движение на кръвта си. Разкърши врат. Издиша.

— Пенрик... — Не, не така. — Дездемона. Може ли да говоря с теб?

— Мм? — Пен обърна глава да я погледне. — Разбира се. Винаги.

Тя се изправи.

— Да идем в каютата.

Пен я последва без колебание, малко смутен, но и с широка усмивка.

Идрене скри своята в шепа.

— Не бързайте. До гуша ми дойде от миниатюрни стаи. Смятам да вися на палубата колкото се може повече.

Найкис завъртя очи, но след миг каза:

— Благодаря ти, майко. — И не беше само проява на любезност.

Каютата наистина беше миниатюрна — два чифта койки, вградени в срещуположните стени, разделени от тясна пътечка. В дъното имаше малък квадратен прозорец, отворен в момента, с изглед

към разпененото море зад кораба. Въпреки теснотията в каютата не беше задушно, а тъкмо напротив.

Найкис махна на Пен към едната койка и седна срещу него. Краката му бяха толкова дълги, че коленете им почти се опираха.

Найкис нямаше представа откъде да започне, знаеше само, че трябва да започне отнякъде. С чувството, че се хвърля с главата надолу в мътна и дълбока вода, тя каза:

— Дездемона, била ли си омъжена?

Не знаеше кой от двамата вдигна главата му рязко, а веждите — високо, но разпозна едва доловимата промяна в излъчването, когато демонът взе думата.

— Питаш дали някоя от моите магьосници преди Пен е била омъжена?

— Да, това питам. Докато са били с теб. Знам, че някои от тях са били вдовици...

Пен вдигна ръка и взе да брои на пръсти. Или Дездемона вдигна ръката на Пен.

— От десетте пет не са се женили никога. Сюган, Рогаска, Мира, разбира се, Умелан и Рухия. Васия и Аулия бяха овдовели, преди да се съберем, и след това не се омъжиха повторно. Литикон... е, по онова време бях съвсем млад демон. Без насоки от храма съжителството с мен сигурно е било повече като хронична лудост, отколкото като сила. Съпругът ѝ се уплаши и избяга, затова тя отиде в Патос и до края на живота си беше слугиня на Васия. Която първа ме придоби съзнателно и целенасочено, макар все още да ѝ липсваше обучение. Аулия от Бражар беше първата ми обучена храмова свещена и разликата беше от небето до земята, честно, но пък тя беше вече стара, когато се събрахме, вдовица и с много силна воля. Така, след смъртта ѝ, аз преминах в ръцете на великата лечителка Амберейн от Саон. Тя беше омъжена, родила беше децата си отдавна, а съпругът ѝ, бедничкият, вече беше свикнал да живее със силна жена. Дотогава не си бях давала сметка, че една магьосница може да има толкова приятен интимен живот. При Хелвия нещата стояха по подобен начин. Рухия... си беше Рухия, най-любимата ми ездачка преди Пен. Първата, която се отнасяше към мен като към равностоен партньор и личност, макар че така и не ми даде име. Четирите десетилетия, които прекарахме заедно, сериозно повишиха стандартите ми.

Пен стискаше ръце между коленете си, забил поглед в тях. После вдигна глава да я погледне.

— Шест от десетте бяха родили деца, преди да се съберем. И нито една след това, разбира се.

— Защо да се разбира? Има нещо общо с хаоса ли?

Пен... да, Пен, а не Дездемона, се изкашля тихо и обясни:

— Да. Жените магьосници помятат още в началото на бременността. Освен ако не са изключително опитни. Амберейн или Хелвия със сигурност са могли да изнесат дете до термина, но вече не били млади и имали други, пораснали деца. Рухия също, стига да е била пожелала, което не се е случило. Някаква емоционална травма, изглежда, свързана с факта, че самата тя е била намерениче, отгледано в сиропиталище на Копелето.

Найкис сви устни.

— А при мъжете магьосници?

— Ами... за това не съм толкова сигурен. Макар че... Чувал съм за магьосници, които са създавали семейства. — После добави неохотно: — Но по-често са ергени или вдовци. Или съпругите им ги напускат, защото животът с тях е труден. — Усмихна се жално, сякаш я подканяше да оспори последното, и още по-жално, когато тя само кимна мълчаливо. — Самият аз никога не съм се женил — изтъкна той. — И сега се опитам да поправа този пропуск.

Устните му трепнаха, когато Дез му отне думата:

— Чувстваш се пренебрегнат, момко?

— Че кой не би? Като гледам това... — Махна красноречиво към Найкис и придружи жеста с разтапяща усмивка.

Найкис отказа да се разтопи. На косъм. Разговорът изобщо не беше приключил.

— Не искам да се местя в Адрия.

Пен изправи гръб.

— Бих могъл аз да се прехвърля в Орбас, с малко помощ от дука. Добре де, ако дукът се навие да окаже натиск на своя архисвещен. Дори храмовата йерархия няма предимство пред свещенодействието на брака. Обикновено. — След миг добави: — А дори да не се съгласят с прехвърлянето... аз ще съм в Орбас, а те — в Адрия, какво могат да направят? Макар че бих предпочел да не изгарям мостовете си. Току-виж един ден се наложило да пътувам до Адрия. — Кимна, сякаш

въпросът е решен. А може и така да беше. Само дето, верен на себе си, след още миг добави: — Може да отидем заедно дори. Стига Адрия да не е в конфликт със Седония, макар че... ти вече няма да си седонийска гражданка, нали така? Адрия е много интересна страна.

— Никога не бих напуснала Седония, ако Седония не беше предала Аделис. Вече няма връщане назад.

— Случва се понякога — въздъхна Пен. — Дори родината да не те е предала. — Липсваха му снежните върхове на родните Кантони, така ли? Макар че, ако питаха Найкис, орденът на Майката в Мартенмост беше предал Пен, а не обратното, експлоатирайки безобразно лечителските му умения. И Пен го знаеше, иначе не би избягал от втория си дом.

Найкис тръсна мислено глава и се върна решително към своя списък с изисквания.

— Искам къща. — А после побърза да уточни: — Някой ден. Давам си сметка, че едва ли ще стане веднага.

— Е, това и аз го искам.

— О... Хм.

— Не съм живял десет години в дворците на чужди хора, защото така ми е харесвало. Просто беше най-лесният вариант и най-удобният за работата ми.

Сигурно беше прав за това, реши Найкис.

— Мисля, че ти живееш основно в собствената си глава. Къде си настанил тялото си не е от съществено значение.

— В такъв случай къщата няма да е проблем. — Още една от влудяващите му усмивки.

Найкис преглътна.

— Деца...

— За тях важи същото — каза той. — Вървят с къщата. Като котка.

— Какво?

— Това беше Пен, не аз — намеси се Дез. — И аз не знам какви ги плещи. Да, момко, плещиш глупости.

Найкис си пое дълбоко дъх и се изправи пред най-големия си страх. Лице в лице, защото повече не можеше да отлага.

— Възможно е да съм ялова. Така и не забременях от Каймис — каза тя. Не добави, че са положили необходимите усилия в тази насока.

Подразбираше се. Преди Пенрик не беше срещала мъж, който с такава лекота да я подмята като монета между смущението и яда.

— Причините за това може да са били от всякакъв характер. — Измери я с поглед. Чакай, защо остана с усещането, че сините му очи току-що са я огледали отвътре? „Магьосници, проклети да са!“ — Не виждам проблем при теб. — „И прецени това само с един поглед?“ Сините очи насреща ѝ се присвиха. — Но, за да си напълно сигурна, препоръчвам експериментална практика. Бих могъл да ти помогна с това.

И защо трябваше да ѝ звучи досущ като Дрема? Ако седеше до него, вместо на отсрещната седалка, Найкис сигурно щеше да го удари. Може би трябваше да се премести, за да ѝ е подръка следващия път.

Потърка челото си.

— Ако се омъжа за Пенрик, той ще ми е съпруг. А каква ще ми бъдеш ти, Дездемона? Ти не си човек. Няма как да си ми съпруг. Нито съпруга. Моя, какво... по-голяма сестра? — Тази нова мисъл беше... доста приятна.

— За теб, сладурано — каза демонът с непоклатима увереност, — мога да бъда каквото поискаш.

Следващият въпрос сякаш сам се изтърси:

— Дори безсловесна в леглото?

— Да, непременно, ако обичаш — вметна енергично Пен.

Дез се ухили.

— Да. Макар да съм сигурна, че с времето ще преодолееш тази излишна свенливост.

— Не бих се учудила — въздъхна Найкис. Предвид всичко, с което беше свикнала напоследък. А рано или късно той щеше се превърне просто в Пен. Или в „Пен!“ (А понякога и в „Дез!“) По-скоро рано, отколкото късно, поправи се тя. — С времето съпрузите наистина свикват с недостатъците си.

Време. То си течеше, без да се съобразява с човешките желания, проблеми или планове. Нито с грижливо подготвените списъци. Нищо чудно половината ѝ живот вече да беше минал. Време беше да положи началото на следващата му част.

— Омъжи се за магьосника, скъпа Найкис — каза умолително Дез, — и ме отърви от депресията му. Той много ще се зарадва. А когато той е щастлив, и аз мога да съм щастлива. Ти — също.

Така ставаше, нали? Щастие, което да предадеш другиму в безкрайна верига. Не е нещо, което да кѳташ като скѳперник. Противното би било като да затаиш дѳх, пестейки го за по-кѳсно.

Найкис вдигна поглед и каза решително:

— И да не си посмял да си обрѳснеш косата.

— Никога не бих го направил — отвѳрна без колебание Пен. — Макар че... с възрастта може и да оплешивея, не знам. Дез, ти би ли могла да направиш нещо по въпроса?

— Никога не съм пробвала. Този проблем не е възниквал при предишните ми ездачки.

— Докато стане време да оплешивееш — каза Найкис, — аз ще съм дебела и сбрѳчкана.

— И сладка. Като зимна ябѳлка.

— По-скоро кисела.

— Кисела по сладѳк начин.

— Оптимист.

— Трябва да си оптимист, за да направиш това — каза той и се премести до нея. Все нещо толкова щеше да свърши, ако Найкис не го дѳржеше под око.

Не че да го дѳржиш под око беше неприятно. Едновременно изящен и мъжествен. Какво си беше помислила, когато го бе видяла за прѳв път? В градината на патоската вила? „Ефирен“, да. Сега ѳ се струваше съвсем материален обаче, от плѳт, крѳв и дѳлги, дѳлги кости. Грешки и чудеса, стеснителност и вродено изящество, тѳга и радост. Красиви рѳце с дѳлги прѳсти, рѳце чувствителни и умели в толкова много отношения. Трябва да си пѳлна глупачка, за да изпуснеш такива рѳце.

— Все още сме далече от дома — изтѳкна Найкис. Само дето прошепнатите ѳ възражения бяха рожба на навик и нищо повече, защото тя вече бе скочила от скалата и падаше право кѳм Пен.

— А може би домѳт е само на една рѳка разстояние — каза той. Въпросната рѳка я прегѳрна през крѳста, крепко. „Това ли съм аз, удавница, която теглят кѳм спасителния бряг“, помисли си Найкис и отвѳрна със същото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.